

דן רוגל מגע מיותר

דן רוגל מגע מיותר

גופתו של עובד בכיר בחברת הייטק המתמחה בפיתוח ובקידום עסקי של רעיונות חדשים נמצאה מול הכניסה למעלית בבנין החברה.

רב פקד אילן שמש, ביחד עם צוות החקירה שלו מגלים עולמות חדשים שלא הכירו קודם בחקירות שהם רגילים לנהל. אדם צ'ארני המנכ"ל והבעלים של החברה מגלה אף הוא עולמות נסתרים בתוך החברה אותה הוא חשב שהוא מכיר.

ביחד, הם מפענחים את פרשיית הרצח המאיימת לחסל אותו ואת החברה שהקים. לכו איתם עד העמוד האחרון, כדי לדעת "מי זה". ועד שתגיעו לסוף, תחשפו לעולם הפנימי של הייזמות, תכירו את הייזמים, את רעיונותיהם, את כישרונותיהם וחולשותיהם ואת העולם העסקי שקובע את עתידם.

כמו בספרו הראשון "בוחן צדיק", דן רוגל אורג בכישרון רב עלילת מתח סבוכה ומרתקת בתוך פרשיית חיים סוערת.

ISBN 978-965-91855-0-4

9 789659 185504

דן רוגל

מגע מיותר

תודתי ל עדנה לביא
על עצותיה הבלתי נלאות

דן רוגל
מגע מיותר

Dan Rogel

Uncalled for Contact

© כל הזכויות שמורות לדן רוגל. אם ברצונכם להעתיק, לשכפל, לצלם, לתרגם, לאחסן באמגר מידע, לשדר או להקליט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני, או כל אמצעי המחשה אחר - כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה, או כל שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה, אנא פנו אל המחבר לאישור בכתב.

ISBN: 978-965-555-519-6

ישראל, תשע"ב, 2012

הפקה: ליתם, הוצאה לאור : 09-8989198
litom@litom.org

עיצוב כריכה: רוני סבן ronisaban@gmail.com

הגהה: ארנון לביא

פניות למחבר דן רוגל d_rogel@netvision.net.il

כל הדמויות הנזכרות בספר וכן שמותיהן הן תוצרי הדמיון של המחבר. העלילה המתוארת בספר, ויותר נכון העלילות, גם הן מאותו הדמיון. אין לפיכך כל קשר בין אירועים שהתרחשו במציאות לבין עלילות הספר. אין גם כל קשר בין השמות של הדמויות הנזכרות בספר לבין שמות של של אנשים חיים (או מתים).

אם, למרות האמור כאן, מצא מישהו דמיון כלשהו, אין זה אלא מקרי לחלוטין. כל מי שינסה להתאים את פרשיות הספר לפרשיות מהחיים עושה זאת על אחריותו בלבד.

הבניין שעליו קבוע השלט "ח.ק.ר – החברה לקידום רעיונות" הוא בולט וחריג בנוף השכונתי שבו הוא ממוקם. ארבע קומות של מתכת, מעשה מסגרות החובקות ומקיפות לוחות ענקיים של זכוכית אפורה ואטומה המקנים לו ממד מעורר כבוד. מפחיד מעט אפילו. רואים שמישהו חשב מה הוא רוצה להביע ולא חסך. הארכיטקטורה מרשימה ושונה מזאת המאפיינת את השכונה, שכונה של וילות נמוכות, מושקעות אף הן, בנויות בפרברי העיר הגדולה. הבניין עצמו הוא בקצה הרחוק של השכונה, בנוי על גבעה בעלת שיפוע מתון וצמוד בשיפוליה לחורשת אורנים עבותה לא־צעירה. הוא מוקף גדר של אבנים ופלדה ויד הארכיטקט מורגשת גם פה, גדר יותר ליופי ולהצגת נוכחות, לא גדר להגנה מפני פורצים. בתוך החצר חניה רחבת ידיים, והכניסה אליה דרך שער חשמלי המאויש ביום ובלילה. שני אנשים נמצאים שם בשעות העבודה במשך היום, ורק אחד נמצא שם בביתן השוער בלילה.

אדם צ'ארני הוא אחד משני הבעלים של החברה. ג'ף יאנג הוא השותף השני, אמריקני, והוא ממלא את חלקו בחברה מעבר לים. שניהם הקימו את החברה לפני למעלה מחמש עשרה שנים לאחר שעשו יחד פרויקט מוצלח בארצות הברית.

אדם הוא ישראלי טיפוסי. בשנות החמישים של חייו. את ילדותו עשה בצפון תל־אביב במשפחה שאף היא טיפוסית, כמו כל משפחה אחרת. היה בתנועת הנוער של הצופים. את התיכון עשה בעירוני ה. אפשר להגיד בפה מלא שהילדות עברה עליו בלי שום אירועים יוצאי דופן, כמו שילדות עוברת על אלפי ילדים אחרים כמוהו בצפון תל־אביב.

חייו התחילו להשתנות עם הגיוס לגולני. עשה קורס מ"כים ואחר כך גם קורס קצינים. מנער גמלוני ואפור הפך לגבר רחב כתפיים, נמרץ ובעל

נוכחות כובשת ויכולת מולדת להנהיג. עלה בסולם הדרגות ואף השתעשע ברעיון של טיפוח קריירה צבאית. עד שהגיעה מלחמת לבנון. הראשונה, מלחמת שלום הגליל. בכניסה לביירות נפגע מצלף מאחור. כדור פגע בעמוד השדרה. היה אז סרן, מפקד פלוגה בן עשרים ושתיים. הטיפולים שעבר בארץ, במספר מרכזים גירורגיים ואצל טובי האורתופדים, לא הצליחו לרפאו. היה חשש רציני שישאר נכה. הוחלט אז להעבירו לארצות הברית להמשך הטיפול במאיו קליניק אשר ברוצ'סטר, מינסוטה. באמריקה כמובן, שכן באמריקה, בגלל הגודל שלה, תמיד יש סיכוי שיימצא מישהו בעל הניסיון המיוחד שאתה צריך. ואמנם כך היה.

הוא לא נסע לבד. ציפי אלעזרי, שהייתה מש"קית ת"ש, "תנאי שירות", אצלו בפלוגה נסעה איתו. אתם כמובן יכולים לשאול למה... אז תשאלו. שנתיים של טיפולים כירורגיים ושיקומיים העמידו אותו על הרגליים בחזרה. אמנם לא להיות שחקן כדורגל וגם לא מטפס הרים, אבל אחד שיוכל, בעתיד, לנהל חיים נורמליים לכל דבר. ולא רק את חייו קיבל בחזרה. בשנתיים האלה הוא למד להכיר לעומק את עולם הרפואה, ובמיוחד את עולם הניתוחים האורתופדיים. הוא ביקש מכל מי שהיה בסביבתו שיביא לו ספרים שעוסקים באורתופדיה. רצה להבין מה קורה איתו, איך מתקנים אותו ובמה זה כרוך. מטבע הדברים הספרים שקרא לא עסקו אך ורק בבעיה שלו, ספרים הם ספרים הרי, וכך יצא שהוא לא רק קיבל מושג לגביו, אלא למד להכיר לעומקם של דברים את הנושא הזה שנקרא אורתופדיה, בעיקר בצד המכני שלה. במנגנונים המשוכללים הפזורים בה בכל פינה.

מאחר שהיה ברור שתהליך השיקום לא יהיה קצר, הוא וציפי שכרו לעצמם דירה לא-גדולה וניסו לנצל את הזמן הכי טוב שיכלו. אדם צ'ארני הבין שהוא יצטרך להשקיע יותר מאחרים בכל דבר כדי להתעלות מעל מגבלותיו הפיזיות, והיו לו, כך התברר, הכוחות הדרושים לכך. למזלו, גם הייתה לו קצבה שקיבל ממשדד הביטחון. ציפי עבדה בתור מורה לעברית, והקהילה היהודית סידרה לו מלגת לימודים באוניברסיטה. אדם צ'ארני למד הנדסה וגם ציפי, ציפי אלעזרי, התחילה ללמוד. כלכלה. שניהם ידעו מה הם

רוצים לעשות כשיהיו גדולים.

אדם צ'ארני גילה, תוך כדי הלימודים ותוך כדי הטיפולים שהוא לא הפסיק לקבל, שהראש שלו לא מפסיק לעבוד והוא מנסה ללא הרף לחפש יישומים הנדסיים, כאלו שעוד לא קיימים, "לטובת" הטיפולים שהוא עובר ועבר. איך אפשר לעשות אותם כך שיהיה נוח יותר, שיהיו יעילים יותר, שיתפסו פחות מקום, שיעלו פחות כסף. הוא לא הפסיק לחשוב איך, הנה, הנה, הוא הולך להשפיע על דרך הטיפול בנפגעי עמוד השדרה. בחלומו ובחלומה של ציפי, שהייתה שותפה פעילה (היא הרי מהצד הכלכלי), הם כבר ראו איך מערכות חדשות נבנות, איך הן נמכרות ואיך חשבון הבנק שלהם מתחיל לקבל צורה חדשה ומבטיחה.

בדירה הקטנה שלהם בפרברי רוצ'סטר התחילו השניים לעבוד. באינטואיציה. לא רק שלא היה ממי ללמוד, הם גם לא רצו לגלות לאף אחד מהם חושבים ומה הם רוצים לעשות. היה להם ברור שהם בעצמם יודעים בדיוק מה לעשות ואיך. אדם צ'ארני היה יושב עד אמצע הלילה ועובד על תכנונים ועל סרטונים של המנגנונים שעליהם חלם. התכנון בעזרת מחשב עוד לא היה אז בתפארתו וכל פיסת תוכן הייתה עניין גדול וצרכה ממנו איך-סוף שעות. היה צריך לחשוב על כל פרט, היה צריך לחשב כל תנועה, היה צריך לוודא ששום דבר לא יישבר ולא יתעקם, שיהיה קל משקל וגם מעוצב לנוחיות המשתמש. בו בזמן הוא גם טרח על ניסוח מכתבי הסבר ושכנוע ואסף את רשימות הפרופסורים והרופאים המומחים שאותם הכיר במהלך השנים. לא היה לו כל ספק שהוא יודע הכול.

וגם ציפי אלעזרי לא התבטלה. היא השלימה את המאמצים הטכנולוגיים של אדם צ'ארני במישור התמחותה הכלכלי. היא הראתה בניתוחים משלה כמה יעלה כל דבר, כמה כסף צריך להשקיע וכמה כסף יחסך בסופו של דבר. היא הראתה איך חברות הביטוח, למשל, רק חיכו ליום הזה. היא הראתה כמה זמן פנוי יישאר לרופאים ולמכוני הטיפול ולמטופלים.

יחד הם הכינו מצגת מפורצת והראו בה בפרטי פרטים איך חזון אחרית הימים ממש בפתח. חיברו והדפיסו את כל המכתבים, הדביקו בולים, וביום

בהיר אחד הלכו לבית הדואר ושלחו אותם לפחות לחמישה עשר מכותבים מכובדים. הציעו לבוא בעצמם ולהציג את המצגת שבידיהם. לא שכחו גם לציין שהוגשה בקשה לקבלת פטנט.

השיעור הראשון ביזמות התחיל.

עבר שבוע, עברו שבועיים ועוד שבועיים. בדקו אם השאירו דרך איך להשיב. בדקו שהטלפונים לא מנותקים. שהכתובת נכונה, שתיבת הדואר מספיק גדולה ושגם אין שביטה בדואר. גילו שהכול תקין, רק שאף אחד לא חוזר. אז החליטו לנסות לטלפן לנמענים ולשאול מה פה לא ברור. הם יסבירו ברצון.

השיעור השני ביזמות התחיל.

אי אפשר להשיג בטלפון אף אחד. זה מתחיל באיזה מענה קולי ממוחשב שנגמר בקיר. או שהתמזל מזלך והגעת לאיזו פקידה משועממת שמסבירה לך שאין אף אחד או שהוא יצא או שהוא בפגישה ובכלל, שאי אפשר ככה ושחשאי כתובת וטלפון ויחזור אליך. ניסיונות לקבל מספרי טלפון ישירים או סלולריים לא נענים. מחליטים לנסות לשלוח מייל. דואר אלקטרוני. משהו שעדיין בחיתולים. מצליחים אפילו למצוא את הכתובות.

השיעור השלישי ביזמות התחיל.

אף אחד לא עונה. ממש אף אחד. וברור שהמיילים הגיעו, שכן לא התקבלה שום הודעה מנותן השירות שלא היה ניתן להשלים את המשימה...

ואז, אחרי חודשיים, או שלושה, הגיע טלפון.

"שמעתי על הרעיון שלכם. יכול להיות שיש על מה לדבר. אם אתם מעוניינים, בואו נקבע פגישה". בשלב הזה אדם צ'ארני וציפי אלעזרי כבר מוכנים לכל דבר, ופגישה נקבעת בבית קפה ידוע ונחשב במרכז העיר. הם די מתרגשים. מתלבשים יפה, שמים עניבה, טוענים את המחשב הנייד במצגת

ובחשמל ויוצאים לדרך. בבית הקפה, שאליו הם מגיעים הרבה לפני הזמן, הם מתיישבים ליד שולחן שיש לידו חיבור חשמלי – הצבעים במצגת טובים יותר כשהוא מחובר לחשמל. ומחכים.

השיעור הרביעי ביזמות התחיל.

נכנס לבית הקפה אדם אוcho תיק ג'יימס בונד שראה ימים טובים יותר. לבוש ברישול. מסתכל לכאן ולכאן וכשמבטו נופל על הזוג הצעיר הוא ניגש ומתיישב לידם, כאילו הוא מכירם כבר שנים ארוכות ורק אותם הוא חיכה לפגוש. אומר שלום ומתיישב, ובלי הרבה הקדמות הוא אומר: "יש לי חברה שעוסקת ביישום של רעיונות חדשים בדיוק כמו זה שלכם. אני בעסק הזה כבר הרבה שנים ויש לי הרבה הוכחות של הצלחותי בעבר". והוא מונה להם רשימה ארוכה של חברות שאת שמן כמוכן לא שמעו מעולם, אבל אורך הרשימה ושטף הדיבור עושים את שלהם. הם כבר חצי משוכנעים שהנה הגיע המשיח.

"אתה רוצה לראות את המצגת?"

"בסדר, בואו נתחיל, אבל אני מצטער שאין לי הרבה זמן".

הצמד מאורגן, המחשב כבר מוכן, והם מתחילים לתת את הרצאת חייהם. אחרי מספר דקות, כשהם עדיין רחוקים מהעיקר – "הבנתי את הרעיון. והרי כבר שמעתי עליו קודם. יכול להיות שאפשר לעשות אתו משהו. אני מציע שתשאירו לי את המצגת וגם תחתמו לי על זיכרון הדברים שכאן ואז נוכל להתקדם".

אדם צ'ארני וציפי אלעזרי לוקחים את זיכרון הדברים ומתחילים לקרוא. מעולם בחיים שלהם הם לא ראו כזה דבר. אמנם כתוב שם שייעשו כל המאמצים להפוך את הרעיון למשהו מסחרי נושא פרות, אבל יש שם עוד הרבה דברים נוספים, זה באנגלית של עורכי דין, ולא בטוח שאת הכול הם מבינים. אבל אחרי כל החודשים המתסכלים שהם חיכו וכלום לא קרה – בעצם אפילו יותר מלא קרה, קרתה התעלמות מוחלטת – הם מחליטים לחתום. וחותמים. ונותנים לאדם שאפילו להגות את שמו הם לא יודעים

דיסקט שעליו המצגת. בתמורה הם מקבלים את כרטיס הביקור שלו והעתק חתום של זיכרון הדברים.

שקטים, נסערים, המומים במקצת הם נשארים לשבת בבית הקפה אחרי שהוא הלך. מסתכלים שוב בהסכם שעליו זה עתה חתמו, מסתכלים, הפעם בעיון רב, גם בכרטיס הביקור שהאדם השאיר, ובפעם הראשונה מאז הגיע הם בכלל יכולים לבטא את שמו וגם למצוא שיש שם של החברה שאותה הוא מייצג. הם מגלים שהיא לא אף אחת מאלה שאליהן הם פנו בהתחלה... הוא אפילו לא טרח להסביר איך המידע עליהם הגיע אליו. את זה אפילו לא עלה על דעתם לשאול.

הסתיים לו החלק הראשון, בן ארבעת הפרקים, של הקורס ביזמות של חברת סטארט-אפ למתחילים...

אחרי השקט שנפל עליהם לפתע ואחרי עוד זמן של תהיות, אחרי עוד כוס קפה וכשנדמה שהכול דפוק ומחורבן, אדם צ'ארני פונה לציפי ואומר לה:

”את יודעת, עברנו ביחד הרבה מאוד בשנים האחרונות. היו לנו רגעים קשים ורגעים עוד יותר קשים. והתגברנו. והתגברנו. ולמדנו. ומתברר שעדיין יש לנו עוד מה ללמוד. אז בואי נסתכל על החודשים האחרונים כעל עוד אירוע קשה. עוד שיעור, עוד תרפיה אם תרצי. אבל כמו שהיה עד עכשיו, אנחנו נתגבר גם עליו. אני מבטיח לך”. והוא מפסיק לרגע את שטף המילים, לוקח מפית נייר מהשולחן ומנגב טיפת לחלוחית מזווית עינה.

”אני מבטיח”, הוא אומר שוב,

”ועוד דבר”, מוסיף מיד, לפני שהלחלוחית תהפוך לשיטפון, ”אדם צ'ארני, ראשי תיבות 'א' צ', חושב שאמנם 'א' צ' זה יפה, אבל 'א' צ' ו' צ' זה עוד יותר יפה. מה את אומרת?”

ושוב, עוד לפני שהיא מספיקה ממש לענות, הוא ממשיך ואומר:

”עוד רציתי לספר לך, כבר בבוקר, שכל קצות העצבים שלי בעמוד

מגע מיותר _____

השדרה התאחו. את זוכרת שעשיתי אתך פעם את החשבון מתי זה יקרה? אז זה קרה. הקדים בכמה ימים... אז אני עכשיו בן-אדם שלם, בן זכר, רק קצת צולע. רוצה לבוא איתי הביתה ולבדוק?”

וציפי אלעזרי, עדיין אלעזרי, קופצת ממקומה, נופלת לזרועותיו ולוחשת באוזנו:
”כן, כן, כן, אין דבר שאני רוצה יותר מזה, אז בוא כבר, בוא, מה אתה עוד יושב, הגיע הזמן!”

מי שנגוע בחיידק הזה של היזמות – במילים אחרות, כאשר יש לך צורך להמציא כל יום משהו חדש, כשבכל פינה של החיים אתה רואה איך אפשר לעשות את זה יותר טוב, כשאתה לא מפסיק לחלום על אקזיטים מטורפים, על מכירות ועל שיווק ועל גיוסי הון – אז מי שזה אצלו בדם, זה חסוך מרפא. הבן-אדם הנגוע בזה לא ירפה. שום כישלון רגעי לא ירפה את ידיו. אם הוא איש נבון, משכיל, אחד שיודע לבחון ולנתח את הסביבה ואת עצמו, הוא ינסה שוב.

אדם צ'ארני הוא כזה. אחרי שהתעשת והפיק את לקחי השיעור הראשון, עדיין הוא חושב שיש מה לעשות בשיפורים אורתופדיים. רק שהפעם, שלא כמו קודם, זה לא יעסוק בשיפורים למטופלים. הפעם אלה יהיו שיפורים לרופאים.

זה היה הלקח הראשון שהם למדו.

למטופלים אין כסף לקנות שיפורים. הם בכלל בידיים של חברות הביטוח, ואלה, שיפור רפואי שרק עולה כסף לא מעניין אותן! לעומת זאת, לרופאים יש כסף, ואם יראו שיש משהו שיכול להגדיל את הכנסתם, ועוד תוך כדי שיפור רפואי, או אז יש ממש על מה לדבר. ויש הרבה רופאים. ושוק הניתוחים האורתופדיים הוא שוק הניתוחים הגדול ביותר שיש. והיה לו גם הרעיון.

תוך כדי הלימודים הוא רכש הרבה חברים. ביניהם היה גם אחד, ג'פרסון (ג'ף) יאנג, אמריקני בן גילו שהתמחה במחשבים. ועליו הוא חשב. והם נפגשו. אצלו בבית. בבוקר יום ראשון אחד. צץ, הלוא היא ציפי צ'ארני, ישבה אתם כל הזמן פרט לפעמים שיצאה להכין לכולם אוכל. והיא הייתה צריכה לצאת לא-מעט פעמים. השיחה התארכה והתארכה ונראה שג'ף נשבה בקסמי הרעיון וגם בקסמיו של אדם צ'ארני. גם אדם מצדו ראה שחושיו לא הטעו אותו, ואמנם ג'ף יוכל להיות גם שותף וגם חבר. בחצות תקעו כף והחליטו – שותפים. על דף נייר שתלשו מבלוק כתבו שמעכשיו הם

שותפים בפיתוח ובמכירה של מערכת "אורתופדיה נתמכת מחשב" (א.נ.מ). אדם צ'ארני המנהל, ג'ף יאנג מהנדס ראשי. החלטות מתקבלות בהסכמה. ההוצאות נחלקות ביניהם. מי שרוצה לצאת מהשותפות מציע את חלקו לשני לפני כל אחד אחר. ציפי צ'ארני על הכספים, תקבל משכורת כשיהיה ממה לתת.

ושוב יוצאים לדרך. לא צריך יותר מדיי מקום. חדר אחד בדירונת של משפחת צ'ארני יספיק. צריך מקום לשלושה מחשבים ומדפים לספרים, רובם עוסק בניתוחים אורתופדיים. אז מה היה הרעיון.

בארצות הברית לבדה מבצעים בשנה מאות אלפי ניתוחים של החלפת ברכיים, ועוד מאות אלפים של החלפות ירך. נוסף על כך מטפלים גם בבעיות שונות של עמוד השדרה ובמפרקי גוף אחרים. המפרקים והעצמות שלהם שבגוף האדם הם, למעשה, ובגדול, מנגנוני זרועות והם מבצעים תנועות מרחביות ידועות ומוגדרות. הם פועלים בעזרת צירים (פיקות, עלי ומכתש), מְסָבִים (משטחי חיכוך) וקפיצים (השרירים). כשאחד האלמנטים "מתקלקל" צריך להחליפו. בניתוח. ויש הרבה חלקי חילוף. מתברר שעם השנים, מנתחים ידועי שם פיתחו אותם. תוכלו למצוא ברכיים על שם של פרופסור זה או אחר, ברך על שם של פרופסור זה או אחר, ואם תיכנסו יותר לעומק תגלו שההחלטה באיזה חלף להשתמש לא קשורה בכלל למטופל, אלא למקום שבו הוא נמצא ולמי שלאותו בית חולים יש הסכם חלפים אתו.

מערכת א.נ.מ. תקבל את תצלומי הרנטגן והסייטי של המטופלים ותתאים להם את חלקי החילוף הטובים ביותר בלי להתחשב בשאלה על שם מי הם. המערכת גם תשתתף במהלך הניתוח עצמו ותציג למנתח נתונים והמלצות בדיוק כשזה יהיה דרוש. הם יוכיחו לרופאים שהמלצתם תאפשר להם לקצר באופן מהותי את זמן הניתוח ותאפשר להם לבצע אותו בתנאים אופטימליים ולקבל תוצאות מקסימליות. הם גם יפנו למטופל ויראו לו שבהצעתם אורך החיים של ההשתלה המתוכננת יהיה הארוך ביותר (את זה

יראו גם לחברות הביטוח) ומשך הסתגלותו יהיה הכי מהיר שאפשר. זה הלקח השני. אף אחד לא מפסיד. הרופאים אמנם צריכים לקנות תכנה, אבל זה לא בשמים. והם יקנו כי גם חברות הביטוח וגם הפציינטים ילחצו. וכשהם יבינו שהם יכולים לעשות ניתוחים רבים יותר ביום, אף אחד לא יצטרך ללחוץ עליהם יותר מדי.

זה היה הרעיון. ולהגיד שזה היה כל כך פשוט אי-אפשר, אבל ייאמר לזכות אותה חבורה שהם, למרות ההפתעות שנקרו בדרכם, למרות לחצים שהופעלו עליהם בתחילת דרכם, הם לא נשברו. היו להם מספיק קלפים טובים בידיים. נוסף לכך, הם לא שכחו את אחד הדברים הכי חשובים שיש לעשות בשטח הזה: הם פנו לאחד האורתופדים המומחים ידועי השם הכי גדולים שיש וביקשו את חסותו, כמובן תמורת אחוזים נאים בחברה. זה היה הלקח השלישי. וזה עבד.

כסף רב התחיל להגיע לחשבון הבנק. וגם הדאגות הגיעו. אתה מוכר, אתה צריך לתת שירות ולתת אחריות ולהיות זמין לפתור בעיות עשרים וארבע שעות ביממה. אז אתה שוכר אנשים וזה עוד כאב ראש. ואמריקה היא גדולה ופתאום כבר צצים מתחרים... לכן כשבאה הצעה לקנות אותם זה עשה להם שכל. אבל, למודי ניסיון, הם לא קפצו עליה מיד. דאגו שידעו בברנז'ה שקיבלו הצעה. וחיכו.

וזה היה הלקח הרביעי. ואמנם, אחרי שחיכו בסבלנות, הגיעה הצעה שכבר ממש היה קשה שלא להסכים לה, והם מכרו את החברה. בהרבה כסף, וגם כן תוך כדי שהם משאירים בידיהם אחוזים נאים ממכירות העתיד.

בית הקפה שבו ישבו בפגישה ההיא עם האדם שלקח מהם את המצגת הראשונה, לשם לקח אדם צ'ארני את ציפי ושם הוא הזכיר לה את הבטחתו. שוב אותה הלחלוחית ושוב אותה המפית ושוב אותו חיבוק שלא נס ליחו.

איתי נבו קם מוקדם במיוחד הבוקר. הוא רוצה להגיע למשרד ולמעבדה לפני כולם, לבדוק שהכול מוכן לקראת ההצגה שהקבוצה עומדת להציג לקבוצת משקיעים מארצות הברית. ג'ף יאנג, שהוא השותף והמנהל של השלוחה האמריקנית של ח.ק.ר, 'החברה לקידום רעיונות', ארגן את בואם. והוא יבוא אתם. הזדמנות לראות את אדם ואת צץ, במיוחד את צץ, שאותה כבר לא ראה מזמן. היא כבר לא הכלכלנית של החברה, היא מגדלת את שלושת הילדים... הוא צריך לעשות את זה.

איתי הוא המהנדס הראשי של פרויקט 'ווקר', כמו 'ג'וני ווקר', אחד מארבעת הפרויקטים שח.ק.ר מנהלת בימים אלו. הם, בצד יתר הפרויקטים, מאכלסים את הבניין הגדול והמיוחד של החברה.

היום, כדי לדרג מוצרים לפי התחכום, נהוג להדביק להם את הכינוי "דור". הכי נפוץ רואים את זה בעולם הטלפונים הסלולריים. יש דור שלוש ויש דור שלוש וחצי ואפילו דור שלוש ושלושה רבעים... מישוה באמת יודע את ההבדלים? אז זהו, שזה בעצם לא כל כך חשוב! מה שקובע הוא הסטטוס, ואת זה בדיוק מייצג ה"דור". ככה גם כאן.

'ווקר' הוא הליכון דור שלוש. הליכון של חדרי כושר, אבל מתוחכם. על ההליכון הזה המתאמן מרכיב משקפיים מיוחדים שבעזרתם הוא מרגיש כאילו הוא בעצם הולך או רץ ומתאמן בחוץ, בכלל לא על מסילת הליכון באולם סגור. לפני עיניו, בתוך המשקפיים, מוקרן סרט בתלת-ממד והוא מרגיש בתוכו, חלק ממנו, וירצ'ואל ריאליטי. דרגות הקושי של האימון משתנות באופן אוטומטי לפי המקום שבו הוא נמצא. אם למשל הוא מטפס על גבעה, דרגת הקושי עולה. הוא יכול להתאמן בטבע או בעיר – למשל, הוא יכול לרוץ לעבודה, ובדרך יש לחצות מעברי חציה, ואפשר להידרס אם לא נזהרים! יכולים שני מתאמנים סמוכים לרוץ באותו מקום, זה על יד זה. אין גבול לדמיון. זהו דור שלוש...

ג'ף הביא נציגים של רשת מכוני כושר ענקית כדי לעניין אותם לקנות מכשירים. זהו עיקר תפקידו של ג'ף, לחפש ללא הרף לקוחות למוצרים המפותחים בחברה.

איתי נבו בדרך למעבדה, לראות שכל המערכות מוכנות ועובדות. זו אחריותו. בזה הוא נבחן.

המעבדות וחדרי המלאכה של הפרויקטים, המקומות שבהם הדברים נבנים, נמצאים בקומות הראשונה והשנייה של הבניין. החדרים שבהם יושבים אנשי הפרויקטים, המקום שמחשבים ומתכנים בו, הם בקומה השלישית. בקומה הרביעית יושב המנכ"ל אדם צ'ארני, וביתר החדרים באותה קומה יושב מטה החברה – אלה אנשי התפעול והבקרה שלה.

אין חניות מסומנות במגרש החניה. רק לאורחים. יש מספיק מקום. תמיד. איתי נבו מראה את כרטיסו האישי לאדם שבשער, וזה תמיד בוחן היטב את הכרטיס אף שכל הפרצופים מוכרים לו. רק אחר כך השער החשמלי נפתח והוא נכנס פנימה. מסתכל מסביב, רואה שכבר יש שלוש מכוניות שהוא לא מזהה את בעליהן, מוצא חניה וחונה. תמיד הוא חונה עם הפנים ליציאה, הרגל מהצבא.

יוצא מהמכונית, פונה לעבר הבניין ונכנס בכניסה הראשית. צריך לפתוח את הדלת בעזרת הכרטיס האישי שלו. בפנים הבניין הוא פונה שמאלה למסדרון, מגיע למעלית, חוכך רגע בדעתו ומחליט לעלות ברגל. יום ראשון, מיד אחרי שבת, עודף קלוריות... ועולה. הוא מגיע לקומה השנייה ומתכוון לפנות שוב שמאלה, לעבר המעבדה של 'ווקר', שנמצאת ממש ליד המעלית, אבל הוא נעצר כמי שכפאו שד. בדיוק מול קצה המדרגות, מול דלת המעלית, יושב, נשען על הקיר, אבינעם, הוא לא מכיר את שם משפחתו. הוא יודע שהוא משהו במטה החברה. "למה הוא יושב שם?" ואז הוא רואה שתנוחת הישיבה אינה טבעית וגם המבט אטום, לא משהו שאפשר להגדיר, אבל מספיק בשביל להקפיא את הדם ולהעביר צמרמורת בגוף.

מין פחד משתלט עליך, "לגשת או לא לגשת?" הוא לא רואה אף אחד מלבדו בבניין, הוא כנראה לבד. בתת-הכרה הוא כבר מבין שמהו לא טוב קרה ואין במי להיעזר. ואולי בכלל גם הוא בסכנה? שקט מוחלט בבניין; "אין אף אחד", הוא מחליט. מתגבר על הפחד, "אולי הוא עוד לא מת? אולי עוד אפשר להציל?" נזכר שראה פעם איך בודקים דופק בצוואר ומחליט לנסות. אך ברגע שהוא מניח את אצבעות ידיו על הצוואר ומפעיל מעט לחץ אבינעם מתנדנד הצדה, כמו בול עץ. איזה שוק עובר בגופו של איתי, פחד. כבר אין ספק בלבו שאין יותר מי להציל. צריך לעשות משהו אחר. אבל מה? מה עושים במקרים כאלו?

הוא יכול להודיע דבר ראשון לאדם צ'ארני. היחסים בין האנשים בחברה הם מאוד לא-פורמליים ואין לו בעיה להרים אליו טלפון. בעד, כי הוא לא יכול לדעת אילו השפעות יכולות להיות לזה על החברה, הוא לא יודע ולא מכיר דבר שמעבר לפרויקט שלו. למשל, איך זה ישפיע על הביקור שיש לו עוד שעה קלה? אם לא יספר צ'ארני ראשון זה אולי יהרוס לו את כל המעמד שיש לו ואולי אף יעלה לו במשרתו. נגד, כי הוא יודע שעל רצח צריך לדווח מיד. אין ספק בלבו שאין כאן שום מוות טבעי. כבר הוא קלקל קצת ראיות. עוד אנשים יסתובבו, עוד עקבות תטושטשנה. יבואו אליו בטענות, יחקרו אותו למה היה לו חשוב לספר קודם למישהו אחר. הוא בכלל ראה, או קרא באיזה מקום, שזה שמוצא הוא החשוד הראשון...

עוד מעט יתחילו להגיע אנשים נוספים. אם הוא לא יעשה כלום, אז זה עצמו ייראה חשוד... "איך ברגע אחד נתקעתי במלכוד הזה?" הוא חושב לעצמו...

מוציא את הטלפון הנייד שלו וכותב הודעת טקסט: "הגעתי מוקדם לראות שהביקור מוכן. במסדרון בקומה השנייה מצאתי את אבינעם מוטל מת על הרצפה. לא הודעתי עדיין לאף אחד. מבקש הנחיות לפני שכולם באים".

מסיים עם שמו ושולח את ההודעה לשני נמענים – לאדם צ'ארני

וליגאל שני, הבוס שלו והיזם של פרויקט 'ווקר'.
 הוא יודע שאם הטלפונים שלהם כבר דלוקים הם ישמעו את כניסת המסרון. אם הם כבויים אז ממילא זה לא יעזור. לפחות שליחת המסרון הזה תהיה לו הוכחה שכך עשה וגם באיזו שעה. "איזה עולם", הוא חושב לעצמו, "על מה פתאום אני צריך לחשוב..."
 "אם אף אחד לא עונה תוך דקה—שתיים, אצלצל אליהם הביתה", הוא אומר לעצמו, אבל אין צורך. עוד לא גמר לחשוב, אדם צ'ארני על הקו — "צא עכשיו מהבניין, לך לבודקה של השומר וצלצל משם למשטרה, לאחד-אפס-אפס. תגיד שאני ביקשתי שכך תעשה כי אולי לא בטוח להיות לבד בבניין. אני כבר מגיע. תודה לך שכך פעלת".
 תוך כדי השיחה עם צ'ארני הוא שומע שיש לו שיחה נוספת ורואה שיגאל שני ניסה להתקשר. והוא חוזר אליו ומספר לו מה אמר צ'ארני. "ואללה", יגאל אומר, "להם יש עכשיו רצח על הראש ואנחנו יכולים להפסיד את הזדמנות חיינו. אני מגיע מה שיותר מהר. נחשוב ביחד מה אפשר לעשות".

את ח.ק.ר הקימו אדם צ'ארני וג'פרסון יאנג על בסיס מחשבה עסקית שונה לגמרי מזו שבבסיס חברות הייטק "סטנדרטיות", וגם שונה לחלוטין מזו שמאחורי העיסוק המקובל של חברות הון סיכון. הם, להבדיל מהאחרים, החליטו שיש להם מספיק ניסיון כדי לעשות את הכסף ממכירות של מוצרים על פני תקופה ארוכה, ולא דווקא מצבירת כסף רגעית באקזיט, מוצלח ככל שיהיה. הם רק צריכים להתמקצע ולבחור בחכמה גם את הרעיונות החדשים שמופיעים על מפתנם וגם, ואולי אף בעיקר, את היזמים שמביאים אותם. ועם הזמן הם אמנם פיתחו את המיומנויות האישיות הדרושות לכך, ובד-בבד בנו את החברה עם כל הפונקציות ההכרחיות כדי לממש את חזונם. ויש מספר פונקציות כאלו. ביניהן יש אחת שנפוצה פחות בנוף הפעילות היזמית, הסטארט-אפית, וזוהי פעילות 'הצוות האדום'.

אבינעם היה אחד האנשים בצוות הזה. מיהם האנשים האלה ומה עושים בצוות הזה?

את הצוות האדום מאיישים האנשים הכי טובים, הכי מקצועיים וגם הכי "רעים". התפקיד שלהם הוא לא לגרום לכך שחברת הסטארט-אפ החדשה תצליח, אלא למצוא את כל הסיבות שתגרומנה לכך שהיא תיכשל. הסיבות יכולות להיות מקצועיות-טכניות, או סיבות שיווקיות, או סיבות אישיות. האנשים בצוות הזה חורשים כל שדה אפשרי, הופכים בדרכם כל אבן, מסתכלים מאחורי כל פינה, והכול בשביל לגלות את כל המכשולים שימנעו מהחברה להצליח. הצוות יכול לחשוב שהפתרונות הטכניים לא יצליחו, או שהמחיר יהיה גבוה לעומת מה שתכננו שיהיה, או שהמנהל אינו מוצלח כמו שחשבו. אי-הצלחה משמעותה שלא יצליחו למכור ולא יצליחו לעשות כסף. אי-הצלחה פירושה שחברת ח.ק.ר תפסיד את הכסף שהשקיעה, שהוא כספם הפרטי של הבעלים.

אנשי הצוות האדום אינם צריכים לחפש פתרונות לבעיות שהם מצאו. ההפך. תפקידם להיות אך ורק "יועצי השטן". הם רק יכתבו בדוח את הדברים שהם מצאו. הם, בשביל לשמור על אובייקטיביות מלאה בעבודתם, רק אוספים

ומנתחים ממצאים. הם לא ממליצים מה לעשות, לא לטוב ולא לרע, והם לא נותנים פתרונות. מה שהם כותבים מגיע לצ'ארני וליאנג, המנהלים והבעלים של החברה. זה הכסף שלהם והם יחליטו איך הם רוצים להמשיך. שיטה מעניינת, חדשנית, לא מוצאים אותה בהרבה מקומות, אבל בשביל ח.ק.ר היא עובדת מצוין. איך יודעים שהיא עובדת מצוין? מכך שאחוז הכישלונות שלהם נמוך בהרבה מזה של אחרים. ברור שלהצלחה אחראים, קודם כול, המנהלים, שהרי הם שמחליטים, אבל מבחינת היזמים ומנהלי הפרויקטים, ולמעשה אף מבחינת כל העובדים בהם, האנשים הרעים הם ללא ספק אנשי הצוות האדום.

דברים אלו חולפים במוחו של אדם צ'ארני בעת שהוא עושה את הדרך מביתו לבניין ח.ק.ר. הוא מבין כי הגם שהחומרים שנאספים בידי הצוות האדום, לפחות מבחינה עסקית, הם סודיים, לא יהיה מנוס מלפרוס אותם לפני החוקרים מהמשטרה כאשר יתחילו לחפש מניעים לרצח. אין לו ספק, על פי מה ששמע מאיתי, שאמנם היה רצח. "לא חסרים מניעים", הוא חושב בלבו. יש כמה דוחות אדומים על שולחנו ממש עכשיו, ואלה הם תמיד מקור לא־אכזב למתחים רבים. וישנם – מה שבעיניו הרבה יותר מדאיג – אותם פרויקטים שעבודתם הופסקה בזמן האחרון בעקבות דוחות כאלו. מאחורי כל פרויקט כזה עומדות הנפשות הפועלות שלו, שהספיקו, לעתים על פני תקופה לא־קצרה, להיקשר אליו בעצמה רבה. הוא מכיר מניסיון אישי עד כמה יזם יכול להיקשר ליציר דמיונו. "ואלה לא כל המקורות למניעים", הוא חושב בלבו, "אבל דייה לצרה בשעתה", והנה הוא הגיע לשער הבניין.

השוער פותח לו את השער. הוא ממהר להיכנס ומיד עוצר ויוצא החוצה. איתי כבר בחוץ, יוצא לקראתו. "אני מניח שקראת למשטרה כמו שביקשתי, לכן תכף הם יהיו פה. אני לא רוצה שנסתובב להם בין הרגליים, ולכן אבקש שהשוער יפנה את כל מי

שיבוא לחדר ההרצאות הגדול שלנו בקומה הראשונה.”

איתי מהנהן –

”צלצלתי למאה. אמרו שמיד באים.”

”אני אחכה להם כאן, על יד השער”, אומר צ’ארני, ומוסיף –

”אחליף אתם כמה מילים ואחר כך הם יעשו את העבודה שלהם. בטח

ירצו לדבר אתך בהתחלה. אגיד להם איפה ימצאו אותך. או שבעצם יותר טוב

שתישאר כאן, איתי. למה שיתחילו לשאול שאלות מיותרות.”

לא עוברות דקות רבות ושתי מכוניות משטרה מתקרבות לשער. אחת

ניידת טיפוסית, האחרת מיני-וואן. צ’ארני מורה לשוער לפתוח את השער, והן

נכנסות ונעצרות קרוב אליו.

”שלום”, אומר השוטר שיוצא מהניידת, קצין לפי הדרגות שעל

כתפיו, ”אני רב-פקד אילן שמש, אני אחראי על החקירה, וזאת פקד חגית

בטלר, שתעבוד אתי. אנחנו מאגף חקירות. חוץ מאתנו, במיני-וואן נמצא פקד

יוסי בן-נון מהמחלקה לזיהוי פלילי.”

”נעים מאוד, אם מתאים ככה להגיד בנסיבות האלה”, אומר צ’ארני,

”אני אדם צ’ארני, המנכ”ל ואחד משני הבעלים של החברה. לידי מר איתי

נבו, הוא האיש שמצא את הגופה והוא שהודיע לכם”. ועוד הוא מוסיף –

”ביקשתי את כל העובדים שיגיעו לעבודה להתאסף בחדר ההרצאות

בקומה הראשונה עד שתאשרו לנו לחזור לעבודה. אני מקווה שזה לא יארך

הרבה זמן. יש לנו היום ביקור חשוב מחו”ל. אם תרצה להגיד משהו לאנשים,

אתה מוזמן. אני מניח שתוך זמן קצר כולם כבר יהיו פה.”

”תודה על העזרה”, אומר רב-פקד שמש, ”אני אתחיל עם איתי נבו,

שיראה לי מה הוא מצא, ואשמח אם ימצא כאן איזה חדר שבו נוכל להמשיך

לדבר עם אנשים, כדי שלא נצטרך להטריח את כולם למשטרה. פקד בטלר

תעסוק בדברים אחרים, היא יודעת את עבודתה.”

”בסדר גמור”, אומר צ’ארני, ”אז בואו נתחיל. מה שנתחיל יותר

מוקדם גם נגמור יותר מוקדם. נדאג לך לחדר שביקשת, כמובן. תוך כמה

דקות אבקש ממשהו להראות לך אותו.”

אילן שמש, הרב־פקד מאגף החקירות, לא מדבר הרבה. הוא מסמן לאיתי נבו להוביל והם יוצאים לעבר הבניין. פקד בן־נח מצטרף אליהם עם ארגז הכלים הגדול שלו, בלי שמישהו היה צריך להגיד לו להצטרף. "החברה האלה מתורגלים לעבוד ביחד", חושב לעצמו אדם צ'אני, "אני מקווה שלא יהיה כאן סיפור יותר מדי גדול". בזווית העין הוא רואה שפקד חגית בטלר כבר מנהלת שיחה ערנית עם השוער ושמבטה מופנה לעבר מגרש החניה. גם הוא שם לב שמלבד המכונית שלו היו שם שלוש מכוניות. אחת בטח של איתי, אז "למי שייכות השתיים הנותרות? הן כאן מהיום, או שאולי נשארו מאתמול?"

לרב־פקד שמש יש לא־מעט ניסיון בחקירות רצח. הוא כבר עשרים שנה במשטרה, הרוב באגף החקירות. אבל לאף אחד במשטרה אין ניסיון רב מדיי ברציחות שמתרחשות במקומות מהסוג הזה. אם יתברר שהרצח לא קרה בשל הסיבות ה"רגילות", כמו קנאת בני זוג, למשל, נכונה לו עבודה קשה. לא סביר שימצאו פה דפוסי עבודה של עולם הפשע. כאן זה עולם אחר לגמרי. אנשים אחרים, חושבים אחרת, יש מוטיווציות ומניעים שאולי אינם שגרתיים. ובעוד הוא מהרהר בינו לבינו, הגיעו לבניין. איתי פותח את דלת הכניסה ואומר:

"דרך כאן הגעתי. לא השתמשתי במעלית, עליתי במדרגות."

"קח אותנו אחריך", אומר אילן שמש, "ותשתדל לחזור בדיוק על מעשיך".

איתי נבו עולה במדרגות. כשהוא מגיע לסופן, במפלס הקומה השנייה, שוב הוא עוצר. שוב, בפעם השנייה באותו יום, במשך אותה שעה אפילו, הוא נעצר כמי שכפאו השד. אמנם הגופה של אבינעם נמצאת באותה תנוחה שבה הייתה כשהוא עזב אותה, אבל היא זזה לפחות מטר אחד הצדה... ופעם נוספת באותה השעה עוברת בגופו הצמרמורת הזאת.

"אני לא חולם, נכון?" הוא אומר, ולא מרגיש בכלל שדיבר בקול...

"תסביר", אומר הרב־פקד, ואיתי מסביר. הוא משחזר באוזני השניים את כל מה שחוה מאז עלה במדרגות. איך הוא מצא את אבינעם יושב, נשען

על הקיר ממש מול פתח המעלית, איך הוא ניסה למדוד לו דופק בצוואר ואיך הוא נפל בגלל זה באותו מקום ואיך, כעת, אמנם הוא באותה תנוחה, אבל במרחק כזה מהמקום שהיה בו קודם. הוא פורס את שתי ידיו כדי להראות למה הוא מתכוון ב"מרחק כזה".

"אתה בטוח? אתה בטוח שלא נכנסת למעלית? למה בכלל הגעת לעבודה כל כך מוקדם? אתה יודע למדוד דופק? אתה מכיר את הנרצח? מה שם המשפחה שלו? אתם עובדים ביחד? מה הקשר שלך אתו? למי עוד סיפרת? יש דברים שלא סיפרת?" רב־פקד שמש יורה צורות בלי לקחת אוויר באמצע.

איתי נבו בשוק. הוא לא מבין שהחוקר בוחן אותו, מחפש לראות תגובות. הוא רק זוכר את מה שהוא ראה בטלוויזיה, שמשום שגילה את הגופה הוא החשוד הראשון. הוא כבר מצטער על הכול. על זה שבא מוקדם, צדיק יותר מהאפיפיור, לראות שהכול בסדר לקראת הביקור, והוא אפילו לא הבעלים של הפרויקט. הוא מצטער שהוא החליט, כמו ילד טוב, לספר מה שגילה. הוא אפילו מצטער למה לא נשאר בדרום אמריקה, בטיול שעשה לפני שהתחיל את העבודה בח.ק.ר... עד כדי כך הצליח החוקר הזה להבהילו. "רק לפני שעה החיים נראו כל כך יפים: הנה באה חבורה מאמריקה שתעשה אצלנו הזמנה ענקית, והנה אנחנו כבר מסודרים... ומי זה בכלל האבינעם הזה ומה לי ולו ולכל הבלגן הזה..."

הרב־פקד הזה, שידוע ביכולתו להכניס ללחץ גם פושעים מנוסים, יודע להבחין כנראה עם מי יש לו עניין. הוא רואה שאיתי על סף התמוטטות... "אין דבר", הוא חושב בלב, "לפחות אני בטוח שהוא לא מי שאנחנו מחפשים". "תירגע, איתי, תמיד שואלים שאלות כאלה, אני מבין עד כמה זה מלחיץ. רק תענה על מה שאתה יכול ואנחנו נתקדם. אם אין לך מה להסביר אז אין לך מה לדאוג. זאת לא תכנית טלוויזיה".

איתי נושם עמוק, נרגע מעט ואומר:

"סיפרתי לכם כל מה שאני יודע. אני יודע שקוראים לו אבינעם, שהוא עובד במטה של החברה. אין לי מושג בדיוק במה. מעולם לא היה לי שום

דבר משותף אתו. מדדתי דופק לעצמי ולאחרים באמה, אף פעם לא בצוואר. בחיים שלי לא הייתי לוקח לו את היד לבדוק”.

רב־פקד שמש מקשיב, וכשאתי מסיים הוא אומר לו –
 ”אני שמח שנרגעת. אתה יכול להצטרף לאחרים”. הוא מפעיל את מכשיר הקשר שלו ומורה:

”פקד בטלר ופקד בן־נון, בעוד עשר דקות אצלי במכונית”.
 לאחר מכן, בטלפון הנייד שלו, הוא מתקשר ומבקש שיבואו לקחת את הגופה למכון הפתולוגי ומבקש למצוא את סיבת המוות.

במכונית, לאחר שכל השלושה התקבצו והתיישבו, הוא אומר:
 ”עדיף לנו בינתיים לדבר בינינו במקום שבטוח שאף אחד נוסף לא יכול להקשיב. סביר מאוד שחדרי ההרצאות במקומות כאלה מסודרים מראש, לצרכים שלהם, עם יכולות הקלטה, בטח אפילו עם וידאו. אני יכול להבין למה הם יכולים להזדקק לדברים כאלה. לנו זה לא מתאים. אנחנו אולי יכולים להיעזר בזה כשנתחיל לדבר עם אנשים בודדים, ואולי גם בחדר שנתנו לנו יש אפשרויות כאלה. בינתיים בואו נתחיל לראות מה יש לנו עד עכשיו”.
 ”חגית” – כשהם לבד אין פורמליות – ”את רוצה להתחיל?”

פקד חגית בטלר באמצע שנות השלושים שלה. גובהה בינוני ויש לה גוף מלא, פנים נאות מאוד ושֶׁער קצר. מחוץ למדים היא מסובכת מבטים, אבל כשהיא במדים היא עבודה נטו, כל כולה, וטוב יותר שלא לנסות ולבדוק. עובדת במשטרה מאז השתחררה מהצבא בדרגת סגן. עשר שנים היא באגף חקירות והיא מכירה היטב את רב־פקד אילן שמש. היא מעריכה אותו ואת שיטות העבודה שלו. לא פעם עבדו יחד.

ואילן שמש אוהב מאוד שהיא איתו. הוא סומך עליה, על שיקול דעתה, על כך שלא תעגל פינות בלי להתייעץ אתו קודם ובכלל.
 ”דיברתי עם השוער. הוא נמצא בשער מהשעה שתיים עשרה של הלילה הקודם או הבוקר של היום, איך שתמצאו להסתכל על זה. המשמרת

שלו נגמרת בשמונה בבוקר. ביקשתי אותו פרטים על כל המכוניות שנמצאו במגרש החניה. וכך הוא אמר:

“המכונית האחרונה שנכנסה היא של איתי נבו. זה היה בשעה שבע ועוד שלוש דקות. זה רשום ביומן כמו כל כניסה אחרת”. בדקתי וראיתי את הרישומים ביומן והם אכן כמו שהוא אומר.

“שתי המכוניות הנוספות נכנסו, כמעט ביחד, בשעה שש וחמש עשרה בבוקר. קודם נכנסה המכונית עם יורי גאמוב ודקה אחריה נכנסה קארין הירש. הם החנו את מכוניותיהם ונכנסו ביחד לבניין. הוא לא יודע לאן הם הלכו משם”, חגית אומרת.

“אני מניח שהמשכת לבדוק הלאה את שני אלה”, אומר אילן.
“כמובן. שניהם עובדים בחברת ח.ק.ר זה למעלה משנה, כך הבנתי מהשוער, ובתוך החברה הם שייכים לפרויקט שנקרא ‘סקאוט’, שזה, עד כמה שהשוער יודע, סוג של רובוט חכם”.

“יש לנו עוד מכונית במגרש החניה”, מעיר פקד יוסי בן-נון, וממשיך, “האם היא של הנרצח?”

“נכון מאוד, גם אני שמת לב וחשבתי על זה”, עונה חגית, “ושאלתי את השוער. הוא הציע שנבדוק ביחד את היומן. ובאמת ראינו שאבינעם נכנס אתמול, קצת אחרי תשע בערב, וכמובן לא נרשם שיצא. זה מה שהעליתי בחכתי עד עכשיו”.

“ומה יש לך ללמד אותנו, יוסי?” שואל אילן שמש את הפקד ממחלקת הזהויה הפלילי.

“ממש לא הרבה, וזה אולי הממצא הכי מעניין. השטח מסביב לנרצח היה נקי לגמרי. אין על הרצפה שום סימנים שהיה שם מאבק או בעצם שהיה שם משהו. חוץ מהרבה מטביעות הרגליים, שהן, אני מניח, של איתי ועוד אנשים, אין שם דבר. יש שם אבק שהצטבר במהלך סוף השבוע, ולכן אילו היו דברים חריגים במיוחד היה אפשר לראות אותם. במעלית וכן על דלת הכניסה יש הרבה מאוד טביעות אצבעות שלא ילמדו אותנו שום דבר מיוחד במינו. נצטרך לחכות לתוצאות הבדיקה של גילוי סיבת המוות, אולי זה ייתן

לנו כיוון לחפש”.

”חגית, אני מבקש שתמשיכי לראות וללמוד מה עשו פה שני אלה

שנכנסו מוקדם. האם זה דבר רגיל? האם לא? חפשי כל דבר שאפשר”.

”יוסי, אתה תלווה את אלה שיבואו לטפל בגופה. תישאר אתם עד

שתלמד מהם משהו ואז תחזור אליי”.

”אני עצמי מתכוון להבין יותר טוב מה עושים כאן בחברה הזאת ומה

הסיבות לכך שאנשים יכולים למצוא כאן את מותם. אני מתכוון להתחיל

מקצה החוט היחיד שיש לנו, מהנרצח בעצמו”.

העובדים עדיין לא שוחררו ללכת לעבודתם. הם מחכים שהמנכ"ל יבוא לדבר אתם.

רב־פקד שמש הלך לדבר עם ראש הצוות האדום, גרעון דסה. הוא רוצה ליידע אותו שהוא רוצה להיכנס למשרד של אבינעם, הנרצח. לשם כך הוציא אותו מאולם ההרצאות.

"בוקר טוב. אני רב־פקד אילן שמש, אני החוקר הראשי. אני מבקש להיכנס לחדר של אבינעם ולעשות שם בדיקה יסודית, כולל להיכנס למחשב האישי שלו. ארצה לראות במה הוא התעסק, אילו מיילים הוא קיבל וכדומה. אודה לך אם תעזור לי. בוודאי יש סמאות ושמות משתמש שאני אצטרך. כל מה שאקרא ואלמד נשאר אצלי. לך זה בוודאי מוזר, אצלי זו השגרה. אם תרצה לקבל אישור מהמנכ"ל, זה יהיה לגמרי ברור ומקובל עליי. ודרך אגב, מה היה שם משפחתו של אבינעם? מה מצבו המשפחתי? כמה זמן אתם ביחד? יש משהו שאתה רוצה לספר לי עליו או בכלל על הרצח שלו?"

דסה, שהיה שקט ברגעים הראשונים של הפגישה, נרָאָה לרגע מופתע מבליץ השאלות, אבל מתעשת ואומר –

"בוקר טוב גם לך, אף על פי שבעצם אין שום דבר טוב הבוקר. לשאלותיך, אני מכיר את אבינעם כפרי כבד כמה שנים. הכרנו כאן בחברה. אני יכול להגיד לך עליו שהוא בעל מקצוע מעולה. בשביל להיות בצוות האדום אתה צריך להיות בקיא במספר תחומים רב ולהבין איך דברים, לכאורה שונים, מתחברים ביחד ויכולים לשמש מדד להצלחה או לא־הצלחה של פרויקט מתחיל. הוא עשה את זה היטב. ויש לו כמה שנות ניסיון. היו לו מספר הצלחות וגם מספר, קטן יותר, של פספוסים. הדוחות שהוא מכין הם תמיד מקור למתחים, מפני שהם עוסקים בסופו של דבר בגורלות של פרויקטים. אני חייב, אבל, לציין שדוח של הצוות האדום הוא לא מסמך קטגורי ולא על פיו בלבד יישק דבר. הוא רק אחד השיקולים שעומדים לפני הנהלת החברה בבואה להחליט על מידת התמיכה שפרויקט יקבל. פרויקט

בכלל יכול להמשיך ולהתקיים גם ללא תמיכה מלאה, אם היזם דואג למלא את החסר ממקורות אחרים.

”אבינעם היה בן ארבעים ואחת, הוא נשוי כבר למעלה מעשר שנים, ויש להם שני ילדים“.

אילן שמש גומר לרשום את הערותיו ושואל –

”אוכל להיכנס לחדרו?“

”רק רגע“, משיב גדעון דסה, ”אולי בכל זאת יהיה יותר טוב בשבילי שאשאל את המנכ”ל“.

מוציא את הטלפון הנייד שלו, מחייג ואחרי דקה אומר:

”הרב־פקד מבקש להיכנס לחדר של אבינעם ולבדוק אותו, כולל התוכן שיש במחשבים. האם זה בסדר?“

הוא מקשיב במשך כמה שניות, אומר ”תודה“, סוגר ומודיע –

”המנכ”ל מאשר לעזור לך בכל דבר. בוא אתי, אראה לך איפה אבינעם ישב“.

הם נכנסים למעלית ועולים לקומה הרביעית. ביציאה הם פונים במסדרון שמאלה ונעצרים לפני הדלת של החדר השני מהמעלית. על המשקוף קבוע שלט קטן: ”אבינעם כפרי, חוקר מערכות בכיר“. גדעון מוציא מפתח מארון מפתחות שתלוי על הקיר, פותח את הדלת ואומר –

”הפרויקט שעליו אבינעם עבד באחרונה הוא ‘סקאוט’. זה רובוט מתוחכם שאני בטוח שתמצא את כל הפרטים עליו במחשב של אבינעם. חוץ מ’סקאוט’ הוא עבד בשנה–שנתיים האחרונות כמעט על כל הפרויקטים שיש בחברה, ומפעם לפעם הוא נדרש להתייחס אליהם גם כעת. אנחנו סך־הכול שלושה אנשים בצוות האדום; חוץ מאבינעם וממני יש עוד אחד. שלושתנו מכירים היטב את כל הפרויקטים, מה שמבטיח שיקול דעת מאוזן מאוד. יתר הפרויקטים בחברה הם ‘ווקר’, ‘בוהן כליות’ ו’דבר והיפוכו‘.

”בטח תמצא חומר על כל אחד במחשב. מה שלא יהיה מספיק ברור אני מציע שתשאל אותי. וכמו שאמר המנכ”ל, אעזור לך בכל דבר. אני אהבתי מאוד את אבינעם. היינו נפגשים גם מחוץ לעבודה. אשתי תקבל שוק כשתשמע

מה קרה. מי מודיע לאשתו של אבינעם? היא בכלל כבר יודעת?"

"טוב ששאלת את השאלה הזאת. אני מתלבט בה בעצמי. מה אתה חושב, כדאי שהמשטרה תודיע או שהמנכ"ל יודיע לה? או שאולי אתה מוכן?"

"אני לא, תודה רבה. אני חושב שהכי טוב שהמנכ"ל יודיע לה. הוא גם כן מכיר אותה. לא יהיה לזה פרצוף אם המשטרה תודיע לה כשזה קורה פה במשרדים שלנו".

"אני מסכים אתך", אומר אילן שמש, "אני אבקש אותו. כשאגמור כאן אנעל את החדר, אבל אשאיר את המפתח אצלי, בינתיים. אשאיר פתק על הדלת לא להיכנס עד גמר החקירה. ארצה אחר כך שאנשי המחלקה לזיהוי פלילי יחפשו סימנים גם בתוך החדר".

אדם צ'ארני לא מרגיש בנוח. הוא לחוץ. הרבה דברים כבר עבר בחייו, אך מעולם לא היה מעורב ברצח. ככל שהוא חושב על זה יותר, כן הוא מבין שהסיפור הזה יכול להרוס את מפעל חייו ממש במחיר יד. מקום כמו שיש לו, שמושקע בו המון כסף, הצלחתו תלויה ברווחת האנשים העובדים. הם צריכים להיות מוגנים מפגעי הסביבה, הם צריכים לעבוד בשקט ובלי הפרעות, הם צריכים תנאים טובים גם בשעות שאינם עובדים. הם צריכים להיות מטופחים.

עם השנים הוא למד טוב מאוד איך לעשות שזה אכן יהיה כך, וזה אמנם הביא לו מספר גדול והולך של אנשים טובים שיש להם רעיונות טובים. והוא יודע איך לטפח גם אותם וגם את רעיונותיהם. הוא גם יודע לעשות דבר נוסף, מסובך יותר וקשה יותר. הוא יודע איך לבחון אותם ואת רעיונותיהם בצורה שהם מבינים את הבחינה, מבינים ואף שותפים לבדיקה. הרבה פעמים זו הליכה על חבל דק מאוד. עוסקים בקצות הנימים הכי בולטים והכי רגישים של האנשים.

יש לעתים חיכוכים, יש אי-הסכמות, אבל עד היום דברים הסתיימו בלי שערוריות. אנשים אינטליגנטיים כמו שיש אצלו מבינים שהם משקיעים רק את מוחם, ואילו הוא משקיע גם את כספו, אז "יש לו מה להגיד". ועכשיו רצח של איש בכיר. ועוד אחד שבא מהמקום של הבחינה, של הבדיקה הכי עדינה. איש שהיה מעורב כמעט בכל מה שעשו בחברה בשנים האחרונות. לטוב ולרע.

אין לצ'ארני ספק שזה יכול לזעזע את החברה. יתחילו לחקור את האנשים. ובחקירות יודעים רק איפה הן מתחילות.

אמנם בסופו של דבר ימצאו את האשם, אבל "על הדרך" הכול ייחשפו. הכביסה של כולם תהיה תלויה בחוצות. אחרי זה כבר שום דבר לא יהיה אותו דבר. מספיקות שתיים—שלוש כתבות בעיתון בשביל להרוס הכול. החברה שלו, כמו שהוא עיצב אותה, היא כמו רשת חברתית סגורה. כולם מכירים את

כולם, מכירים את המשפחות, חברים ברמות שונות. נכון שכל שנתיים-שלוש יוצאים כמה אנשים, אבל נכנסים אחרים לרשת והיא רק משתבחת עם הזמן, שכן לא אותו ה"מרק" מתבשל כל הזמן. והעסק דופק. זאת עובדה. ועכשיו כל זה בסכנה קיומית.

הוא חייב למצוא דרך למזער את הנזקים ולהבטיח שלא כל מפעל חייו ירד לטמיון.

הוא חושב שהדבר הכי חשוב והכי יעיל הוא לגמור את זה מה שיותר מהר. ככל שזה יימרח זה יתנפח והפיצוץ לא יאחר לבוא. לכן הוא החליט שהוא הולך לעבוד על זה, לנסות למצוא מה קורה אצלו, בעצמו. זה יהיה נוסף לעזרה שהוא ייתן למשטרה. הוא מאמין ששיתוף הפעולה יתרום לשני הצדדים. הוא גם רוצה להתעסק בזה לבדו, בלי אחרים. הוא בינתיים לא סומך על אף אחד אחר.

אדם צ'ארני מבין שהוא לא יוכל למנוע את הפרסום ואת הכתבות שתופענה בתקשורת, "רצח בהייטק" יהיה אייטם... אבל הוא מקווה שיהיה אפשר לנסות לאזן את זה בכתבות משלו. יש לו מה להראות אחרי שנים של הצלחה. יכול להיות ששווה לו לשכור עזרה של יחסי ציבור. גם זה נהיה מקצוע בזמן האחרון, "ולא בכדי", הוא חושב לעצמו.

ויש לו כמובן גם כל החברה לנהל, דברים שעושים ביום-יום. פרט לזה, היום, עוד כמה שעות, יש ביקור של אנשי העסקים מאמריקה. "אולי אפשר לסגור אתם את עסקת 'ווקר'. טוב שג'פרסון יאנג הגיע מאמריקה, הוא יוכל להוריד מעליי קצת מהעומס", הוא חושב והולך לפגוש את האנשים שעדיין מכונסים באולם ההרצאות.

הרבה פעמים אדם צ'ארני פוגש את כל אנשי החברה באולם ההרצאות הזה. לפעמים זה קורה גם פעם בשבוע. זה יכול להיות כדי להרים כוסיית לחג, או לשמוע הרצאה מיוחדת, או לחגוג סיום מוצלח של פרויקט. תמיד יש בפגישות האלה אווירה של שמחה, של הרגשה טובה, של "כולנו חברים וכמה טוב לנו ביחד". לא היום. משהו אחר ומוזר תלוי באוויר. אנשים לא יודעים

איך להתנהג. הם יודעים כל מה שהוא יודע כי איתי נבו כבר נמצא אתם דקות ארוכות. רואים את סימני השאלה והתמיהה על פניהם. רואים גם את סימני האי־שקט. זה ציבור פיקח מאוד. המחשבה ש"אולי יש כאן מישהו שיודע מה שאנחנו לא" בוודאי חלפה בראשם. הם יושבים, אבל שלא כתמיד, השורות הראשונות ריקות... "גם זה מראה על משהו", צ'ארני חושב, "האם אלה הם כבר סימני החורבן?" הוא לבוש היום ברשמיות, בגלל הביקור הצפוי. חליפת שלושה חלקים, עניבה, נעליים מבריקות, ממש לא מתאים וממש מאיים – זה הדבר הראשון שעולה במוחו. רוב האנשים לא יודע למה, ופתאום זה נראה לו ממש גרוע...

"בוקר טוב", הוא מתחיל בלי לחכות וכלי גינונים, "אתם יודעים מה שקרה כמוני. איתי דיבר אתי בבקר השכם. הוא בא מוקדם להכין ביקור שיש יותר מאוחר היום ומצא את אבינעם. אני מעריך את קור הרוח שלו, איך שהוא טיפל בזה, ואמרת לי את זה קודם.

"לעצם העניין, המשטרה כבר מטפלת בזה. הביאו צוות של שלושה אנשים שבראשם רב־פקד מנוסה. אמרתי להם שיקבלו כאן מכל אחד את כל מה שהם יצטרכו. אנחנו רוצים לראות את זה פתור מהר ככל האפשר. אני מתאר לעצמי שגם אתם, כמוני, נסערים, מלאי שאלות ופחדים. אין מה לעשות. רק לקוות שזה ייגמר מה שיותר מהר עם מה שפחות נפגעים. תביאו בחשבון שנהיה מפורסמים מאוד בימים הקרובים, ולא מהסיבות שלהן אנחנו רגילים. אל תישברו. תזכרו שכשזה ייגמר נחזור לחיים הרגילים. אני אנסה לרכך את עצמת הכתבות בתקשורת בכתבות טובות עלינו. אז סבלנות.

"אם למישהו יש משהו שיכול לעזור לפענח מה שקרה, שירגיש חופשי לדבר עם המשטרה או אתי. דעו לכם שאני משתף אתם פעולה באופן מלא לחלוטין".

"איזה נאום", הוא חושב ומוסיף –

"אני בעצמי אספר לזיוה, אשתו של אבינעם. אנחנו מכירים.

"זהו. אין לי יותר מה להגיד. החיים צריכים להימשך. אז בואו נחזור

לחדרים ולעבודה וננסה להמשיך אותם".

האנשים מתפזרים. חוזרים לחדריהם. הולכים בקבוצות, מדברים ביניהם ונבלעים במעלית.

צ'ארני נשאר לשבת באולם, לוקח את הטלפון ומתקשר לזיוה. היא עונה. הוא אומר לה שהוא רוצה לבוא עכשיו לדבר אתה. הוא מצליח להתחמק מהשאלות שלה ואחרי כמה דקות של שיחת חולין, שנמשכה לו כמו הנצח, הוא סוגר ומתקשר לציפי.

"בוקר טוב, נשמה. שבי חזק ותקשיבי. אבינעם נרצח היום בבוקר בעבודה. אין לי שום פרטים. המשטרה בפנים. כולם בשוק. הרגע דיברתי עם זיוה ואמרתי לה שאני רוצה לבוא עכשיו לדבר אתה. עשי לי טובה ובואי אתי. אתן חברות. בטח יהיה לה טוב לראות אותך. האמת שגם אמרתי לה שבטח תבואי אתי. ועוד דבר: תהיי מוכנה להתנפלות של התקשורת, את יודעת איך הם עובדים".

הוא מסיים את השיחה עם ציפי, הולך למשרדו ואומר לאילנה, מזכירתו, שהוא נוסע עם ציפי לזיוה, לספר לה. אילנה רק מסתכלת עליו ולא אומרת מילה, משאירה אותו לנפשו. הם מכירים הרבה שנים והיא יודעת מתי הכי טוב לשתוק. אדם צ'ארני, כמו אוטומט, לוקח את המפתחות של האוטו, אבל לפני שהוא יוצא לדרך הוא זורק לאילנה –

"תבררי בשבילי עם יורי גאמוב ועם קאריין הירש איך זה שלא ראיתי אותם בין שאר האנשים שהיו באולם ההרצאות כשדיברתי. וגם, סתם אני סקרן, האם יש משהו ביניהם?"

אמר ויצא.

הרגליים יודעות את הדרך לבד, אבל המוח עסוק בדבר אחר: "מה אני יודע שאחרים לא?"

רב-פקד אילן שמש נכנס לחדרו של אבינעם, סוגר את הדלת מאחוריו ומסתכל סביבו. הרבה פעמים ההתרשמות הראשונה מחדר העבודה של בן-אדם, מקום שהוא מבלה בו חצי מחייו, מלמדת דברים שאיש לא ידע לספר לך. אם אתה מאלה שיודעים לראות. והוא אמנם מנוסה ורגיל לראות.

שולחן העבודה עומד ליד קיר בניצב לחלון שמיימנו. כמעט ריק מדברים. אין ערמות של ניירות או תיקים. צג מחשב שטוח וגדול – "לפחות שבעה עשר אינטש", הוא חושב – בפינה הימנית של השולחן. מקלדת לבנה ועכבר לידו. עוד על השולחן פנקס לולייני, דפים צהובים ובהם שורות. הפנקס פתוח לאורכו. רואים מרחוק הרבה שורות כתובות, קו מחיקה במרכז חלקן. "בטח אלה רשימות 'מה עוד צריך לעשות' שלו", הוא חושב. ועוד על השולחן שני עטים כדוריים, עיפרון, קופסה מרובעת ובה ניירות לבנים, פתקות לעת מצוא.

כיסא משרדי לא מהודר במיוחד בין השולחן ובין הקיר. משענות לידיים. ניתן להרכין את משענת הגב. ריפוד שחור דמוי יוטה. ארונית מדפים מתחת לחלון. מעט ספרים, ביניהם מילון אנגלי-אנגלי. ירחונים מקצועיים. על המדף העליון שתי תמונות של ילדים, אחת בשפת הים, השנייה בחוות סוסים, שני ילדים רוכבים על סוסים. אין תמונה של אישה.

על הקיר יש שני תצלומים של שני דברים שונים. הראשון נראה כמו משהו צבאי, איזה מכשיר שרק מי שיודע יכול להגיד מהו, השני משהו שנראה כמו לוח אלקטרוני בעל המון כפתורים. על שתי התמונות הקדשות לאבינעם. עם תאריכים. התמונות אינן חדשות, גם לפי הצבע אפשר לראות. "אלה תמונות שהולכות אתו לכל מקום. אני מכיר את התופעה הזאת. הן מדברות רק לבעליהן", חושב אילן שמש בלבו.

מעיף מבט אחרון מסביב ומתיישב ליד השולחן. מוציא מהתיק שלו כפפות ניילון של מנתחים ולובש. לא רוצה להשמיד טביעות אצבעות שאולי

יש. מתוך הרגל הוא מזיז את העכבר. המחשב נפתח. הוא לא היה מכובה. "אמנם זה נוח לי, אבל קצת מוזר שכך הדבר, שאין צורך בקוד כדי להיכנס ולנבור בתוך המחשב", אומר הרב־פקד לעצמו כשהוא מסתכל ובוחן את שמות האייקונים שנמצאים על הצג.

פרט לדברים הסטנדרטיים שיש למצוא בכל מחשב, רוב השמות הם השמות של הפרויקטים שמתנהלים בחברה, והם לא אומרים לו בינתיים שום דבר. הוא מחפש ומוצא די מהר את מה שהוא מחפש, אייקון כניסה לפרויקט 'סקאוט'. ולמה דווקא 'סקאוט'? אין לו בעצם שום סיבה מיוחדת, להוציא את העובדה שעל זה אבינעם עבד באחרונה וגם זה ששני העובדים שנכנסו מוקדם מאוד הבוקר הם עובדי המיזם.

מקליק פעמיים ונפתחת ספרייה. שוב לא צריך שום ססמה, כל אחד יכול. בתוך הספרייה יש, להפתעתו הרבה, רק מספר קטן של קבצים. 'מהות הפרויקט', 'חוות דעת' וגם עוד כמה ששמותיהם סתמיים. מוזר, אבל זה מה שיש בינתיים. הוא מקווה שאם יקרא את השניים שהכותרת שלהם מפורשת לפי הסדר הוא יקבל מושג הן במה בכלל מדובר הן, אולי, אם יש כאן איזה פתח לאי־שביעות רצון מיוחדת ועצמתית של משהו. הקבצים האחרים, בעלי השמות הסתמיים, עושים רושם שהם דברים שנאספו במשך הזמן, במהלך העבודה השוטפת, ואולי שימשו אחר כך לכתיבת חוות הדעת עצמה.

הוא מכוון במקצת את הצג לזווית שהוא אוהב, פותח את הקובץ הראשון, 'מהות הפרויקט', ומתחיל לקרוא. הוא שמח לראות שהכותב בעצם רק מסכם דברים ואינו עסוק בפרטי הפרטים. זה בדיוק מתאים לו. הוא מוציא את הפנקס הנצחי של החוקרים וכותב לעצמו דברים במהלך הקריאה.

אילן שמש לומד שמדובר ב"משהו" לא־גדול, "חצי ארגז תנובה" ששוקל מעט, על פי גודלו. הוא מורכב מחלקים נפרדים, "מודולים", שבתצורות שונות אפשר להרכיב מהם "רובוטים" שונים למטרות שונות, החל בשימושים צבאיים וגמור בשימושים אזרחיים. הכותב מכנה את שיטת ההרכבה הזאת "מודולרית" מאחר שכל תצורה של רובוט מורכבת ממספר

כזה או אחר של מודולים, חלקם זהים וחלקם שונים לגמרי. יש מודולים שהם לצרכים צבאיים בלבד ויש כאלו שמתאימים רק לאזרחיים.

יש מודולים של תנועה שמבוססים על שש רגליים משונות שמאפשרות טיפוס על מדרגות, יש אחרים שמבוססים על שרשרות לתנועה במקומות "חלקים", למשל בתוך בניינים או על מדרכות.

יש מודול של ראייה שמורכב מכמה מצלמות יום ולילה, שמאפשרות לרובוט לראות כל מה שנעשה מסביבו בכל הכיוונים, גם מלמעלה. למעשה הוא רואה בכל חצי הכדור שמעל השטח שעליו הוא נמצא, ביום ובלילה.

יש מודול של תקשורת שיכול לשמש לשתי מטרות. האחת, הכותב קורא לה פסיבית, ובעזרתה כל מה שהרובוט רואה משודר "אחורה" למפעיל שלו או לתחנת מעקב. המטרה השנייה של התקשורת היא להעביר לרובוט הוראות. את זה מכנים "ערוץ אקטיבי". הביצוע של ההוראות נעשה באמצעות מודולים אחרים, ויש כמה כאלו למטרות שונות. למשל, אפשר להוסיף לו מודול של ידיים, שאתן הוא יוכל לקחת דברים מהסביבה או להניח בה דברים, תלוי בהוראה שהוא קיבל. יד יכולה לשלוף שוקר חשמלי חזק במיוחד או לשחרר סילון גז ולהפעיל אותו נגד מי שמתנכל לו, גם כן על פי הוראה מרחוק.

הרב־פקד רואה שאבינעם סיכם את יכולות הרובוט בכך שהוא בעצם סוג של "תשמוע" קטן מידות בעל כמה יכולות "אקטיביות" לעשות דברים. כמות ה"מוח" העצמית שלו היא מוגבלת ופעילותו נשענת חזק מאוד על מפעיל חיצוני שאינו רובוט.

"יפה", הוא חושב לעצמו, "מעניין כמה מחשבה אנשים השקיעו בזה. הייתי יכול להשתמש גם אצלי בכמה כאלו".

הקטע השני שמעניין אותו בספרייה של 'סקאוט', 'חוות הדעת', היה כבר משהו אחר לחלוטין. עולם המדע הבדיוני והטכנולוגיה נשאר הרחק מאחור. לאבינעם יש עבודה לעשות והוא עושה אותה בלי לעגל פניות ובלי שהוא משתדל למצוא חן בעיני מישהו. אין לו בעיה לשחוט פרות קדושות. הוא מתחיל בכך שהוא יתבסס בהמשך הדברים על סדרת מאמרים שהוא קיבל

באותו נושא והוא בעצם רק עושה בהם סדר. הוא לא מבין למה לכל מצלמה על גלגלים "עם טלפון סלולרי" קוראים "רובוט". הוא לא מבין מה הערך של זה או למי. ולא שהוא לא מבין באמת, הוא חושב שאין. הוא חושב שזה בכלל הכי קרוב לצעצוע ושמקומו הוא בחנות הצעצועים ולא במגרש המשחקים של הגדולים. הוא מראה איך יש תחליפים פשוטים לכל "משימה" שהרובוט יודע לעשות, אמנם תחליפים בלי שמות מפוצצים.

אבינעם אף מגדיל לעשות והוא סוקר את שוק הרובוטים העולמי, ומראה עד כמה ההיצע שם הוא גדול ואיך, לדעתו כמובן, צרכים רגועים הנובעים מפניקה מייצרים "כאילו" צרכים אמיתיים ארוכי זמן. במילים אחרות, הוא לא חושב ש'סקאוט' הוא מוצר בעל עתיד שיווקי מזהיר, כזה שמשיהו יעשה ממנו הרבה כסף בשוק שאליו הוא לכאורה מיועד. הוא רומז שזאת לא תהיה בוושה להסתכל בעיון, לחלופין, בפלח שוק משחקי הילדים, ששם דווקא דברים כאלו "הולכים" היטב. זה בדיוק המשחק לילדים שהגדולים כל כך אוהבים...

"ואו", אומר רב-פקד אילן שמש בקול. "חוות הדעת הזאת היא ממש פצצה מתקתקת, בטח יש כאלה שלא ירצו שהיא תראה אור יום".
 "האם הוא שמר את זה במוחו בלבד?"
 "האם יש לו שותפים בעבודה הזאת? בטח הבוס שלו צריך לאשר לו להוציא דוחות כאלו".

"האם בכלל זה כבר הופץ למישהו?"
 "מצד שני", הוא חושב, "האם דוח כזה יכול בכלל להיות מניע לרצח? הוא הרי כבר נכתב, קרוב לוודאי שאנשים קראו אותו, מותו של השליח כבר לא ישנה כלום, אז האם יש בכלל מספיק מוטיווציה לרצח רק בשביל לבצע אקט של נקמה חזקה כזו?"
 "או שאולי לא כל הדברים מופיעים בדוח הזה? יש אולי דברים נוספים לאלה שכתובים כאן? קשה, למשל, להעלות על הדעת שאנשי הפרויקט לא

מודעים בעצמם לבעייתיות השיווק המתוארת בחוות הדעת של אבינעם, אז מה קורה כאן?"

עכשיו העובדה שלא היו שום קבצים נוספים בספרייה של 'סקאוט' מתחילה להיות מעניינת יותר.

"איפה עוד אבינעם יכול לשמור מחשבות שלו, חומרים שהוא מקבל מאחרים, טיוטות של מסמכים, סיכומי שיחות עם אנשים אחרים?" כל אלה שאלות שרב־פקד אילן שמש מגלגל במוחו. הוא מחליט שצריך להעמיק לחקור מה עוד יש במחשב.

שני דברים עולים במוחו מיד. הראשון, לחפש ספרייה נוספת שאינה בולטת כל כך לעין, והשני הוא הדואר האלקטרוני. הוא מחליט להתחיל בתיבת הדואר. מהר מאוד הוא מגלה שהיו לאבינעם שני חשבונות דואר: הכי נפוץ, זה של אאוטלוק. והדואר האלקטרוני של גוגל. מנסה את הראשון ואינו מצליח, צריך ססמה. מנסה את השני, גם כן ללא הצלחה. שוב צריך ססמה. ויש גם אייקון של יומן פגישות של גוגל. מנסה אותו ומגלה שגם כאן צריך ססמה.

הוא יודע שהוא לא מומחה גדול יותר מדיי למחשבים, אבל הסקרנות גוברת והוא מנסה לחפש על שולחן העבודה ספרייה כזו ששמה אולי לא יסגיר מיד את תוכנה ושישנן בה כל מילות הכניסה, מין הצפנה לחובבים. אבל הוא מהר מאוד מגלה שאבינעם לא היה פראיר... זאת בכלל משימה מורכבת יותר כבר מעצם הגדרתה. שהרי אם רוצים להסתיר אחת כזו, אז היא לא צריכה להופיע בכלל על המסך והיא יכולה להיות מוסתרת באי־ספור מקומות אחרים. לכן אחרי זמן קצר הוא מבין שזו לא עבודה לרגע וגם לא בשבילו, והכי טוב שיתן אותה למומחה. הוא צריך לקחת אתו את המחשב. הוא מטלפן לגדעון דסה, ראש הצוות האדום, ומסביר לו שהמחשב של אבינעם לא יוכל להישאר בחדרו והוא צריך לקחת אותו אתו.

"אי־אפשר לדעת מה יש במחשב, אולי יש שם רמזים וכיווני חקירה אפשריים. גם אי־אפשר להשאיר אותו בחדר כי אז הוא חשוף לכולם, וזה ממש לא בא בחשבון".

”ואם אתה צריך להתייעץ עם המנכ”ל, עשה זאת כבר, בבקשה, אני ממתין“, מוסיף אילן שמש.

”אני מבין, אחזור אליך מה שיותר מהר“, אומר גדעון דסה ומיד מטלפן לאדם צ’ארני.

”הרב-פקד מהמשרה נמצא כבר קרוב לשעה בחדר של אבינעם. אני חושב שרוב הזמן הוא מתעסק עם המחשב שלו, אחרת אין מה לעשות שם כל כך הרבה זמן, ועכשיו הוא אומר לי שהוא רוצה לקחת את המחשב אתו. האמת שהוא לא שאל ממני, הוא יותר הודיע, אבל הוא נתן לי הזדמנות להגיד לך. יש אצלי העתקי גיבוי של כל מה שיש אצל אבינעם, יותר נכון כל מה שהוא צריך לגבות לפי ההוראות שלי“.

”אתה אומר שאולי יש דברים שיש במחשב של אבינעם ואין בגיבוי?“
שואל צ’ארני.

”לא שאני יודע על כאלה, אבל תמיד זה יכול לקרות. אולי הוא עוד לא הספיק להכניס הכול. אנשים מחזיקים במחשב גם דברים אישיים ולכן לא עשינו מערכת גיבוי אוטומטית גורפת לכל מה שיש במחשב“.

”אוקיי. תן לו לקחת. תן לו להרגיש שאנחנו באמת משתפים פעולה ואין לנו מה להסתיר. ההפך. מה שיותר מהר זה ייגמר יותר טוב לנו“.

גדעון דסה אומר שלום, מנתק את השיחה וחוזר לרב-פקד –
”אין בעיה שתיקח. נהפוך הוא, אנחנו מקווים שאכן יעזור לך ולנו לפתור את העניין הזה מה שיותר מהר“.

”דרך אגב“, שואל רב-פקד אילן שמש, ”אתה יודע את קוד הכניסה של אבינעם לחשבונות המייל שלו וליומן שלו?“

”ממש לא“, משיב גדעון דסה, ”אלה דברים שנחשבים אצלנו פרטיים ואנחנו לא נכנסים אליהם. גם אין אצלי גיבויים לזה כמו שיש לי לדברים שנוגעים לעבודה. אלה נעשים באופן אוטומטי“.

אילן שמש מוציא פנקס קבלות שיש לו, כותב בפנים את פרטי המחשב הנייד, לא שוכח להוסיף גם את התיק שלו, שהיה מונח ליד הקיר, תולש את הדף ונותן לגדעון דסה. הוא מודה לו ויוצא מהחדר.

בדרך החוצה לפגוש את פקד חגית בטלר הוא מסכם לעצמו: "אז מה יש לנו עד עכשיו:"

"מתוך חמשת הפרויקטים שעליהם עובדים ב'חברה לקידום רעיונות', ח.ק.ר, הסתכלתי באקראי על אחד מהם, 'סקאוט', שבו מפתחים רובוט מתוחכם לשימושים שונים, צבאיים ואזרחיים.

"בדיקה פנימית שנעשתה במטה ח.ק.ר מעלה את הסברה שאולי המוצר לא יענה על דרישות השוק ואולי הוא מתאים יותר לשוק אחר, שוק של צעצועים. נכתב דוח ברוח זאת.

"עדיין איננו יודעים אם הדוח הופץ, ואם כן למי.

"כותב הדוח, אבינעם כפרי, נרצח. את גופתו גילה עובד של חברת סטארט-אפ אחרת, איתי נבו, שהגיע יותר מוקדם לארגון הצגה למשקיעים מחו"ל בפרויקט שלו.

"מהזמן שהגופה התגלתה בבוקר על ידי איתי נבו ועד שהוא הראה לנו אותה, אחרי בערך שעה, היא הוזה ממקומה הצדה, כשהיא ישובה ליד הקיר, בערך במטר.

"המניעים לרצח לא ידועים. אם הם קשורים לאותו דוח אז צריך להיות עוד חומר מפליל שעד עכשיו נשמר בסוד.

"המחשב של כותב הדוח, אבינעם כפרי, אפילו הצד הגלוי שלו, כולל את הדוח המפליל, והוא זמין בקלות מפתיעה לכל אחד. כל היתר מוצפן. צריך קוד כניסה אפילו ליומן הפגישות. וגם לשני חשבונות המייל שלו.

"שני אנשי צוות מפרויקט 'סקאוט', יורי גאמוב וקארין הירש, נכנסו בבוקר לבניין המשרדים הרבה זמן לפני הזמן הרגיל.

"יש במחשב של הנרצח תיקיות ובתוכן שמות כל יתר הפרויקטים שעובדים עליהם בחברה. ואם בראשון שבדקתי באקראי מצאתי הפתעות כאלו, מי יודע מה אפשר למצוא ביתר?

"הנרצח, אבינעם כפרי, נכנס לבניין ערב קודם, בתשע, ונרשם בספר של השומר בכניסה.

"השוער מתעד היטב כל כניסה דרך השער, אבל בניין המשרדים

אינו מגודר בגדר גבוהה. מי שרוצה להיכנס למתחם בלי להירשם בכניסה יכול לעשות זאת ברגל, בקלות, דרך הרחוב הסמוך שגובל במתחם. לעובדים בחברה אין שום צורך בכך, להם כדאי להיות רשומים בבואם ובצאתם. "מנכ"ל החברה, אדם צ'ארני, וכל יתר האנשים שאתם היה מגע משתפים פעולה באופן מלא. עושה רושם שהם רוצים שזה יהיה מאחוריהם מה שיותר מהר.

"מתאים לי", חושב אילן שמש בקול. מוציא את הטלפון הנייד שלו ועושה שתי שיחות. בראשונה הוא מבקש ממנוחה מחשבים לבוא מה שיותר מהר ולקחת את המחשב של אבינעם. בשנייה הוא שולח אס-אם-אס לחגית, הפקד שלו, ומבקש אותה להגיע אליו.

רב-פקד אילן שמש פוגש את פקד חגית בטלר בחדר הדיונים שאדם צ'ארני הועיד להם. הוא מגלה, להפתעתו, או אולי לא כל כך להפתעתו, שהוא מחכה לפגישה הזאת עם חגית. אופס! זו הרי לא הפעם הראשונה שהם עובדים יחד, אז מה פתאום? ואולי בעצם זה דווקא מפני שהם מרבים לעבוד יחד? מה גורם לבן-אדם לשים פתאום לב למי שעובד אתו ככה צמוד כבר הרבה זמן?

לא היה צריך לחכות הרבה זמן. חמש דקות מאז שלח לה את האס-אם-אס היא כבר כאן. הוא לוקח את ידה, כאילו ככה צריך וככה הוא עושה כל יום, אבל היא רק מחייכת ואומרת לעצמה, "הגיע הזמן, לא?".

אחרי שהתיישבו אילן שמש מספר לחגית את הסיכום שעשה עם עצמו עד פה. וכשהוא מסיים הוא אומר:

"בואי נשמע מה יש לך ומה את חושבת ונחליט ביחד איך מתקדמים".

"חשבת", אומרת חגית, "שבמקום עבודה כזה, בגלל האופי המתוחכם והמיוחד שלו, כדי להבין איך האנשים כאן חושבים ועל מה, צריך להכיר את החברה ואיך היא עובדת. אז הלכתי לאילנה, המזכירה של המנכ"ל ואחד

משני הבעלים, וביקשתי ממנה שתבקש ממישהו להסביר לי. אמרה לי שלא צריך מישהו, היא יכולה להסביר לי לבדה. היא יותר מסתם מזכירה, מתברר. היא הגיעה לחברה לפני מספר שנים עם פרויקט שלא הצליח לצמוח ונשארה. היא אוהבת את המקום ויודעת לעזור לצ'ארני בכל דבר. הייתי אומרת שאם יש לצ'ארני עוזרת כול-יכולה ושותפת סוד, זאת היא. היא נשואה באושר עם שלושה ילדים גדולים, והיחסים ביניהם טהורים ועבודה נטו. והיא יודעת – מה זה יודעת, יותר ממה שתמצא בגוגל... אז שמע מה למדתי ממנה בזמן שאדם צ'ארני הלך לזיוה, אשתו של אבינעם, לספר לה מה קרה“.

”אם לאדם מהישוב – ליזם – יש רעיון שהוא חושב שהוא מה שיכבוש את העולם ושהוא מה שיעשה אותו עשיר, כל מה שהוא צריך לעשות זה להפוך את הרעיון למשהו שאפשר ל’משש’ וגם, מן הסתם, שיהיה אפשר למכור אותו. אחר כך, בשביל גם להתעשר, צריך כמובן שיהיו מי שיקנו – או שיקנו את המוצר בחנויות או שיקנו אותו, את הזים עצמו... זה הכול. הנה, ראיתם, שני משפטים פשוטים, אבל ביניהם מתחבא עולם ומלואו.

”צריך להגדיר ולאפיין את ה’מוצר’, מושא ההמצאה, צריך למצוא אנשים מתאימים שיעשו את העבודה. צריך לפתח, זאת אומרת לעשות את התוכן ואת הדגמים ואת הניסויים. וצריך את כלי העבודה ואת המקום ואת התנאים. ובהמשך צריך אישורים, למשל של האף-די-איי או של המוסדות האירופיים. צריך להוציא פטנטים ולוודא שלא מתנגשים עם פטנט קיים. ולעשות סקרי שוק וחקרי שוק ולדעת למי מוכרים ומי המתחרים, וצריך לעשות פעולות שיווק וצריך לפרסם. ויש גם כל הצדדים הפורמליים, כמו הקמת חברה ושותפויות וניהול הכספים.

”במילים אחרות, חלופיות, ואולי מילים משלימות והרבה יותר ספורות: צריך כסף וצריך לדעת מה לעשות אתו. בעיקר צריך לדעת לעשות. אבל הדבר הראשון והתנאי לכל היתר הוא להשיג כסף.”

חגית עושה הפסקה, לוקחת אוויר, ואילן שמש מנצל את הזמן ללכת להכין קפה בפינת הקפה שיש בחדר. הוא שם לב פתאום שהוא יודע בדיוק איך חגית אוהבת את הקפה שלה...

חגית לוקחת את הקפה, מחייכת, אומרת תודה ורושמת לעצמה עוד שתי נקודות קטנות...

לפני שהיא ממשיכה, דפיקה בדלת. איש המחשבים נכנס. הוא ורב-פקד שמש מכירים הרבה זמן.

”הנה המחשב של הנרצח. יש שם הרבה חומר גלוי והרבה חומר שצריך ססמה כדי להיכנס אליו. בחומר הגלוי קראתי מה שיש על פרויקט ‘סקאוט’

ומצאתי דברים מעניינים מאוד. אני מבקש שתציץ גם בחומר על פרויקטים אחרים ותאיר את עיני פקד בטלר אם תמצא דברים שייראו לך חריגים. אבל בעיקר אני רוצה לראות את המייל שלו ואת לוח הפגישות שלו. לאלה תצטרך לפרוץ. וכמו שאני מכיר אותך, זה קטן עליך".

איש המחשבים, אחד שנראה כמו ילד טוב ירושלים, לא אומר מילה. רק מחייך, לוקח את התיק ואת המחשב ומסתלק.

"אני נותן לו שעתיים, גג שלוש שעות", אומר שמש ומתיישב בחזרה על הכיסא, כוס הקפה בידו.

"קדימה", הוא אומר בחיוך.

וחגית, כאילו לא הייתה כל הפרעה, ממשיכה:

"והכסף, כמו שאומר השיר, הוא שמניע את כל הגלגלים. כדי להשיג אותו יש לזום כמה אפשרויות.

"הוא יכול להביא כסף שלו. מחסכנותיו, מהלוואות מחברים ומהמשפחה וכאלה. אם זה מצליח זה הכי טוב, כי אז כל החברה שנולדה וכל נכסיה הם שלו ורק שלו. אבל אם זה נכשל אז הוא נשאר בלי כלום, כולל בלי חברים ובלי משפחה... הסיכון גדול. יזם נאור בדרך כלל מכיר את הסיכונים ואינו בוחר בדרך הזאת.

"בקצה השני של מגוון האפשרויות להביא כסף יהיו קרנות הון סיכון. יש לא־מעט כאלה והן די דומות זו לזו. הן נותנות את הכסף ולוקחות בתמורה חלקים נכבדים מהחברה, זאת אומרת המניות שלה ואחוזי השליטה בה. גם הקריטריונים שלהן, למי לתת כסף, הם די דומים".

עוד הפסקת אוויר, וחגית אומרת –

"עכשיו תשמע דבר מעניין. לי זה היה לגמרי חדש וגם מעט מפתיע.

אין ספק שזה עולם שאנחנו לא מכירים.

"דבר ראשון, חברות הון הסיכון מסתכלות על האיש היזם. מי הוא. למי הן נותנות את הכסף שיעשה להן ממנו כסף רב הרבה יותר. הן חושבות שלאנשים טובים יש מקום גם אם הפרויקט הספציפי הזה דפוק! אחר כך הן

בוחנות מתי הכי מוקדם אפשר לעשות 'אקזיט', יציאה, זאת אומרת מתי יהיה אפשר למכור את החברה, בבורסה או לגוף פרטי, כך שיקבלו תמורה נאה על השקעתן. הן אף פעם לא מוכנות לחכות יותר מדיי זמן. במקביל לבחינה הזאת הן בוחנות את הדבר ההפוך, האם יש דרכי מילוט אם התברר שהיה פספוס. זו נקודה שהיא אפילו יותר חשובה מקודמתה!

"הן גם מסתכלות כמובן על המוצר. לפעמים הן אפילו מומחיות בשטח הספציפי המדובר, אבל סדר עדיפות הבחינה, האם להשקיע, הוא כמו שהזכרתי.

"היזם הטירון אינו בקיא בדרך כלל בכל הפרטים האלה, ובטח לא בהתחלה. הוא רואה רק את הכסף שהוא צריך ועל פי רוב הוא יחתום על כל חוזה שייתנו לו, רק שכבר יוכל להתחיל לעבוד. הוא גם עדיין לא יודע כמה כסף נוסף הוא עוד יצטרך בעתיד אם הפיתוח יתקדם כמו שצריך. בדרך כלל הוא לא מודע לכך שהשלב הנוכחי, זה שבו הוא עושה את הפיתוח, הוא הזול ביותר... או אז, כשהוא יבין, כבר לא תהיה לו בררה והוא שוב יצטרך להיפרד מעוד מניות שעדיין יש ברשותו כדי לקבל עוד ועוד כסף. הרבה פעמים היזם מוצא את עצמו לבסוף, בלי שהוא מרגיש, כמעט בחוץ, כמעט ללא מניות, ללא כסף שלו וללא יכולת להמשיך, אפילו לא להשפיע על מהלך הדברים. 'הכושי עשה את שלו'... קשה לתאר מה עובר על יזם כזה כשביום בהיר ההבנה הזאת נוחתת עליו..."

חגית מסתכלת על הרב-פקד, המפקד שלה, ורואה איך הוא מביט בה ולא מפסיד אף מילה. מעורדת היא ממשיכה –

"יש במגוון האפשרויות להשגת הכסף גם מקורות באמצע התחום. יש, למשל, קרנות של המדינה, יש קרנות של מוסדות ויש קרנות ציבוריות אחרות. באלה לא ניתן לקבל את כל הכסף שצריך ויש להשלים אותו ממקורותיו. לעומת זאת, האחוזים שנשארים בידי היזם הם גדולים הרבה יותר. בעיית הכסף המשלים הזה, מה שמגשר בין מה שמקבלים ובין מה שצריך להביא מהבית, זו הבעיה הכי גדולה של היזמים.

"בחברה של אדם צ'ארני הדרך שבה היזם מקבל את הכסף קרובה

יותר לדרכן של קרנות הון הסיכון, אבל בהבדל אחד. הוא לא מחפש לעשות אקזיט. הוא לוקח פרויקט עד הסוף. הוא ייתן כסף ותנאי עבודה מצוינים ויקבל נתחי חברה בהתאם. אבל, וזה אבל גדול, במקום האקזיט הוא ימשיך להחזיק בחברה ולהפעילה, זאת אומרת לייצר את מוצרה ולמכרו. הוא מתכנן להרוויח מכך שהיא מוכרת. אמנם בהתחלה יהיה לו פחות כסף ממה שאפשר לקבל מאקזיט, אבל הכסף יזרום לקופתו הרבה שנים ועם הזמן יהיו לו הרבה חברות והרבה כסף שמצטבר.

כאן חגית עושה עוד הפסקה ואומרת –

”עכשיו מתחיל הקטע הכי משמעותי, זה שיכול להסתיר בתוכו מוטיווציות לכל דבר. הנה, תשמע –

”לפי המדיניות הזאת, כשהוא בוחר ללכת על פרויקט כלשהו, הוא, על סמך הניתוחים שלו ושל צוות המטה שלו, עושה הסכם עם היום, נותן לו מה שנותן ולוקח נתחי שליטה בחברה בהתאם. אבל אדם צ’ארני לא מסתפק בכך. האנשים במטה שלו – ויש לו שם מומחים בכל שטח שצריך – ממשיכים לעקוב מקרוב אחרי התקדמות הפרויקט, ליעץ ולעזור כשצריך, אך לעתים גם להמליץ לסגור פרויקט כשמתברר שההתפתחות לא עומדת בציפיות. ”במטה שלו יש כאלה שיודעים לעשות בחינה של השוק: מה למכור, איך למכור, בכמה למכור, מי המתחרים ומהו המיצוב – מילה חדשה שלמדתי – מהו המצב ביחס למתחרים.

”יש שם היודעים כל מה שצריך בנושאי רגולציה. אילו אישורים צריך לקבל וממי, אילו ניסויים צריך לעשות ואילו דוחות צריך לחבר ואת מי (איזה גורו) צריך לגייס כעזרה. יש היודעים להעריך באופן שוטף את ההתפתחות הטכנית של הפרויקט, שמא יתברר שהסיכונים הטכנולוגיים גדולים מדי או שיהיה צורך להשקיע כסף רב מהמתוכנן.

”יש צוות של אנשי כספים שדואגים לצרכים הכספיים שהובטחו לפרויקט, שהכסף יוצא רק על מה שהוסכם עליו, שלא יוצא מהר מדי (או לאט מדי). שתהיה בקרה.

”וישנו הצוות האדום, שתפקידו להיות ‘יועץ השטן’. הוא שצריך

לחבר את כל הנתונים, ובצירוף סביבת הקיום העתידי של המוצר לנבא 'למה הפרויקט לא יצליח'. זה כולל גם את 'הערכת המנהל' – האם ראש הפרויקט יהיה יכול להתאים את עצמו, למשל, לשלב הייצור והשיווק. הרבה פעמים יתברר שהיזם, הוא מתאים רק לשלב הפיתוח, ואילו לשלבי הייצור והמכירה דרושים אנשים שונים לחלוטין. ועד כמה שזה נשמע הגיוני כאן, על הנייר, במציאות זה אחד הגורמים לסכסוכים הכי גדולים בין היזם לבין נותן הכסף שלו".

פקד בטלר סיימה. רב-פקד שמש הקשיב בלי להפריע כל הזמן. הוא היה מוקסם. הן מאיך שהיא הציגה לו את הדברים הן מהעובדה שחלפו רק כמה דקות והנה הוא מבין איך חברת הייטק מהמין הזה עובדת. "איזו בחורה", הוא חושב לעצמו, ובקול הוא אומר:

"עכשיו, אחרי שסיפרת – דרך אגב, בצורה עניינית ומקסימה – קיבלתי הבנה עמוקה הרבה יותר של התפקיד שהיה לנרצח אבינעם כפרי בקביעת העתיד של הפרויקטים שרצים כאן. בהגזמה הייתי אף אומר שאני לא מבין בכלל איך בעצם אין פה כל יום רצח, כל כך הרבה סיבות יש פה... אבל במקרה שלנו עדיין נשארו לנו לא-מעט חורים, פערי ידע. וצריך למלא אותם.

"דבר ראשון, אני אבקש את המומחה שלנו למחשבים שיפצח מה עוד יש בפנים. יש לי הרגשה שמסתתרים שם דברים נוספים – אם לא, איפה כל החומר שאבינעם אסף? הרי הוא היה חייב לשמור אותו במקום כלשהו. היום כבר אין יותר ניירות, הכול זה קובצי 'וורד' ואין מקום לשמור אותם אלא במחשב. אני לא חושב שיש משהו שמעתיק הכול לאיזו מדיה מגנטית ואחר כך מוחק כל מה שיש לו במחשב, מה גם שלא ראיתי אפילו לא דיסק אחד באף מקום. דבר נוסף שאני אעשה כבר יהיה לבדוק עם יוסי בן-נון מה יש לו עד עכשיו, מה הוא מצא. אני מניח שהיה על אבינעם טלפון נייד והוא הוריד ממנו כל מה שמצא עליו.

"ולהמשך החקירה, צריך לחקור את שני אלה שנכנסו בבוקר מוקדם.

שניהם מפרויקט 'סקאוט'. למה הם באו כל כך מוקדם, מה הם עשו כאן כל הזמן, איפה הם היו, איך זה שהם לא ראו את הגופה, או שאולי הם כן ראו? איך זה שהם יחד? האם הם מודעים לדוחות של אבינעם?

"קחי את הבחורה, קארין הירש, ואני אקח את יורי גאמוב. אבל במחשבה נוספת, הייתי דווקא רוצה לשמוע קודם מה יש לאלון ברגר, ראש הפרויקט הזה, להגיד. רק לשמוע בינתיים, כמו שיחת רקע. לכן אני אבקש ממנו לבוא אליי לדבר ורק אחר כך אבקש מיורי גאמוב לבוא לכאן. את תוכלי לחקור את קארין בחדרה. אני מניח שהיא לבד בחדר או שהיא יושבת עם יורי, וגם אז היא תהיה לבד. אם לא, תאלתרי משהו. אני סומך עלייך.

"ניפגש כאן שוב אחרי שנגמור עם השניים האלה. נתאם בנייד".

אלון ברגר ידע כבר מזמן לימודיו בבית הספר התיכון שמסלול חייו המקצועיים לא יהיה שגרתי. הוא ידע שהוא שונה מהאחרים כמעט בכל דבר. הלימודים היו הדבר שהכי עניין אותו. בפרט לימודי הפיזיקה והמתמטיקה. הוא ידע במקצועות האלה הרבה מעבר למה שלומדים בכיתה. מכיתה י הוא כבר למד גם באוניברסיטה הפתוחה וידע שהוא יגמור באותו זמן גם את התיכון וגם את לימודי התואר הראשון. החריגות שלו לא הצטמצמה ליכולותיו בלימודים. היו לו עוד כמה תכונות שהבליטו אותו לעומת חבורת הנערים והנערות שאתה הוא גדל.

תכונה ראשונה: הוא היה סקרן. היה מוכרח לדעת איך כל דבר עובד, מניין צומחות הרגלים ובעיקר, איך אפשר לעשות את זה יותר טוב. הוא היה עסוק ללא הרף בהמצאת דברים חדשים ובשיפור של דברים קיימים. כניסת העולם הדיגיטלי לחייו הייתה בשבילו שחר אור העמים. אין־סוף אפשרויות התגלו, עולמות חדשים נהדרים. כל רגע פנוי הוא בילה על יד המחשב. תכונה חריגה אף יותר שאפיינה אותו הייתה קוצר ה"פתיל" שלו. הוא היה מהיר חמה, קצר רוח, לא הייתה לו סבלנות והוא היה בוטה במילותיו. זה כמובן לא עשה אותו אהוד יותר מדיי בין החברה, אבל חוסר האהדה הזה צופף ביראת כבוד שנבעה מיכולותיו האינטלקטואליות. בנות דווקא נמשכו אליו והוא גילה את העולם הזה וידע לנצל אותו, אבל רק מהיום למחר. שום דבר קבוע לא בא בחשבון.

כשגמר את בית הספר התיכון והתגייס לצבא, כבר בבסיס הקליטה והמיון חטפה אותו אחת מיחידות העילית של חיל המודיעין. הוא בילה במודיעין כמה שנים מחייו, אולם לא התחייב אף פעם ליותר משנה של קבע. אחרי כל שנה הייתה יכולה להיות עוד אחת, אבל בלי התחייבות שמעבר לה.

במהלך השנים האלו במודיעין השתכללו יכולותיו המקצועיות וגם, ובעיקר, התמקדו. הוא ידע שהוא רוצה לפתח רובוט קטן, ממזר במיוחד,

שיוכל לפתור מגוון בעיות מטרידות, כאלו שבאותו רגע לא היה להן פתרון, בעיות מציקות במיוחד שבהן הוא נתקל מדי יום במהלך עבודתו. והיה לו רעיון בדיוק איך לעשות את זה. הוא רק היה צריך להחליט איפה הוא רוצה לממש את זה.

הוא היה יכול להמשיך ולחתום קבע ולעשות את זה בצבא. אולי זה אפילו היה הכי פשוט. זה בטח היה הכי נוח, זה לעבוד בתנאי חממה. אבל אז הוא לא היה מטביע שום חותמת אישית ובטח לא זוכה בשום הטבה כלכלית. הוא היה משוכנע שמישהו אחר, מאלה שיושבים קרוב לאיזושהי צלחת שהוא אפילו לא יודע שקיימת, יקטפו את המוניטין. והכסף, זה שאפשר לעשות מזה ושהיה יכול להיות שלו, יתמסמס בין המשרדים השונים של הצבא ושל משרד הביטחון.

הוא התחיל לבדוק את כל אפשרויות הפיתוח שעמדו, כאילו, לרשותו. הוא למד איך ואיפה למצוא את המימון. זה לא קשה במיוחד למצוא. מהר מאוד הוא גם למד מה צריך להכין לפגישה עם בעלי הממון. איזו מצגת להראות, איזו תכנית עסקית, איך לכנות את המוצר, איך לדבר עם זה שיושב מולו.

יזם, אחד כזה שהמציא משהו חדש, תמיד חושב שהוא יחיד סגולה ואיך ייתכן שהעולם ימשיך להסתובב כרגיל אחרי שישמעו מה שיש לו להציע. לכן כשאלון ברגר היה מופיע לפגישות עם מנהלי קרנות הון סיכון, למשל, המזג הסוער שלו היה משתלט עליו מהר מאוד, בייחוד כשהראו לו את ערמת התיקים של ממציאים כמוהו שמחכים להחלטה. רק המילים "ממציאים כמוך" היו מקפיצות לו את כל הפיוזים. והוא, מרוב שהיה שקוע בתוככי ההמצאה, לא הבין שבעצם בפגישה הוא העומד לבחינה ולא היא... ובגלל זה מהר מאוד הוא מצא את עצמו בדרך ללא מוצא.

למזלו הטוב, דבר נוסף קרה לו בעת שירותו במודיעין. הוא הכיר את נירה גפן, שהייתה קצינת חווי"ה ביחידה. "חוי"ה" פירושה "חינוך וידעת הארץ". נותנים לחיילים פרקים נבחרים בתולדות המלחמות, לוקחים אותם

לטיולי מורשת ומנסים להחדיר בהם את אהבת המולדת. נירה הייתה אחרת מהבנות שהוא הכיר עד אז. בחורה מהירת מחשבה ואינטליגנטית שהרבה פעמים הותירה אותו בצל, דבר שבשביל אלון ברגר היה משהו בלתי נתפס. ועוד בת! ונירה, היא הבינה מול מה היא מתמודדת ולא החמיצה שום הזדמנות להתגרות בו ולנסות את כוחה מולו. והסוף, איך לא: נכנעו זה לזה ואחרי זמן אף עברו לגור יחד. אלון מצא את מה שנדמה לו כאהבת חייו, ונירה אמנם מצאה אהבה, אבל קיוותה שתצליח להתמודד בחיי היום-יום עם האיש הנפלא אך גם המעצבן הזה.

נירה גפן ואלון ברגר עברו לחיות יחד בתקופה הכי מתסכלת בחייו של אלון. הוא כבר היה בחופשת שחרור, לאחר שהחליט שהוא פתח את הרובוט מחוץ לצבא, ולמעשה היה נזרק משרדי קרנות הון הסיכון בזו אחר זו. ואז נירה, שה"מקצוע" שלה היה הסברה והדרכה ושהיו לה יכולות אינטלקטואליות מעולות וגם מראה חיצוני מרשים, החליטה שלפגישה הבאה המתוכננת, בחברת ח.ק.ר, ילכו שניהם. היא והוא יציגו יחד את המצגת. בעצם היא תציג. הוא רק יענה על שאלות טכניות והיא תדאג שהוא לא יצא מגדרו ותעשה את כל היתר.

ואכן זה הצליח. אמנם לא הכי טוב שאפשר ולא בדיוק איך שהם קיוו, אבל מספיק טוב בשביל להתחיל. אדם צ'ארני הבין עם מי יש לו עסק. הוא ראה לפניו בעל מקצוע רציני, אחד שלא ירים ידיים אף פעם, אחד שמאמין ומשוכנע בדבריו ושיעשה הכול כדי שהפרויקט יצליח. צ'ארני גם הבחין בבעיית עודף ההתלהבות והאמונה, אבל האמין שהבחורה שלצדו של ברגר יודעת לטפל בזה. הבעיה היחידה של צ'ארני הייתה שהוא לא היה משוכנע לגמרי בהצלחתו העתידית של הפרויקט. הוא חשב שקיים סיכון. במקרים כאלה צ'ארני נוהג לחלק את הסיכון עם היזם. הוא לא ייתן את כל הכסף שהיזם מבקש, אלא ידרוש ממנו להשתתף בסיכונים ובסיכויים. במילים אחרות, פחות כסף תמורת חלקים גדולים יותר מהעוגה העתידית. הוא גם מראה ליזם איך הוא יכול להמשיך ולגלגל את זה הלאה, על אלו שיבואו לעבוד אצלו, וכך לכל אנשי הפרויקט יש נתח גדול יותר ב"עולם הבא"

תמורת ויתור בעולם הזה.

מובן שבמהלך הדיבורים צ'ארני גם פירט לזוג שלפניו ביסודיות את צורת העבודה בחברה, הסביר את תפקידי האנשים במטה ואף הדגיש את יכולתם לקדם פרויקט או לעצור אותו על פי דברים שנלמדים עם הזמן, תוך כדי ההתקדמות בעבודה עליו.

אלון ברגר ונירה גפן יצאו להתייעצות. התלבטו מעט, אבל בהיותם מפוכחים נוכח מה שלמדו עד אז על העולם העסקי המיוחד הזה, הם הסכימו. וחתמו על ההסכם. ונולד פרויקט 'סקאוט'.

בהסכם הוסבר שמקימים חברה, 'סקאוט' שמה, שהמנכ"ל הוא אלון ברגר ושהמניות, באותו שלב, מתחלקות כך שלאדם צ'ארני יש חמישים ואחד אחוזים ולאון ברגר ארבעים ותשעה.

האדם הראשון שהצטרף לאון ברגר בחברת 'סקאוט' היה יורי גאמוב. אלון אהב את הרקע של יורי ואת הניסיון הצבאי שלו וגם את יכולותיו המקצועיות, שהתאימו בדיוק לצרכיו. הוא גם חשב שיורי יוכל לעזור אם וכאשר יהיה מה להציע לצבא. יורי גאמוב מצדו, בהכירו את צורכי הצבא, חשב שיש לפרויקט עתיד. זאת גם הייתה הסיבה שהוא הסכים להצטרף לחברה ששילמה בתחילה שכר נמוך מהמקובל תמורת נתח ממכירות העתיד. הוא הבין שאלון ברגר עושה אתו מה שאדם צ'ארני עשה לו. הוא חשב שזה פייר. הוא רק אמר לעצמו, "אני אפקח עין כל הזמן וארצה להבטיח לעצמי שהפרויקט מתקדם בכיוון הרצוי".

במשא ומתן עם אלון ברגר, שנוהל על ידי נירה גפן, הוא דרש להיות בתמונת מהלכי המסחר שייעשו מן הסתם כל הזמן. נירה, שהייתה זו לה הפעם הראשונה בחיים לטפל בדברים כאלו, לא ראתה כל סיבה שלא להסכים והסכם ביניהם נחתם.

רב-פקד אילן שמש שמע בלי להפריע את דברי אלון ברגר. הוא החליט

מראש שהוא לא ישאל שאלות של חוקר, רק יאזין וילמד. נראה על פניו עניין ופליאה כדי ליצור אמון. כשאלון סיים הוא שילח אותו לדרכו, לא לפני שאיחל לו הצלחה בהמשך עבודתו. לעצמו הוא חשב, "טוב שדיברתי אתו בהתחלה. הבנתי עכשיו שבהסכם בינו ובין אדם צ'ארני, וכן גם בינו ובין יורי גאמוב, טמונים זרעי פורענות שינבטו ויפרצו אם יהיו זעזועים בפרויקט. הם כולם יפסידו הרבה כסף. ואלון לא מראה כל סימן שהוא מכיר את הדוח של אבינעם. האם הוא שחקן כל כך טוב? מעניין מה יהיה ליורי גאמוב להגיד". הוציא את הטלפון הסלולרי וביקש מאילנה, המזכירה שאת מספר הטלפון שלה כבר יש לו, לבקש את יורי לבוא אליו.

על יורי גאמוב, למרות שמו הרוסי, אי־אפשר להכיר שהוא במקורו מרוסיה. הוא הגיע לארץ בגיל שלוש עשרה בפרויקט 'נעלה'. הוריו הגרושים נשארו ברוסיה, ושם הקים כל אחד מהם לעצמו משפחה חדשה. אמו חשבה לעלות אף היא כש"המצב" יתאפשר. בינתיים כולם היו מרוצים מהסידור הזה.

הוא לא היה לבדו. כבר במטוס הייתה אתו קבוצה של בנים ובנות מהמסגרת הזאת. 'נעלה', בעצם 'נעל'־ה' – 'נוער עולה לפני הורים' – נחשב פרויקט מוצלח מאוד, פועל כבר כמעט עשרים שנה ובמסגרתו הגיעו לישראל כמה עשרות אלפי בני נוער, בעיקר מחבר העמים. הפרויקט מטפל בהם בפנימייה, נותן להם חינוך מלא, כולל תעודת בגרות, ומלווה אותם כשהם בצבא. רובם הגדול נשאר בישראל.

יורי היה נער "מוצלח". למד היטב, קיבל תעודת בגרות במגמה רֵאלית, הלך לצבא והוצב שם, לשמחתו, בחיל החימוש. עבר קורס קצינים. במסגרת החיל הזה הוא עסק בבדיקה ובתחזוקה של מערכות נשק מתקדמות ומשופעות במנגנונים עדינים, באופטיקה ובמחשבים. נדבק בחידק הזה והסכים לחתום קבע כמה שנים כדי שהצבא יממן לו לימודים בטכניון. ואכן למד. בפקולטה להנדסת חשמל, שבה התמחה במערכות בקרה. בן שלושים השתחרר מהצבא והוא רב־סרן, בעל ניסיון רב במערכות מודרניות עתירות מחשבים.

גבוה במקצת מהממוצע, שָׁערו חום בהיר, כתפיו רחבות, פניו גבריות. עד היום לא היו לו קשרים ארוכי טווח עם בנות, ולא שלא היו ניסיונות... גאמוב הכיר את חברת ח.ק.ר מאחד המיזמים שלה שהיה מיועד לשימוש צה"ל. הוא היה האחראי לבחינתו ולקליטתו בצבא, דבר לא־פשוט שמחייב דו־שיח ושיתוף פעולה הדוק עם מפתחי הפרויקט. במסגרת הזאת הוא הכיר היטב את ח.ק.ר ומה שראה מצא חן בעיניו. הוא אהב את אוירת המשפחתיות ואת המחויבות שיש בהנהלת החברה לפרויקט מההתחלה ולאורך כל הדרך בהמשך. ממה שראה והיה יכול להבין, קונספט העבודה שם היה לטעמו.

הוא גם חשב שאם הוא לא יהיה עובד שכיר רגיל בחברה גדולה תהיינה לו אפשרויות רבות יותר להתקדם ומהר יותר. כשהיה מהרהר במוחו מה יעשה אחרי הצבא הוא באמת העדיף שלא להשתלב כשכיר בחברה גדולה. לעבודה במיזמי הייטק צעירים יש הילה מיוחדת שזוהרת וקורצת במיוחד לאנשים שמחוצה לה... לכן, לאחר שהשתחרר מהצבא, המקום הראשון שאליו פנה לחפש עבודה היה ח.ק.ר, ושם נפגש קודם כול עם אדם צ'ארני.

אדם צ'ארני נוהג לשוחח עם כל עובד חדש בחברה ולראיין אותו. הוא מאמין שיש לו יכולת טובה מאוד לעמוד על טיבם של אנשים. הוא לא עושה להם מבחני התאמה וגם לא חד להם חידות מתוחכמות. הוא בעיקר מקשיב. הם מספרים לו מה הם עשו עד כה. הוא יכול מהשמיצה הזאת ללמוד כל מה שהוא צריך לדעת. הוא הראשון לראיין כל מועמד חדש, ורק אחר כך הוא שולח אותו לפרויקט שהוא חושב שיתאים לו ולהם הכי טוב.

הריאיון השני שהמועמד עובר הוא אצל ראש הפרויקט, שבדרך כלל הוא גם היזם שלו. תמיד יש לראש הפרויקט המילה האחרונה והקובעת בבחירת האנשים שלו. צ'ארני לא כופה את דעתו עליו, מתוך האמונה שבין ראש הפרויקט לבין אנשיו צריכה להיות כימיה טבעית ולא מאולצת וחייב להיווצר קליק ביניהם. כך הגיע יורי גאמוב לפני קצת יותר משנה לפגישה עם אלון ברגר, היזם של פרויקט 'סקאוט' והמנהל שלו.

לאט-לאט רב-פקד אילן שמש מתחיל לקבל הבנה אינטימית איך המקום הזה עובד. אילו יחסים יש בין עובד ובין מעביד, מי בכלל המעביד כשכאן המבנה הבסיסי הוא של חברה בתוך חברה. הוא מבין איזו מוטיווציה יש לאנשים לתת את המיטב שלהם בשביל שהדבר שהם רק חלק ממנו יצליח. הוא רואה מול עיניו מקום עבודה שבו אין קנאה בין האנשים, להפך, הצלחה של אחד היא באופן אוטומטי הצלחה של כולם. "איזה ממזר זה האדם צ'ארני הזה, איך הוא סידר שכולם יעבדו בשבילו".

הנה, למשל, הוא חושב כשיורי גאמוב נכנס לחדר, בן-אדם שהיה עושה חיל בכל מקום ועובד כאן בשכר "לא-משהו", כי הוא מאמין שיש לפרויקט עתיד עסקי והוא סומך על אלה שמעליו ומאמין להם. עד כמה באמת? מה הוא היה עושה אילו הופר האמון?

"שב, בבקשה", הוא אומר ליורי, "יש לי כמה שאלות אליך". יורי גאמוב מתיישב, מסתכל על רב-פקד שמש ומחכה. הוא לא נראה לחוץ או מפוחד.

"באיזו קומה המשרד של הפרויקט שלך?" הרב-פקד שואל.

"בקומה שלישית".

"כמה חדרים אתם תופסים?"

"שלושה חדרים בקומה השלישית, ויש לנו גם מעבדה בקומה הראשונה".

"עם מי אתה יושב בחדר ומי ביתר החדרים?"

"אני יושב עם קארין, עוד שניים יושבים בחדר הנוסף ובשלישי יושב אלון ברגר לבד. יש שם גם מקום לנירה, בת הזוג שלו".

"באיזו שעה מתחילים לעבוד כאן?"

"אין שעה קבועה, כמו ששום דבר לא קבוע כאן. זה כמו הבית השני של האנשים. אתה יכול למצוא כאן אנשים כמעט בכל שעות היממה. אני מקווה שהצלחתי להסביר לך קודם שכאן האנשים עובדים בשביל עצמם, לא

בשביל איזה בוס אחר", יורי מסביר, קצת חסר סבלנות.
 "כן, נכון, הבנתי משהו כזה מהסיפור שלך, וזה ממש מעניין מאוד.
 ואני מתכוון למה שאני אומר. אף פעם לא נתקלתי במקום עבודה כזה. אז
 באיזו שעה אתה נכנסת הבוקר?"

יורי נתפס רגע לא-מוכן, אבל מתעשת ואומר:
 "אני לא בטוח בשעה המדויקת. זה צריך להיות קרוב מאוד לשעה
 שש, כי זאת השעה שקבעתי עם קארין, ואני הגעתי דקה או שתיים לפני".
 "למה דווקא קארין הירש?" שואל אילן שמש.

"אנחנו יושבים ועובדים ביחד כבר שנה. היום אנחנו מדברים כבר על
 כל דבר. לשנינו יש אינטרס ענק שהפרויקט יצליח, אבל בזמן האחרון אנחנו
 מרגישים לא כל כך נוח והחלטנו לחשוב על זה קצת ביחד. אז קבענו להיפגש
 כאן הבוקר ולדבר".

"אני אגיד לך את האמת", אומר רב-פקד שמש, "זה לא נשמע לי ממש
 משכנע. בשביל לדבר ביניכם לא צריך לבוא דווקא לכאן בשש בבוקר. אפשר
 לעשות את זה בכל בית קפה בעיר בכל שעה. זה הרבה יותר הגיוני. אפשר גם
 כמובן לדבר אצלך או אצלה בבית. אז למה דווקא כאן? למה כל כך מוקדם?
 אתה יודע מה היה כאן בבוקר ולמה בכלל כל החקירה הזאת? עוד אני רוצה
 להגיד לך שלפניך הייתה לי שיחה ארוכה עם אלון ברגר, וגם שממש ברגעים
 אלו שותפתי, פקד חגית בטלר, חוקרת את קארין הירש. אז תחשוב טוב. אני
 מציע לך, מהניסיון שלי: תגיד כל מה שאתה יודע. תביא בחשבון שרק את
 דברי האמת לא צריך לתאם מראש".

אילן שמש הפציץ את יורי בבת אחת בהרבה שאלות כמו שהוא רגיל
 לעשות, כדי שלנחקר לא יהיה זמן רב מדיי לחשוב על תשובות לכל אחת
 לחוד, ולכן מיד הוא חוזר לפרוט אותן אחת לאחת:

"האם אתה יודע מה בכלל אני, מהמטרה, עושה כאן?"

יורי מהסס לתת תשובה. סדרת השאלות ששאל אותו הרב-פקד
 טלטלה אותו. הוא וקארין יודעים שקרה משהו לא-טוב לאבינעם כי הם ראו
 אותו נשען על הקיר, אבל הם החליטו שלא לספר את זה בשביל לא להסתבך.

מנגד, הם לא היו בהתכנסות של כל העובדים עם אדם צ'ארני, אז לכאורה אין להם דרך לדעת שמשוהו קרה, אבל הם הבינו שמפני שהם נכנסו מוקדם בטח שהם יהיו על הכוונת, מה לעשות? חשבו והחליטו על סיפור, שאמנם נשען על עובדות, רק שלא רבות מדי. תקוותם הייתה שהמשרה תמצא מה קרה לפני שיגמרו אותם.

"אין לי ממש מושג", יורי משיב. "אני מניח שמשוהו קרה כאן ואתם חוקרים. ראינו מהחלון שכולם נכנסים לחדר ההרצאות למטה, אבל עד שהחלטנו להצטרף כבר הכול נגמר. תיארנו לעצמנו שבטח מישוהו יגיד לנו מה הולך ואם לא, אנחנו נשאל".

"אז למה דווקא אתה וקארין נחקרים?"

"אני לא יודע. אין לי שמץ של מושג. אולי כי לא היינו בפגישה, אולי כי באנו מוקדם. מה בכלל קרה?"

"אתה אומר שהחדרים שלכם בקומה השלישית. איך הגעתם אליה, ברגל דרך המדרגות או במעלית?" הרב־פקד שואל, מתעלם במכוון מהשאלה של יורי.

"עלינו במעלית", יורי עונה מיד. יותר מדיי מיד, חושב שמש ושואל

"אתה זוכר מי לחץ על כפתור הקומה השלישית? אתה או קארין? ומי פתח את הדלת של המעלית? ראיתי שצריך לדחוף אותה החוצה כדי לצאת".

"מי זוכר דברים כאלה בכלל", יורי משיב, "ועוד מה שהיה כל כך מוקדם בבוקר. ועדיין לא אמרת לי מה היה כאן בכלל. מהשאלות שאתה שואל אותי אני מתחיל לחשוב שאני חשוד באיזה פשע נוראי".

"רצחו את אבינעם כפרי. בטוח שאתה מכיר אותו. הגופה שלו נמצאה פה בבניין במקום כזה שהיה קשה שלא לראות אותה. ואתה וקארין באתם מוקדם. אבינעם כתב מסמך שלא כל כך מחמיא לפרויקט שלכם, ולכם יש הרבה מה להפסיד אם הפרויקט ירד לטמיון, אז מה אתה היית חושב אילו היית במקומי?"

”אני לא יודע על שום מסמך שאבינעם כתב“, יורי אומר, ”מאיפה אתה יודע?“
”אז מה כן אתה יודע? אני יודע שיש לך תחושות לא טובות“, רב־פקד שמש מנסה.

”זה בדיוק מה שיש לי. תחושות. אני רואה את זה על הפרצוף של אלון ברגר, וגם קארין סיפרה לי שג’ף דיבר אתה על תחושות“, יורי מסיים ויודע שאין לו יותר מה להגיד. הוא אמר כל מה שהוא וקארין החליטו שהם יגידו. ”מתי ג’ף הספיק לדבר עם קארין, שכבר הספיקה לדבר אתך, כשנדמה לי שרק אתמול בערב הוא הגיע מאמריקה? מה היה כל כך דחוף?“
”קארין וג’ף מכירים ומיודדים עוד מאמריקה, אם לא ידעת, והם מדברים לעתים קרובות בטלפון. באחת הפעמים האלה בימים האחרונים הוא הזכיר את זה והם קבעו לדבר על זה כשהוא יהיה כאן“, יורי אומר ומקווה שקארין תגיד אותו דבר אם יהיה צורך. הם לא חשבו על זה קודם.
”אוקיי, תשמע“, אומר רב־פקד שמש, ”נרצח מישוהו שהייתה לו אפשרות לגרום נזק לפרויקט ובאופן כזה לגרום לכך שאנשים ייפגעו. אני עדיין לא יודע אם הנזק כבר נגרם. יכול להיות שהיו לו, לנרצח, עוד סיבות שבגינן היה חשוב למישוהו להשתיק אותו. כסף הוא תמיד מוטיווטר גדול. אני לא אומר שאתה רצחת, אבל אני כן אומר שאתה ברשימת המועמדים. אז אל תתרחק מהעיר. בטח נרצה עוד לדבר אתך. אני גם צריך את טביעות האצבעות שלך, אז אם אין לך התנגדות, בוא וגע באצבעותיך כאן“, אומר ומוציא מתיקו ערכה ללקיחת טביעות אצבעות ומניחה לפני יורי על השולחן.
יורי קצת נרעש, אבל אומר –
”מה שאתה רוצה, אין לי מה להסתיר“, ומטביע את אצבעותיו בכרית הצבע.

”להתראות“, אומר רב־פקד שמש, ויורי מסתלק.

רב־פקד שמש מוציא את הטלפון הסלולרי שלו ומחייג לפקד יוסי בן־נון מהמחלקה לזיהוי פלילי.

”יוסי, אני מחכה בקוצר רוח לשמוע מה קורה אצלך. ויש לי גם בקשות לעוד דברים שצריך לעשות כאן. בוא נתחיל אתך. מה יש לך לספר לי?”
 ”יש לי כמה דברים מעניינים מאוד“, אומר פקד בן-נון, ”ממש מעניינים מאוד“.

”אני מקשיב“, אומר רב-פקד שמש ומוציא את העט ואת הפנקס הלולייני, ”דבר“.

”דבר ראשון, שעת המוות. לפני שממש עשו לו ניתוח מעמיק, אפשר להגיד שהוא מת עוד אתמול בערב, בסביבות אחת עשרה בלילה. לפני חצות.

”דבר שני, הוא מת ממה שנראה כמו דום לב פתאומי או התקף לב קיצוני. הפתולוג אומר שזה מסוג הדברים שאמנם ככה הם נראים, אבל לא בהכרח הם גם מה שקרה. יש מספר גורמים מלאכותיים שיכולים לגרום למוות שייראה בדיוק ככה. לא בדקנו עדיין מעבר לזה.

”דבר שלישי, הדברים שלמדנו מהטלפון הסלולרי שלו. אתה לא תאמין כמה אפשר ללמוד משם. ממש אפשר לכתוב קורות חיים של בעל הטלפון“.

”תמשיך לדבר, אתה רוצה תעודת הצטיינות?”

”אוקיי, אני צריך לנשום“, אומר הפקד מהמז”פ, ”תקשיב –

”בזיכרון של המסרונים שלו יש הרבה התכתבות עם ג’ף יאנג, אבל בעיקר יש התכתבות עם נירה גפן, אשתו של אלון ברגר, וזאת התכתבות אינטימית יותר. נראה שהם עברו את שלב הפלרטוט קצר הטווח והיו להם תכניות משותפות מרחיקות לכת“.

פקד בן-נון עוצר את הדיווח. הוא יודע שהרב-פקד צריך לקחת אוויר...

והוא ממשיך:

”במסרונים שלו עם ג’ף יאנג, באנגלית, יש התייחסות לאיזה דוח אמריקאי. בלי פרטים, דוח שכאילו מטיל צל על פרויקט כלשהו. וזה רק ברמזים. שום דבר קונקרטי. לא מוזכר שם הפרויקט“.

”ויש עוד“, בן-נון מתקדם, ”הסלולרי שלו הוא בלקברי והוא מהמתוחכמים. הוא היה מקבל לשם מיילים מחשבון ג’ימייל שהיה לו, וחזן מזה יש שם יומן שמסונכרן עם יומן של ג’ימייל שבטח היה לו במחשב שלו. ביומן יש רק דברים לזכור בעתיד. כל מה שהיה בעבר הוא מחק או שהתכנה מחקה לבד. בטח במחשב זה עוד ישנו. יש לו בתכנון פגישה עם נירה גפן להיום אחרי הצהריים. ואני גם יודע איפה הם היו אמורים להיפגש“, בן-נון לא יכול להסתיר את גאוותו. ”מופיע שם של בית קפה בהרצליה, ובספר הטלפונים רשום מספר הטלפון שם“. בן-נון עוצר לרגע ומיד ממשיך –

”ועוד דבר אחד. עברתי בבלקברי שלו אחד-אחד על השמות ועל מספרי הטלפון שלו. יש די הרבה כאלה. כולם נראים לגיטימיים. שם מצאתי גם את הטלפון של בית הקפה. אבל יש שם משהו אחד, בעצם שניים, מוזרים. יש שם שני שמות לא-הגייוניים, הראשון הוא ’ללא שם 1‘ והשני – ’ללא שם 2‘. לכל אחד צמודים שישה תווים, מספרים ואותיות. אני מוכן להתערב שאלה קודים להיכנס לאנשהו, הכי סביר שזה משהו במחשב. וזהו. אני סיימתי את הדיווח שלי“.

”פקד בן-נון“, אומר רב-פקד שמש, ”עוד דבר אחד או שניים תעשה כל כך מוצלח ואתה כבר יכול לצאת לפנסיה! כל הכבוד לך. עכשיו, ועוד לפני הפנסיה, תחזור לכאן עם כל הציוד שלך. אני מבקש שתסרוק היטב את החדר של אבינעם. המפתח לחדר אצלי. חפש טביעות אצבעות שלא שייכות. חפש טביעות על המחשב שלו, שנמצא אצל איש המחשבים, צלצל אליו כבר ותן לו את המספרים שמצאת, אולי זה יחסוך לו זמן להגיע לזה בדרכים העקלקלות שלו. ונוסף לחדר של אבינעם, לך תריח מה יש במעבדה של ’סקאוט‘. תבקש שיעשו לך הדגמה של היכולות שלו. תגלה התעניינות של שוטר, כאילו איך זה יכול לעזור לנו בחיים. יש לי רחשי לב מוזרים בנוגע לזה. יש אצלי טביעות אצבע של יורי ויהיו לנו גם אלה של קאריין. אנחנו נבקש מכל מי שנחקר לתת. זה קצת מטלטל. ודבר אחרון, יוסי – יופי של עבודה. אז בזריזות לכאן“.

”הדברים מתגלגלים מהר“, חושב אילן שמש, ”צריך להיזהר ולא

להיסחף עם הזרם ולהגיע למקומות לא־נכונים".
הוא מוציא את הטלפון הנייד, מחייג לפקד חגית בטלר ועושה אתה
שיחה ארוכה.

פקד חגית בטלר יושבת מול קארין הירש בחדרה בקומה השלישית. שולחן הכתיבה שלה גודלו בינוני והוא עמוס. צג מחשב גדול, מקלדת, עכבר. בלוקים צהובים לכתיבה, קלסרים. לקארין עצמה פנים יפות מאוד, שער חום, עיניים כחולות. היא לובשת מכנסי ג'ינס וחולצת כפתורים משובצת ששרווליה מקופלים. שני הכפתורים העליונים פתוחים. נעליה נעלי עקב. "אין ספק, בחורה מרשימה ביותר", חושבת חגית בטלר בלבה. "טוב שאני פה מולה ולא אילן..."

"שלום, קארין. אני פקד חגית בטלר ממחלקת חקירות במחוז. אנחנו חוקרים רצח שהיה כאן בבניין. אני חוקרת אותך משום שנכנסת הבוקר מוקדם מאוד בשעה לא-שגרית ואולי את יודעת משהו, אולי ראית משהו. אבל לפני זה אני רוצה להבין איך את משתבצת בחברה הזאת בכלל ובפרויקט הזה בפרט".

"מי נרצח? על מה את מדברת בכלל? איך זה קשור אליי או אל מתי שבאתי?" קארין מדברת בהתרגשות ובמבטא אמריקני. "לא אמרתי שזה קשור אלייך. ספרי לי על עצמך קצת", אומרת הפקד, מתעלמת מיתר השאלות, "ספרי לי, בבקשה".

קארין הגיעה לח.ק.ר דרך ג'ף יאנג, שאליו פנתה בארצות הברית. היא בת למשפחת ישראלים מהגרים שמתגוררת בניוטרון, פרבר של בוסטון, מקום המגורים של הרבה מעשיריה היהודים של ניו-אינגלנד. קארין דוברת עברית מהבית. למדה הנדסת מחשבים באם-איי-טי, אחת מהאוניברסיטאות המפורסמות יותר בארצות הברית. היא בת עשרים ושמונה וכבר הספיקה לעבוד בחברת הייטק מצליחה על כביש הטבעת של בוסטון. פגשה את ג'ף יאנג בתערוכה מקצועית ובשיחה שהתפתחה ביניהם הוא שכנע אותה לעבוד לישראל לכמה שנים, לעבוד בחברה שהוא שותף בה, ששם יש לה סיכוי להתברג באיזה סטארט-אפ בעל עתיד כלכלי.

היא עברה את מסלול הקבלה, שהתחיל אצל אדם צ'ארני ונגמר אצל אלון ברגר ונירה גפן, שאליהם הציע לה צ'ארני לפנות. ובאמת, ההסכם השני שאלון ברגר עשה נחתם עם קארין הירש. גם היא חתמה על הסכם שהשכר בו מופחת, רק שלא כמו אצל יורי גאמוב, היא עשתה זאת תמורת הבטחה לבונוס גדול עם גמר מוצלח של הפרויקט והתחלת המכירות. הבונוס הבטיח לכסות היטב את הפסדי השכר.

קארין באה ממשפחה מבוססת וגדלה רוב חייה באווירה של עסקים, ולכן הייתה בטוחה שתשכיל לדעת כל הזמן איך הפרויקט מתקדם. לא היו לה דאגות איך "לגמור את החודש".

"אז למה באמת הגעת כל כך מוקדם ולמה עם יורי גאמוב?"
 "יורי ואני הכרנו בפרויקט הזה לפני שנה ואנחנו מיודדים מאוד. אנחנו מדברים על הכול. אני מאוד מעריכה אותו. יש לו אופי מיוחד. את יודעת שהוא הגיע לארץ לבד כשהיה ילד, בלי כפית בפה כמו שאני, וטראי לאן הוא הגיע בעצמו. אז יש על מה לדבר אתו", כך קארין משיבה.
 "זה באמת נשמע מבטיח ואני שמחה בשבילך", אומרת פקד בטלר, "אבל זה לא מתחבר עם השאלה שלי על המיקום ועל השעה. אז אני שוב חוזרת ושואלת: למה דווקא בשש בבוקר ולמה דווקא במשרדים של החברה? לא מספיק אתם מבלים כאן? כבר אין בתי קפה? אז אם יש משהו, איזו סיבה מיוחדת שהביאה את שניכם לכאן הבוקר, אני רוצה לדעת. ואני אומרת רק את המילה 'רוצה' כי אני בחורה מנומסת", חגית אומרת. התשובה של קארין עצבנה אותה.

קארין קצת נרתעת. והיא מהססת. היא יודעת מה היא סיכמה עם יורי להגיד, אבל כשרק שניהם היו ב"סיכום" זה נשמע פשוט. עכשיו, מול השוטרת הנחמדה אבל גם הקשוחה, מתברר, זה פתאום נראה אחרת. פקד בטלר מרגישה את ההתלבטות ואת ההיסוס ומחליטה ללחוץ עוד קצת:

"באתם לכאן כי רציתם לבדוק דברים כלשהם אחרי ששמעת משהו

מג'ף יאנג, שהוא חבר שלך עוד מאמריקה. כנראה רק כאן אפשר לבדוק, נָלא – לא הייתם באים דווקא לפה. כנראה לא רציתם שידעו שאתם בודקים ולכן באתם מוקדם. אולי משהו הפריע לכם, אולי מישהו הפריע לכם. אני עוד לא יודעת, אבל אנחנו נדע. ומה שיותר נצטרך להתאמץ לשם כך זה רק סימן שיש לכם מה להסתיר. אז אם לא עשיתם שום דבר רע, דברי אתי."

פקד בטלר רואה שקארין הירש בשוק. מבולבלת לגמרי. אין לה מושג מה לעשות או מה להגיד.

"אמרת שמישהו נרצח. מי זה היה?" קארין שואלת בקול רועד.
 "איך יכול להיות שלא ראית אותו כשנכנסת לבניין?" שואלת בטלר,
 "לאן הלכת כשנכנסת?"

"לא הייתי לבד. יורי חיכה לי במגרש החניה. נכנסנו יחד לבניין ועלינו במעלית למשרד שלנו, לחדר שאנחנו יושבים בו עכשיו. לא ראינו אף אחד. את מי היינו צריכים לראות?"

"הייתם צריכים לראות את אבינעם כפרי. יותר נכון, את הגופה שלו. הוא זה שנרצח. ולמה לא הייתם בפגישה של כל האנשים עם המנכ"ל אדם צ'ארני הבוקר?"

"אנחנו היינו בחדר הזה ודיברנו ובסביבות השעה שמונה, כשראינו שאף אחד לא מגיע, הסתכלנו למטה וראינו שהאנשים עומדים ליד השער ולא נכנסים. עד שהחלטנו מה לעשות הם נכנסו פנימה. לא ידענו שהם הולכים לחדר ההרצאות. אף אחד לא קרא לנו. מה היה שם?"

"אני לא יודעת מה היה שם בדיוק, אבל אני יודעת שהמנכ"ל שלכם דיבר עם האנשים. אני גם יודעת שהוא ביקש מכולם לשתף פעולה עם המשטרה. ולא נראה לי שאמרת לי כל מה שאת יודעת, בעצם לא ענית על אף שאלה ששאלתי. אז זה לא בדיוק שיתוף פעולה. ועכשיו אנחנו נפסיק כאן ובטח נמשיך מאוחר יותר. הייתי רוצה שתיתני לי את טביעת האצבעות שלך."

"אני מוכרחה?" שואלת קארין.

"האמת היא שאת לא חייבת, אבל אז נצטרך לבקש ממך לבוא אתנו

למשטרה ולעבור את כל הפרוצדורה הנדרשת, ואז כבר תהיי חייבת לתת את טביעות האצבע. אז תחליטי מה מתאים לך יותר", אומרת הפקד בקול אדיש.

קארין הירש, בשלב הזה כבר מבועתת לגמרי, לוחצת את אצבעותיה המטופחות על כרית הדיו ואולי אפילו דמעה מבצבצת בזווית עינה. פקד בטלר רואה, אבל מתעלמת לחלוטין. היא יודעת שזה אקט מפחיד למי שלא רגיל.

אדם צ'ארני נפרד מזיוה, אשתו של אבינעם, ויצא חזרה לבניין החברה. ציפי אשתו נשארה שם. היא תעזור לה, עם אילנה מזכירתו, בכל הסידורים שצריך לעשות.

במכונת, לכיוון המשרד, הוא משחזר את השעה האחרונה, שבה היה בביתו של אבינעם. משהו לא מסתדר לו. אמנם יש עצב, אבל אין היסטוריה. אין הרגשה שקרה משהו פתאומי ובלתי צפוי. יותר יש הרגשה שקרה משהו שחיו לו והנה זה בא. אדם מכיר את זיוה כבר כמה שנים ולכן הוא יצא משם עם ההרגשה הזאת. זיוה לא בכתה. כמעט. הדמעות שזלגו מעיניה היו "אחרות", לא דמעות של אבדן ושל סוף, יותר מין דמעות של השלמה. הוא לוחץ על לחצן החיוג המהיר של המשרד. אילנה עונה מיד. "השארתי את ציפי אצל זיוה. היא בטח תתקשר אלייך בקרוב ותבקש שתעזרי לה בסידורים. זה עוד משהו שלא ידענו ונצטרך ללמוד. כבר חשבנו שאנחנו יודעים הכול".

"אל תדאג", אומרת אילנה, "נעשה מה שצריך. מה אתך?"
 "אני אהיה בסדר. דברי עם יגאל שני, המנכ"ל של 'ווקר', תגידי שאני מגיע ישר לשם לראות איך הם מוכנים לביקור. אני יודע שהם הולכים לעשות הצגת תכלית מלאה; האורחים יוכלו לעלות על המכשיר ולראות ולהרגיש ממש איך זה עובד. תגידי ליגאל שאני אהיה כמו אורח וגם שארצה במיוחד לראות אילו אופציות של וירצ'ואל ריאליטי יש לבחירה. אם הוא רוצה לברר אתי למה בדיוק אני מתכוון, שיצלצל אליי. בעוד חצי שעה אני מגיע אליו".
 גמר לדבר עם אילנה – עוצר לרגע בצד, מוצא את מספר הטלפון של רב־פקד אילן שמש ומטלפן אליו:

"היי, אילן. אני מקווה שלא אכפת לך שאני קורא לך ככה, אנחנו בסיטואציה אינטימית מאוד בשבילי וככה אני מרגיש... נראה לי שאנחנו צריכים להיפגש. אני רוצה לספר לך מהם כל הדברים שאבינעם כפרי היה מעורב בהם כאן בחברה. הוא ישב על צומת די נפיץ, ככה זה נראה לי כעת.

אתה תשמע את מה שאני יודע ותחבר את זה עם הדברים שאתה לומד, שבטח חושפים צדדים שאני לעולם לא הייתי רואה. עכשיו, אחרי שראיתי איך אתם עובדים, אני רוצה גם יותר ממה שקודם לגמור את הפרשה מה שיותר מהר, שלא תהיה פה מפולת של האנשים הטובים שיש לי”.

”זה מתאים לי מאוד”, אומר הרב־פקד, ”מתי אתה רוצה שניפגש?”
 ”אני הולך כעת לראות איך ’ווקר’ מוכן לביקור, זה ייקח שעה וחצי. אחרי זה אני במשרדי. דרך אגב, אולי תרצה לבוא אתי לראות את ’ווקר’. תראה עוד צד שלנו, אחר ממה שאתה מכיר. אני חושב שזה יכול לעזור”.

”רעיון טוב”, אומר אילן שמש, ”איפה ומתי ניפגש?”
 ”בעוד חצי שעה, בקומה השנייה, החדר הראשון מצד שמאל של המעלית והמדרגות”.

”קבענו. להתראות בעוד חצי שעה”.

במעבדה של 'ווקר' הכול נראה מוכן לביקור. מכשיר ההליכה, אף שהוא רק דגם ראשון, נראה לגמרי מקצועי. הסירו ממנו את כל מכשירי הבדיקה ואת כל הכבלים החשמליים שהיו מחוברים אליו כמו לאחד אחרי השתלת לב. על שולחן קטן לידו אוסף תקליטורי הוורצ'ואל ריאליטי. המתאמן יכול לבחור את מי הוא רוצה לאימון היום. על הקיר שליד החלון העמידו שולחן ועליו כיבוד, בקבוקי שתייה ומחם, ולידו כל מה שצריך בשביל להכין קפה, כולל חלב. בלי שקיות התה הנצחיות – האמריקנים לא שותים תה... על הקיר ממול מסך ולפניו שתי שורות של כיסאות. המקרן יורד מהתקרה. זה בסטנדרד המשרדים של חברת ח.ק.ר. החדר נראה מכובד ומקצועי, לא צורם את העיניים.

את כל זה אדם צ'ארני רואה, והוא מהנהן. כמו שהוא אוהב. אומר שלום לאנשים, לוחץ את ידו של יגאל שני, היזם ומנהל החברה, ואומר: "אני מקווה שיהיה לנו ביקור מוצלח ושהאנשים שבאים יגלו התעניינות וירצו להכניס את זה לרשת מועדוני הכושר שלהם. ממש מגיע לנו היום לשנות את הצבע של הבוקר. הנה אני חוזר עכשיו מביתו של אבינעם, תאמינו לי שהצבע שחור משחור. אבל החיים צריכים להימשך. אסור לשקוע. הזמנתי את רב-פקד אילן שמש לראות את המכשיר ולקבל הצגה מלאה. אני רוצה שהוא יכיר מי אנחנו באמת. הוא יכנס כל רגע. בינתיים אני רוצה לראות בעצמי". אומר ועולה על המכשיר –

"איפה כדאי לי להתאמן היום? על שפת הים? בפארק הירקון? לאורך רחוב דיזנגוף? בטיול למצוק?"

"אתה יכול לבחור בכל אחד מאלו שהזכרת, אבל יש לנו גם משהו חדש, אולי תאהב אותו במיוחד. אתה יכול להתאמן במרחבי הבניין שלנו. פיצונו מצלמות בהרבה מקומות. אתה יכול ללכת במסדרונות, לעלות ולרדת במדרגות, להגיד שלום לאנשים שתפגוש בדרך ועוד כאלה".

"נשמע מעניין מאוד", אומר רב-פקד שמש, שזה עתה נכנס, "אתם

מצלמים כל הזמן?”

יגאל שני, שכנראה המחשבה עלתה גם במוחו, ממחר להשיב.
 “לא. רק במשך היום, כשיש תאורה מספיקה. אנחנו צריכים הקלטות
 באיכות. אלו לא מצלמות של אבטחה. המחשבה עלתה גם במוחנו וכולנו
 מיהרנו לבדוק את ההקלטות האחרונות. אין שם כלום, לדאבוננו.”
 “אז בואו נתקדם”, אומר צ’ארני, “אני רוצה באמת לעשות את האימון
 בבניין”.

יגאל שני לוקח את התקליטור ומכניס אותו למחשב. “זה טרי מהתנור
 ועוד לא בזיכרון של המכשיר”, הוא אומר. הוא נותן לאדם צ’ארני את
 המשקפיים המיוחדים, “משקפי הטיסה”, ואומר לו, “אתה יכול להתחיל.”
 אדם צ’ארני עולה על ההליכון, מרכיב את משקפי הטיסה ולוחץ על
 כפתור ההפעלה. ההליכון מתחיל לעבוד ואדם מתחיל ללכת. הוא הולך לאט,
 מניד פתאום בראשו כאומר שלום, ולפתע ההליכון משנה את קצב העבודה
 ואת העומס. רואים איך צ’ארני כאילו מתאמץ לרגע, עוצר לרגע, מתאמץ
 שוב, שוב עוצר וחוזר חלילה.

“אתה על מדרגות?” שואל איתי נבו.

“כן”, אומר צ’ארני וממשיך להתאמן תוך כדי הטיוח במסדרונות
 ובמדרגות בניין ח.ק.ר. אחרי עשר דקות הוא עוצר את המכשיר, יורד
 ואומר –

“זה פנטסטי. זה יכול להיות עוד מקור לכסף. אפשר להתאים חליפות
 אימון תפורות למידת הלקוח! בסוף הביקור תראו להם גם את זה, לא
 בהתחלה. וכל הכבוד לכם!”

עכשיו הוא פונה לרב־פקד ואומר לו:

“עכשיו תורך. בוא תעשה את התרגול היומי שלך. אני בוחר לך איפה
 תתאמן, גם כדי שנראה את הכושר שלך וגם כדי שנבחן עוד משהו. אחר כך
 נדבר.

“יגאל, שים לו את הטיוח למצוק”.

הרב־פקד עולה על ההליכון ללא היסוס. הוא מצליח לראות חיוכים

מוסתרם על פני האנשים שבחדר, אבל "האצילות מחייבת", אומרים בצרפתית... הוא מרכיב את משקפי הטיס ולפני שיש לו זמן לחשוב, משהו לחץ בשבילו על כפתור ההפעלה והוא מתחיל ללכת. הוא לא מזהה את המקום, אבל אין ספק שהיה רוצה להיות שם. הוא הולך על שביל שעולה לעבר פסגה מושלגת בשיפוע לא־תלול. הוא על דופן של ההר. מצדו האחד תהום שבסופה נהר אדיר ויפהפה. מצדו השני דופן ההר. השביל צר. לא יותר משני אנשים יכולים לעבור שם בו בזמן. לא נעים... השיפוע גדל. אילן שמש מרגיש שהוא מתאמץ, אין ספק שהמכשיר מכיר את המסלול. הוא כבר למעלה מחמש עשרה דקות על המכשיר ואינו רוצה שזה ייגמר. זה ממש תענוג. הנופים משגעים. מרחוק הוא רואה משהו יורד לקראתו. נקודה קטנה שהולכת וגדלה במהירות רבה. הוא לא מספיק לחשוב הרבה לפני שהוא מזהה בן־אדם מתקרב אליו בריצה, ולא נראה שהוא יודע שיש עוד אחד במסלול. כשהוא ממש חולף על פניו כתף מתחככת בכתף. הוא נבהל, מאבד את קור רוחו ואת שיווי משקלו, מועד ונופל הצדה, לעבר הנהר הגדול. הוא ממש מרגיש איך הוא מידרדר, איך שמים וארץ מתערבבים... עד שזה נעצר... רב־פקד שמש עומד על ההליכון, מסיר את משקפי הטיסה ומנסה לחייך.

"ואללה!" הוא אומר ומנגב כמה אגלי זיעה ממצחו, "ואללה! לא להאמין. זה משהו מהאגדות. אפשר אפילו להשתמש בזה בחדרי החקירות. ממש תפור למידה. זה ענק".

אדם צ'ארני מחייך.

"תירגע, שב עכשיו כאן על הכיסא. הכנו לך כוס קפה, שתה ורק תסתכל על הקטע שאתו אני התאמנתי. רק תסתכל. אחר כך נמשיך לדבר אצלי במשרד כמו שקבענו".

אילן שמש עושה מה שהתבקש. מתיישב על הכיסא, מרכיב שנית את משקפי הטיסה, לוחץ בצד על כפתור ההתחלה ומסתכל. שוב הוא נכנס לעולם אחר. כשהסרט נגמר הוא מרים את משקפי הטיסה ואומר –

"אפשר לראות שוב מהתחלה? אפשר לעצור באמצע כשאני רוצה ולהקפיא תמונה?"

”אין בעיה“, אומר איתי נבו ומראה לו מה לעשות.
 רב־פקד שמש, כבר הרבה יותר רב־פקד, נשען לאחור ומריץ שוב את
 הסרט. האנשים מסביב, כולל אדם צ’ארני, רואים שהוא עוצר את המראות
 ומסתכל שעה ארוכה באותו מקום. מוריד את משקפי הטיסה מראשו ואומר

”קיבלתי פה היום שיעור מאלף. היה רעיון מצוין להביא אותי לראות
 את ההצגה הזאת. זה לא משהו ששוכחים כל כך מהר. אני מקווה שתעשו חיל
 ושנקרא בעיתון על עוד חברה ישראלית שעשתה את זה. אני יודע שאתם לא
 בקטע של אקזיטים, עשיתי שיעורי בית, אז אני מאחל לכם הרבה הזמנות.
 ודרך אגב, אחד השותפים שלי עושה ביקור ב’סקאוט’, מעניין מה יהיו
 הרשמים שלו. אז שלום לכולכם ותודה רבה“. שמש מתרומם מהכיסא והוא
 רצ’ארני עוזבים את המעבדה של ’ווקר‘.

הדרך עד למשרד של צ'ארני עברה בדממה. כל אחד היה שקוע במחשבותיו. אדם צ'ארני ידע בדיוק למה אילן שמש עצר את הסרטון ובמה הוא הסתכל באותן דקות ארוכות. ודאי שלאף אחד מאנשי 'ווקר' לא היה שום מושג למה ואולי אף לא שמו לב לקטע, הגם שהם מכירים את הסרט טוב הרבה יותר.

אדם צ'ארני ואילן שמש מתרווחים כעת על הכורסות ב"פינה העגולה" של צ'ארני, הפינה הלא-פורמלית במשרד. יש שם שלוש כורסות לא-צעקניות ושולחן עגול קטן ונמוך שמתאים רק לשניים—שלושה בקבוקים, לכמה כוסות ואולי גם לאיזו עוגייה יבשה. צ'ארני מתרווח על אחת הכורסות ואומר:

"אני בכלל לא התכוונתי לדבר אתך על המשתמע מהקטע הזה שראינו עכשיו. גם אני ראיתי אותו בפעם הראשונה, כמוך, אבל זה מתקשר לי עם איזה משפט שאילנה מזכירתי זרקה לי לפני כמה זמן. אני בכלל רציתי לדבר אתך על משהו אחר לגמרי, אבל עכשיו זה..."

"אז בוא קודם נוודא ששנינו מדברים על אותו דבר", אומר אילן שמש, וממשיך –

"אני ראיתי בסרטון, באחד המסדרונות, את אבינעם כפרי ואת אלון ברגר מדברים ביניהם. אמנם אין קול ואנחנו לא יודעים מה הם אומרים זה לזה, אבל משפת הגוף שלהם אפשר להבין שהם ממש רבים. נראה לי שרק מפני שעברו שם עוד אנשים לא הייתה שם ממש תגרה. אני מניח שאתה יודע מי היו האנשים שעברו ואפשר לדבר אתם, אם נרצה. זה מה שאני ראיתי".

"זה בדיוק מה שגם אני ראיתי. אני מבין שנפגשת עם אלון ברגר ודיברתם. אני גם מבין שאתה יודע עוד דברים ולכן לא ביקשת כבר עכשיו לדבר עם האנשים שחלפו על פניהם".

צ'ארני עושה הפסקה קלה בדיבור, ומוסיף:

"אני מקווה שאנחנו מדברים גלוי, כי יש לנו אינטרס משותף".

"כן", אומר הרב-פקד. "אז תשמע מה יש לי עוד להוסיף, וזה לא

קצת.

”דבר ראשון, עשיתי חיפוש יסודי בחדר של אבינעם. בחדר עצמו לא מצאתי שום דבר מיוחד. עד שהגעתי למחשב שלו. והיו בו שני חלקים – שני אגפים, אם תרצה. אחד גלוי ואחד נסתר. בחלק הגלוי קראתי, לפי עצתו הטובה של גדעון דסה, את הקבצים שעוסקים ב’סקאוט’. וזה רק מקרה, בגלל הערה ששמעתי מהשוער, שהתחלתי ב’סקאוט’, כי יש שם קבצים שעוסקים גם בפרויקטים אחרים. על כל פנים קראתי שם דוח שמטיל צל כבד על סיכויי ההצלחה של הפרויקט. זה דוח חד־משמעי. אין שום ספק שדוח כזה, אם הוא מגיע לעיניים של מי ששם על הפרויקט כסף, לא יעשה לו טוב. דף התפוצה של הדוח איננו שם, או לפחות אני לא מצאתי. יכול להיות שאני הראשון שאומר שראה אותו. מצד שני, העובדה שכל אחד יכול להיכנס לחדר כי המפתח נמצא בקופסת מפתחות שתלויה על הקיר במסדרון, והמחשב גלוי ואפילו פתוח, מלמדת שבעצם כל אחד היה יכול להיכנס לשם ולעשות מה שאני עשיתי. עדיין אין לי מושג אם מישו עשה את זה. בשביל לעשות כזה דבר בכלל צריך שתהיה סיבה טובה, כמובן.

”האם לאלון ברגר הייתה סיבה? אני עוד לא יודע. האם ליורי גאמוב ולקארין הירש הייתה סיבה? אני יודע שהייתה גם הייתה. האם הם נכנסו לשם, לחדר, ובחנו את המחשב – אני עוד לא יודע, אבל אני עובד על זה. אני, למשל, לא יודע אם אתה מכיר את הדוח הזה.”

אדם צ’ארני הקשיב כמעט בלי לנשום. כשהוא הבין שהרב־פקד מחכה בעצם לתשובה הוא השיב מיד –

”לא. לא ראיתי את הדוח שאתה מזכיר. נתנו לי להבין שיש משהו, והיום הייתה לי פגישה מתוכננת עם אבינעם ועם גדעון בסוף היום. נראה לי, ובייחוד לאור מה שאתה מספר, שזה בטח היה נושא השיחה. עוד אפגש עם גדעון דסה ואז אדע. אני כבר אומר לך שהנושא שאני רוצה לדבר אתך עליו הוא קשה אפילו יותר. אבל אמרת שיש שני אגפים במחשב של אבינעם. מה יש באגף השני? ועוד דבר: אמרת שאתה יודע שליורי גאמוב ולקארין הייתה סיבה לחפש במחשב של אבינעם. איזו סיבה? איך אתה יודע?”

”אוקיי, אנחנו משחקים פתוח ואני מאמין שלך אין שום קשר לרצח הזה, אז אספר לך. אני אתחיל בחלק השני דווקא כי זה יעזור לך בשיחה עם גדעון דסה.

”כיוון ששניהם נכנסו לכאן הבוקר שעתיים לפני כולם, הייתה לי סיבה טובה להאמין שהם יכלו לראות משהו שיעזור לנו לפענח את הרצח הזה. אז חקרנו אותם. אני את יורי גאמוב ופקד בטלר את קארין הירש. הם לא עזרו לנו יותר מדיי. אני בטוח שהם מסתירים דברים. הם היו יחד שעתיים, לא באו לפגישה אתך והיה להם מספיק זמן לתאם ביניהם מה להגיד. הדבר היחיד שהם אמרו שיש לו משמעות לעניין שלנו הוא שג'ף, השותף שלך מאמריקה, אמר משהו לקארין, והיא אמרה את זה ליורי, משהו שיש לו השלכה על עתיד הפרויקט. הם לא אמרו לי איך וגם לא אמרו לי מהו הדבר וגם לא אם הם יודעים. זה נותן להם סיבה טובה לבוא בבוקר ולבדוק אם יש גם לאבינעם איזה חומר שהוא שומר במחשב“.

”אתה יודע אם הם ראו את הרוח של אבינעם?“ צ'ארני שואל.

”לא, אני עוד לא יודע, אבל אני בודק את המחשב של אבינעם. גם טביעות אצבע, גם שעות כניסה אליו ויציאה ממנו, כל מה שאפשר לבדוק. יש לי אנשים טובים מאוד לעשות את זה“.

הפסקה בשטף הדיבור של הרב־פקד. הוא לוגם מעט מים ושואל –

”יש מצב לקבל כוס קפה?“

”רק תגיד איך אתה רוצה אותו“, אומר צ'ארני ולוחץ על כפתור

האינטרקום שמחבר אותו עם אילנה.

”דָּבָר“, הוא אומר לשמש.

”חצי כוס מים, שתי כפיות קפה, בלי סוכר ואם אפשר לא בספל.

ותודה!“

”גם אתה רוצה?“ נשמע הקול של אילנה באינטרקום.

”כן, כמו תמיד, והרבה תודה“.

”איפה היינו?“ שואל אילן שמש –

”אה, כן, אתה שאלת איך אני יודע שליורי גאמוב ולקארין הירש הייתה

סיבה לחדור למחשב של אבינעם. אז זה ככה: בחקירה של שניהם הבנו שחוזי העבודה שלהם, מבחינת השכר, לא היו טובים במיוחד ושאת הפיצוי על כך הם אמורים לקבל כשהפרויקט יסתיים, יסתיים טוב, ויהיו מכירות. מנגנוני הפיצוי אינם דומים אצל שניהם, אבל יש מכנה משותף, שהוא הסיום המוצלח של הפרויקט. ולכן אם יש משהו שמעמיד את התנאי הזה בספק, הוא מוטיווטר רציני מאוד והם יעשו מה שצריך בשביל למצוא מה הדבר הזה, מהו המשהו הזה, שג'ף אולי סיפר לקארין, וקארין סיפרה ליורי, ואולי אבינעם ידע הרבה יותר ואף כתב על זה דוח. ואולי בכלל ג'ף שמע את זה ממנו?"

"הבנתי אותך", אומר צ'ארני, ומוסיף –

"נניח שהם באמת חדרו למחשב של אבינעם ומצאו שם דוח שחור משחור. האם אתה מעלה בדעתך שזו תהיה סיבה לרצוח אותו? האם אתה יודע בכלל איך הוא מת? כאילו מה הייתה סיבת המוות שלו?"

"שאלות קשות אתה שואל", אומר שמש, "אני עדיין לא יודע את סיבת המוות, אבל לשאלה הראשונה שלך, האם זו יכולה להיות סיבה לרצח, אז תשובתי היא כן. לא בצ'יק-צ'ק, לא שהם נכנסו לחדר וירו בו, אלא תאר לך מצב שהם קוראים את הדוח, קובעים פגישה עם אבינעם לדבר על זה, מתחילים לדבר ולהתווכח ולהתחמם, ואז דבר גורר דבר, מתחילה אלימות מילולית, אחר כך משהו מעבר לזה, ובסוף משהו משלם בחייו. לא רצח בכוונה תחילה, אבל עכשיו יש אחד פחות במצבת העובדים שלך..."

"הבנתי", אומר צ'ארני. "ואני לא מאמין".

"ודרך אגב", אומר הרב־פקד, "גם לאלון ברגר היה הסכם עבודה, אתך, שתלוי בהצלחת הפרויקט. גם הוא שמע משהו. יורי וקארין שניהם אמרו שעובר עליו משהו. הם לא ידעו, כך אני חושב לפחות, שום דבר נוסף. וזה מה שאני הולך לספר לך עכשיו".

דממה משתררת בחדר, ובדיוק ברגע זה אילנה נכנסת עם מגש, שתי כוסות קפה וכמה ופלים.

"זה שלך. חצי כוס מים, שתי כפיות קפה בכוס של עיראקים", היא אומרת ונותנת לרב־פקד שמש את הקפה שביקש, "וזה שלך", היא מגישה

לאדם צ'ארני מאג ענק. "ולמה אתם שקטים כל כך?" היא שואלת, שלא בשביל לקבל תשובה, ויוצאת מהחדר וסוגרת את הדלת מאחוריה.

"היא נהדרת. היא אתי מהיום הראשון כאן. אין לי סודות ממנה, אולי

ההפך: היא בטח יודעת דברים וחוסכת אותם ממני", אומר צ'ארני.

"אמנם כך", עונה אילן שמש. "אתה זוכר שאמרת שאילנה זרקה לך

משהו בקשר לאבינעם ואלון ברגר ולא פירטת, או שהיא לא פירטה בדיוק למה התכוונה? אז הנה, תשמע מה שהיא אולי ידעה ובחכמה לא דיברה.

אתה זוכר שהתחלתי ואמרתי שהיו לאבינעם שני אגפים במחשב. אז אני חוזר לשם. הראשון גלוי, עברתי על חלק קטן ממנו, וכבר מזה אפשר למלא

ספר מתח. אל האגף השני לא יכולתי להיכנס קודם, כי הוא מוגן בסמאות שאין לי. באגף הזה, המוגן, יש לו שני חשבונות דואר אלקטרוני, ויש לו

שם גם יומן. אז ביקשתי את איש המחשבים שלי לנסות ולפצח את זה. אני מאמין שאם נדע מה היה לוח הזמנים שלו בשעות האחרונות לחייו זה יעזור

לנו מאוד. אני חושב שאם גם נקרא את המיילים שהוא קיבל ושהוא כתב נוכל ללמוד דברים חשובים. מתברר שכל הדברים שנמצאים באגף הראשון

מגובים. באופן אוטומטי. אצל גדעון דסה יש העתקים של הכול. זאת אולי הסיבה שהוא לא מצא לנחוץ לדאוג, או שלא היה אכפת לו שכל אחד יוכל

להיכנס ולקרוא. אבל לכל הדברים האישיים אין גיבויים, או שאין כאלה שאני יודע על קיומם". אילן שמש מפסיק לרגע את שטף הדיבור, לוקח לגימה

מהקפה, לוקח ופלה צהובה ומפטיר:

"אני מרגיש ממש כמו בבית, גם אצלנו יש ופלים כאלו בדיוק..."

וממשיך במקום שהפסיק –

"חוץ מהמחשב היה לאבינעם טלפון סלולרי. מצאנו אותו על השולחן

שלו. אז עד שאיש המחשבים שלי יפענח את אפשרויות הכניסה לאגף הסודי, איש המז"פ, בן-נון, חקר את צפונות הטלפון הסלולרי.

"ולמי אין היום טלפון כזה. אילו אנשים ידעו מה מתחבא בפנים אולי

הם היו מתרחקים ממנו כמו מאש, בייחוד מהסלולריים המתקדמים האלה שכל סוגי האפליקציות בתוכם. הם הופכים אותך ממש לאיש שקוף. הנה,

תראה:

”מצאנו בטלפון שלו אוסף גדול של מסרונים וכמובן גם את אוסף אנשי הקשר שלו. וגם מיילים יש שם. ובמסרונים ששם, שהוא משום מה לא מחק, יש התכתבות עמוסה וצפופה עם נירה גפן, בת זוגו של אלון ברגר. המסרונים לא משאירים שום דבר לדמיון. יש להם – אולי נכון יותר להגיד עכשיו ”הייתה להם” – מערכת יחסים עמוקה ורצינית. לפי מה שקוראים שם זה הרבה מעבר לפלירט קצר. הוא מדבר שם על עתיד משותף. היא שואלת את כל השאלות הרלוונטיות. ילדים, כסף, מגורים, גירושין. הם מסובכים. רואים שאבינעם מאוהב. אגב, לא יודעים אם גם היא.

”וזה כמובן מוסיף עוד ממד לפרשה שלפנינו. קודם היה לנו רק כסף, עכשיו ישנה גם האישה”, אומר אילן שמש ולא בצחוק.
”האם אלון ברגר ידע?” צ’ארני שואל.

”אני עוד לא יודע”, משיב שמש. ”אבל שפת הגוף שראינו במדרגות מתאימה יותר לשפה של קנאה מאשר לשפה של האם יש דוח או לא. ובלי נדר, כמו שאומרים, עכשיו באמת אולי כדאי לדבר עם אלה שעברו שם...”
אילן שמש מסתכל על צ’ארני וחושב בלבו: איזה רעם ביום בהיר. איזו ”ציקה” נפלה על ראשו של האיש הזה, שהקים במו ידיו מפעל כזה, ואיך הפרטים הקטנים שמרכיבים את העולם הזה חברו להם כאן יחד והם עומדים לפרק לו את הכול. וזה בטח עוד לא הכול, יש עוד. הוא כבר בטח מבין שהוא רואה רק את קצה הקרחון. הוא למד פעם באיזה מקום שתשעים אחוז מהקרחונים הם מתחת לפני המים, לא רואים אותם בעומק...
”בוא תשמע מה עוד בתהליך אצלי ואחר כך, אם עוד יישאר לך כוח, נשמע מה שבעצם אתה רצית לספר לי”, אומר הרב־פקד לאדם צ’ארני, מנכ”ל ח.ק.ר.

”אני חושב שמצאנו את הסמאות לאגף הסודי במחשב של אבינעם וזה יעזור לקצר את הזמן עד שנוכל להסתכל במיילים שלו. אני מייחס להם חשיבות גדולה. אנשים אוהבים לכתוב מה שיש על לבם גם אם זה לא בדיוק עסקי ומסחרי.

”גם היוםנן שלו יכול לספר לנו הרבה מאוד על איך התנהלו חייו בתקופה האחרונה. אף אחד לא טורח למחוק מהיוםנן את העבר ולכן אפשר לקבל ממנו תמונה אישית טובה מאוד. אנשים שקופים לגמרי, כבר אמרתי קודם.

”אני יודע שאבינעם לא עבד רק על ‘סקאוט’. ראיתי שם ספרייה של ‘בוחן כליות’. אני מתכוון ללמוד גם את זה. מי יודע מה אפשר למצוא שם. אם כבר בספרייה הראשונה שפתחתי מצאתי עולם ומלואו, אין לדעת מה מסתתר באחרות. אני יודע שאבינעם היה בתפקיד יועץ השטן, הוא לא חיפש את הדברים הטובים...

”ביקשתי מהפקד מהמז”פ לבדוק בזכוכית מגדלת את החדר של אבינעם, ובמיוחד את המחשב ואת השולחן. אני מחפש טביעות אצבעות, מי עוד היה שם. אני לבשתי כפפות...

”מכל הדברים האלה בטח ייטוו קצות חוטים שנרצה להמשיך לחקור. אני רוצה גם במשך היום לדבר. אי־אפשר לחקור ממש את ג’ף. השם שלו השתרבב בחקירה של שלושה אנשים ולא השאיר טעם טוב במיוחד.

”אני סיימתי. אתה רואה, אני משתף אותך בכל מה שאני עושה וגם בכל מה שאני חושב לעשות. אל תאכזב אותי. נראה לי שאתה צריך קצת הפסקה ממני לפני שנמשיך, וגם אני צריך לבדוק איך התקדמו האנשים שלי. אז בוא נעשה שיעורים הפסקה וניפגש כאן שוב. רק תגיד לי, שלא אשאר מתוח יותר מדוי, על מה אתה רצית לדבר”.

אדם צ’ארני נראה חיזור כמי שראה שד.

”רציתי לדבר אתך על ‘בוחן כליות’”, הוא אומר. ”משהו מוזר קורה

שם”.

פקד חגית בטלר מוציאה את הטלפון הנייד שלה ומחייגת לפקד יוסי בן-נון.

“עשית מה שביקשתי קודם?” היא שואלת.
 “כמובן”, הוא עונה. “הורדתי את כל הקבצים הגלויים מהמחשב של אבינעם לפני שהבחור מהמחשבים לקח אותו. העברתי אותם לדיסק-און-קי. הוא אצלי. אני עובד על החדר של אבינעם ואת יכולה לבוא לקבל אותו”.
 “אני מגיעה תוך כמה דקות”, אומרת פקד בטלר ומחייגת בנייד לאילן שמש:

“סיימתי עם קארין הירש ואני הולכת להמשיך לעבוד על מה שגלוי במחשב של אבינעם, כמו שביקשת. יוסי הוריד לי את כל הקבצים לדיסק-און-קי שלנו. אני אקח אותו, אלך לחדר שקיבלנו, אשתמש במחשב הנייד שלי ואראה מה יש שם”.

“מה את חושבת על קארין?” שואל אילן שמש.
 “היא מבוהלת, היא מדקלמת מה שהיא סיכמה עם יורי גאמוב להגיד, אבל זה מלא חורים. חובבני לחלוטין. הם יודעים דברים שאנחנו לא, אבל הם לא מגלים. יש שם מין משהו שהתחיל אצל ג’ף, שהיא לא ידעה או לא רצתה להגיד מהו. תחושת הבטן שלי אומרת שאמנם היא מנסה לסבן אותנו, אבל היא לא מסוגלת לרצוח משהו”.

“ככה חשבתי. לקחת לה טביעת אצבעות?”
 “כן. בקטע הזה היא כמעט התמוטטה לגמרי. ועוד דבר, ממישור אחר, אבל אתה תמיד אומר לי להגיד הכול, אז אני אומרת – היא חתיכה לאללה...”

“ואו”, אומר אילן, “זה חשוב?”
 “בטח. בשביל שאמשיך לחקור אותה אני אם יהיה צורך”, אומרת חגית.

“הבנתי אותך. איזה מזל שיש לי אותך לשמור עליי, אה?”

”בדיוק”, אומרת חגית, ושואלת, ”יש לך איזו עדיפות בחומר שיש במחשב של אבינעם?”

”טוב שאת שואלת. תתעמקי בפרויקט ’בוחן כליות’. יכול להיות שגם בו יש שלדים בארון. אדם צ’ארני חושב שיש שם דברים מוזרים. הוא עוד לא פירט, רק רמז. אני והוא נמשיך בשיחה המרתקת שלנו מאוחר יותר. כעת אני הולך לשמוע מה יוסי למד בינתיים ואם יש חדשות מאיש המחשבים. ובעניין אחר, את בסדר? אכלת משהו? שתית?”

”אנחנו ממש מתקדמים”, חושבת חגית, ”כדאי שהחקירה הזאת תימשך ואז הוא אולי ישאל גם אם אני רוצה לנוח קצת...” ואז היא עונה –
”תודה שאתה שואל. אני בסדר. שתיתי קפה עם קארין, שתרגיש טוב יותר אתי. איך אתה?” ”אם כבר, אז כבר”, היא חושבת, ”מה אני יכולה להפסיד?”

”גם אני בסדר. המזכירה של צ’ארני דאגה לנו. והיא יכולה להיות אימא שלי”, הוא ממחר להוסיף.

”טוב, נרגעת. אני הולכת ללמוד את ’בוחן כליות’.”

”בהצלחה. ובסדר!” הוא אומר. אבל אחרי רגע הוא מוסיף –

”הבנתי את הרמז, קיבלת את קארין גם לחקירה הבאה...”

חגית מחייכת, סוגרת את הטלפון הנייד ואומרת בלבה, ”בכל זאת לא כל כך קשות כמו שאומרים...”

פקד בטלר עולה קומה אחת במעלית ונכנסת לחדר של אבינעם כפרי. אנשי המחלקה לזיהוי פלילי בכל פינה. פקד בן-נח מחלק הוראות.

”הנה הדיסק-און-קי”, הוא אומר, ”מה תעשי אתו?”

”אלך לחדר שקיבלנו, אוציא את הנייד שלי, אכניס אליו את הדיוק הזה ואסתכל מה יש שם”. היא לא רוצה להגיד לפקד בן-נח מה שאמר לה אילן שמש, כדי שההתלהבות שלו בבדיקה שהוא עושה לא תדעך.

”שיהיה לך בהצלחה“, אומר יוסי, ופונה להמשיך בעבודתו.

חגית לוקחת את חתיכת הפלסטיק הקטנה הזאת, שאף פעם היא לא הפסיקה להתפעל ממנה, מכניסה אותה למחשב הנייד שלה, מקליקה פעמיים ומחכה שכל מה שיש בה יעלה על הצג. היא מתבוננת במה שיש שם ורואה שלוש ספריות: ’סקאוט‘, ’בוחן כליות‘ ו’שחק אותה‘. יש שם קבצים נוספים, אבל שמותיהם לא אומרים לה דבר לעת עתה. אילן ביקש שתלמד את ’בוחן כליות‘ והיא מתכוונת ללמוד אותו עד הסוף.

פקד בטלר מקליקה על ספריית ’בוחן כליות‘ והיא נפתחת. גם כאן לא צריך ססמה. רגע החשש חלף. מופיעות כמה ספריות משנה: ’תיאור הפרויקט‘, ’סטטוס‘, ’לקוחות פוטנציאליים‘, ’בדיקות אישור נדרשות‘, ’ממצאים‘. היא יודעת שהיא תתחיל ללמוד מההתחלה, אבל הסקרנות גוברת עליה והיא פותחת את ספריית המשנה ’ממצאים‘. יש בה כעשרה קבצים. מסתכלת בחלון ’הצג‘ ורואה, לשמחתה, שהקבצים מסודרים לפי תאריך פתיחתם. שמו של הקובץ האחרון: ’ניסוי שהשתתפתי ולא אהבתי‘. ככה. לשון ספרותית. מסתכלת על תאריך חיבור המסמך – לפני שבוע. טרי מהדפוס. פותחת אותו ומתחילה לקרוא ורואה שאינה מבינה שום דבר מהכתוב. השפה לא ממש מוכרת לה, הנושא לא מוכר לה לגמרי, ובסך הכל היא מבינה שאי אפשר להתחיל מהסוף. זה לא מותחן וגם לא משחק כדורסל, שהכי כיף לראות כשיודעים את התוצאה (ובלבד שהקבוצה שלך ניצחה...). אז היא חוזרת להתחלה, פותחת את ספריית ’תיאור הפרויקט‘ ומתחילה לקרוא. גם כן לא קל, אבל זה כתוב בשפה כזו שאנשים רגילים יוכלו לקרוא ולהבין, אז היא יודעת שהיא תתגבר. תקרא לאט עד שתהיה מומחית. היא חייבת. אילן יבחן...

גורם המוות מספר אחת בעולם המערבי הוא התקף לב שלא מטופל בזמן. הזמן הוא מילת המפתח. כמה זמן נדרש מהרגע שמתחילים הסימפטומים ועד שמקבלים טיפול ראשוני. "זמן זריקה" זה נקרא בארצות הברית. התסמינים הם הכאבים המפורסמים: לחץ בחזה, כאבים בזרוע ימין ואחרים. לא הרבה יודעים שאם מגיעים לקבל טיפול במהלך השעה הראשונה, סיכויי ההחלמה המלאה גבוהים מאוד. ככל שהזמן ארוך יותר, כן יורדים הסיכויים לשרוד או לחיות בצורה נורמלית.

אז למה אנשים לא נזעקים ולא רצים לרופא או למיון ברגע שהם מרגישים כאבים כאלו? התשובה לכך, עד כמה שזה יישמע מוזר, היא המחשבה הנפוצה "לי זה לא יקרה". היא העומדת מאחורי זה. כי תחשבו על זה – נניח שיש לבן־אדם כעת כאבים, אז איפה הוא מוצא בכלל רופא? או אמבולנס? איך הוא יודע שזה באמת התקף ולא, למשל, גזים, שיש להם סימפטומים דומים? איזה בלבול מוח זה פתאום, "מה אני צריך את זה?" ואיך הוא יוצא מזה? "אז אני אחכה שעה–שעתיים ואם הכאבים לא יעברו, אז כבר נראה". ככה הוא חושב לעצמו וככה זה עובד. והתוצאות ידועות... מן המפורסמות בעולם הרפואה וגם בעולם הביטוח הרפואי היא שאילו היה משהו שבעזרתו היה ניתן להחליט במקום שהכאבים הם אכן מהלב וגם להזעיק עזרה מידית, היו הרבה אנשים נשארים בחיים והיו נחסכים סכומי ביטוח ענקיים.

זה הנושא שעמו פרויקט 'בוחר כליות' מתמודד, וכך הוא פועל: על הלוח האחורי של טלפון סלולרי מתקדם ישנם מספר כפתורים הבולטים ממנו כמה מילימטרים. אלה עשויים מנחושת, כדי לשמש מוליכים חשמליים. אם בן־אדם מניח את גב הטלפון על חזהו ומפעיל אותו, הוא יכול לקבל רישום הדומה לתרשים אק"ג.

אם לאדם שחש כאבים ושם את המכשיר הזה על החזה יש באותו רגע התקף לב, אפשר, בסבירות גבוהה, לגלות את זה מתוך הרישום. מובן

שאינן בפועל שום רישום; הוא נמצא בתוך האפליקציה שבתוך הטלפון הנייד. האפליקציה המסוימת בוחנת את הרישום ומחליטה אם זה התקף לב או לא. אבל מובן שזה עוד לא הכול.

מאחר שמדובר בטלפונים הסלולריים המתקדמים, האפליקציה עושה עוד את הדבר הזה: היא שולחת את ממצאי הרישום למוקד כלשהו שבו יושב אדם מוסמך שמסתכל על הרישום עצמו ומאשר שאכן מדובר בהתקף לב או פוסל את האפשרות, ואם אכן זה התקף לב, באופן אוטומטי מתקבלת התרעה במרכז אמבולנסים, ואחד מהם יוצא למקום. בטלפון הסלולרי המתקדם יש כמובן ג'י-פי-אס ומיקומו ידוע.

הנה ראיתם איך נמצא הפתרון לגילוי מהיר של התקף לב, אחד שמתגבר הן על בעיית "בלבול המוח" הן על בעיית "זמן הזריקה". פרויקט 'בוחן כליות' עובד על פיתוח האפליקציה הזאת. היא מתאימה לכל הטלפונים הסלולריים המתקדמים. עוד לא נבחר מכשיר ספציפי.

חגית בטלר סיימה לקרוא את קטע התיאור של הפרויקט הזה ולשמחתה גילתה שהיא הבינה הכול. "וזה ברור", היא חושבת, "אם רוצים שכל אחד יקנה את האפליקציה הזאת לטלפון שלו, צריך שכל אחד יבין במה מדובר". "אוקיי", היא מהרהרת, "אז איפה, אם בכלל, יש פה בעיה שמנכ"ל החברה, אדם צ'ארני, רוצה לדבר עליה עם רב־פקד מהמשטרה שחוקר אצלו פרשת רצח?"

היא סוגרת את הקובץ הזה ופותחת את הקובץ הבא בספרייה, שנקרא 'ניסויים ובדיקות'. היא מבינה, אפילו שהיא לא ב"ברנז'ה" הזאת, שבנושא שעוסק בחיים או מוות בטח יש הרבה מה להראות ולהוכיח לפני שמישהו בכלל ידבר אתך. והיא לא טועה.

אלא מה, רוב הקובץ מלא בתרשימים, מין גרפים כאלו שמזכירים תרשימי אק"ג, שאחרי כל אחד מהם יש כמה מילים שהיא לא מבינה את משמעותן. מילים מהז'רגון הרפואי.

שוב הסקרנות גברה על השכל הישר ושוב היא חוזרת להתחלה. ואמנם

בתחילת הקובץ יש קטע ששמו 'איך בודקים את הרעיון'. וכך מוסבר שם: יש הבדל בין התרשים של אחד שחוה התקף לב לבין תרשים של בן-אדם בריא. אבל, ואבל גדול, חייבים להראות את זה על אותו בן-אדם, שכן תרשים של אדם א כשהוא בריא יכול להיות דומה לתרשים של אדם ב כשהוא בהתקף. צריך להראות תרשימי 'קודם/עכשיו' של אותו בן-אדם. אז מה עושים? אי-אפשר לבנות תכנית ניסוי שבה מחכים עד שמישהו שיש תרשים של הלב שלו כשהוא בריא יקבל התקף בשביל להראות שהאפליקציה אמנם עובדת.

ב'בוחר כליות' התחכמו והם עובדים מהסוף להתחלה. הם קיבלו רשות מאחד מבתי החולים בסביבה לראיין כל אחד שמגיע לשם עם התקף לב ולקבל את הסכמתו שיורידו ממנו פעמיים חתימות בעזרת המכשיר שלהם: בפעם הראשונה כשהוא בהתקף ובפעם השנייה אחריו, כשהוא כבר הבריא. בפרויקט הזה טוענים שזו דרך נכונה ואמינה לבדוק את תקינות המכשיר שלהם ואת אמינותו. לכן הם פתחו קובץ מיוחד, 'ניסויים ובדיקות', הקובץ שפקד בטלר פתחה, שבו יש שמות של אנשים וליד כל אחד מהם מופיע הרישום בכניסה לבית החולים, כשהאדם בהתקף, וכן הרישום ביציאה מבית החולים, כשהאדם בריא. הם מראים שהאפליקציה יודעת להבחין בין שני המצבים, היינו להכריז שאותו אדם הוא אחד שיש לו (שהיו לו) סימני התקף לב.

פקד בטלר קוראת ומתרשמת. על פי הכתוב, ממש פריצת דרך שיכולה להביא אנשים לקבל עזרה קריטית במהירות רבה. היא לא רואה שום סיבה שמישהו ייכנס ללחץ עד כדי רצון לדבר עם קצין משטרה. ועוד ב'הזדמנות' שהוא חוקר כאן מקרה רצח.

היא ממשיכה להסתכל בשמות הקבצים ובספריות המשנה בתוך ספריית 'בוחר כליות' ומבטה נופל על ספרייה בשם 'רגולציה – אישורים שצריך לקבל'. ופותחת אותה. ומתחילה לקרוא. הפעם מההתחלה. והיא מגלה עוד עולם חדש. היא מתחילה להבין איזו ויה דולורוזה, מסלול ייסורים, צריך מכשיר כזה לעבור עד שיוכשר להיות משווק ברשתות השיווק לכל אחד. היא רואה כמה אישורים צריך לקבל, כמה גופים צריכים לתת אותם, מה כל אחד

מהם דורש, אילו הוכחות צריך לספק. היא חושבת שלו היא, למשל, ידעה מראש את כל זה היא לעולם לא הייתה מתחילה.

והמחשבה הזאת רק מתגברת במוחה כשהיא ממשיכה לקרוא ומגלה את הסיכונים שאחד שמוכר מוצר כזה, שאנשים שרכשו אותו עלולים להתחיל לתבוע אותו בבתי המשפט, לוקח על עצמו. יש בחומר שהיא קוראת דוגמות רבות לתביעות אפשריות.

זהו, היא חושבת. אם יש משהו מטריד בפרויקט הזה, הוא מתחבא בסעיף הזה. איך? היא לא יודעת. איך זה יכול להתקשר לאירוע רצח? היא לא רואה שום דבר שמתקשר.

היא תעביר את מה שלמדה ואת תחושותיה לאילן שמש. נראה איך הוא יגיב.

הטלפון הנייד של רב-פקד אילן שמש מצלצל. הפקד שלו מהמז"פ, יוסי בן-נון, על הקו.

"אנחנו צריכים לדבר. יש לי הרבה דברים לספר לך והם ממשכים להצטבר, אז כדאי שאתחיל כעת".

"מצוין", אומר שמש, "אני בדיוק בהפסקה בשיחה עם צ'ארני, מנכ"ל החברה. איפה אתה?"

"אני בחדר של אבינעם".

"אני מגיע אליך. בחדר שקיבלנו פקד בטלר עסוקה בדברים אחרים ואני לא רוצה להפריע לה. חמש דקות אני אצלך".

אפילו לא צריך להשתמש במעלית. החדר של אבינעם והחדר של אדם צ'ארני באותה קומה, הרביעית. כל עובדי ההנהלה, אלה שלא שייכים לפרויקטים עצמם, יושבים בקומה הזאת.

אילן שמש מסכם עם אילנה, מזכירתו של צ'ארני, מתי הוא חוזר לדבר אתו ויוצא ממשרדה. הולך חצי מסדרון, עובר את המעלית ואת המדרגות ומגיע לחדר של אבינעם. אנשי המחלקה לזיהוי פלילי כבר עזבו. יוסי בן-נון יושב על "כיסא האורח", הכיסא שממול לכיסא של אבינעם, מעבר לשולחן. אילן שמש עובר לשבת מולו, אבל הוא מזיז את הכיסא של אבינעם עד פינת השולחן, שלא לשבת ממש במקומו... שריטה??

"קדימה, בוא נשמע מה יש לך לספר הפעם", אומר שמש.

"בחדר הזה עצמו יש רק טביעות של אצבעות. על השולחן, על המקלדת של המחשב ועל העכבר. המחשב הנייד עצמו הלך לאיש המחשבים במטה. אבינעם חיבר למחשב הנייד שלו מקלדת חיצונית, עכבר וצג גדול. הרבה אנשים עושים ככה ונהנים משני העולמות. במשרד יש לו כל הנוחיות של הגודל וכשהוא נייד גם כן יש לו כל מה שהוא צריך.

"מצאנו את טביעות האצבעות של אבינעם. אנחנו יודעים בוודאות

שהן שלו אחרי שאנשים שלי לקחו אותן ממנו אצל הפתולוג.
 "מצאנו את טביעות האצבעות של יורי גאמוב וגם את אלה של קארין הירש. הטביעות של יורי היו רק על השולחן, של קארין היו גם על השולחן וגם על המקלדת ועל העכבר. אין בזה שום ספק. את טביעות האצבעות שלהם קיבלנו ממך ומחגית בטלר.

"על השולחן מצאנו עוד זוג טביעות אחד. של שני אנשים. של אחד מהם יש גם על המקלדת.

"והדבר האחרון בקשר לטביעות האצבעות, אולי הדבר הכי חשוב: אלו של יורי גאמוב ושל קארין הירש הן מעל הטביעות של הזוג הנוסף. אלו של אבינעם הן הכי תחתונות. מכאן שיוירי וקארין היו אחרונים להיכנס לחדר הזה ולהתעסק במחשב של אבינעם. שאלות עד כאן?" פקד בן-נון עוצר את שטף הדיבור שלו בשאלה.

"אף שאלה. אתה ממש מושלם. הדיווחים שלך מעולים. אתה ממש בדרך הנכונה לפנסיה, כמו שאמרתי לך קודם", אומר לו אילן שמש בחיוך. הוא לא יכול להסתיר את שביעות רצונו. "יש לי צוות מעולה", הוא חושב. "אוקיי", אומר בן-נון. "ההמשך מעניין לא פחות. ממש לפני דקות אחדות דיבר אתי יניב דותן – זה, דרך אגב, שמו של איש המחשבים. הוא צלצל. אמר שכדאי שהוא ייתן לנו דיווח ביניים כי יש לו הרבה מה לספר ואולי הוא יוכל כך לעזור בזמן ההתרחשות. אמר שחיפש אותך, אבל לא היה מענה".

"באמת נכון, בזמן שאדם צ'ארני היה באמצע דבריו היה לי טלפון, אבל לא היה מתאים לי להפסיק אותו בשביל שיחה שלא זיהיתי את מקורה. אני שמח שהוא מיד דיבר אתך. אז דבר!"

ובן-נון ממשיך –

"הוא הצליח, מהר מאוד, להיכנס לכל המקומות הסודיים במחשב של אבינעם. אמר שהרמזים שניתנו לו מהטלפון הנייד של אבינעם עשו את העבודה. והנה חלק מהממצאים", הוא אומר ועושה לריגע הפסקה. "נתחיל מהמיילים שלו. אספר לך לפי סדר הופעתם הכרונולוגי, איך

שהם מופיעים אצלו במחשב, ובדקתי שאכן הם מסודרים לפי תאריך כניסתם. לפני שבועיים וקצת הוא קיבל מייל מג'ף יאנג מאמריקה. בעניין 'סקאוט'. זה מייל מפורט מאוד שבו יאנג מסביר לאבינעם למה הוא חושב ש'סקאוט' הוא פרויקט אבוד. הוא מצטט כל מיני דוחות אמריקניים, הוא נוקב בשמות של פרויקטים דומים, הוא עושה השוואות שאגב, לדברי יניב דותן הן 'לא-רציניות'. בסוף הוא אומר שאולי, עם קצת התאמות ושינויים, זה יוכל להתאים לשוק של צעצועי ילדים. יניב מתייחס גם לזה ומוסיף בהערה משלו ש'הוא לא תומך את האמירה הזאת בשום חומר שיווקי רלוונטי'. אני חושב שבכלל כדאי לך לתפוס לשיחה את היניב הזה. נדמה לי שהוא יודע עוד כמה דברים חוץ מלהיות אשף מחשבים".

"זה מעניין מאוד", אומר רב-פקד שמש, וממשיך:

"זה מסביר מאיפה אבינעם לקח את הרעיון הזה שמופיע אצלו בדוח. מפליא שהוא לא עשה בדיקה משלו, אבל יכול להיות שהדברים של ג'ף יאנג הם תורה מסיני בשבילו, בהיותו גם בעלים וגם נציג החברה באמריקה ומי שאמור להיות המומחה לשיווק".

"תמשיך", הוא אומר לבן-נון.

"אבינעם מעביר את המייל הזה לנירה גפן. אין לו הרי סודות ממנה. ורק לה הוא מעביר את זה. אבל יש לו בחשבון המייל שלו גם ספריית טיוטות. אתה בטח מכיר. שם נשמרים המיילים שכתבת אבל עוד לא שלחת. אז בספרייה הזאת ישנו המכתב הזה של ג'ף יאנג. הוא מצורף למייל הסבר שאבינעם כתב ושמיועד לאדם צ'ארני וגם לאלון ברגר. הם עדיין לא קיבלו אותו. אבינעם מוסיף במייל שלו הערה שהוא לא מבין איך בבת אחת ג'ף יאנג שינה את דעתו, שהרי כשהפרויקט התחיל הכול היה ידוע. ואגב, על הקטע הזה שבמייל שלו אבינעם קיבל שתי 'נקודות' מיניב דותן..."

"אני רואה שהיית עסוק מאוד", אומר אילן שמש, "יש עוד הרבה?"

"יש לא-מעט. יש עוד כמה מיילים מעניינים, ויש כמה דברים מעניינים

גם ביומן שלו".

"ספר לי בינתיים רק מה שקשור ל'סקאוט', בנוגע ליתר נראה אחר

זה מתי".

"הבנתי", אומר בן-נון וממשיך.

"יש מייל שאבינעם מעביר ליובל גורן, שהוא ראש פרויקט 'שחק אותה' והיזם שלו. במייל הזה הוא מתמצת במילים שלו מה שאומר ג'ף יאנג על 'סקאוט' המקורי ואיך הוא, ג'ף, חושב שצריך לשלב את זה עם 'שחק אותה'. אחר כך הוא מפרט לפני יובל גורן מה אבינעם חושב על זה – שזה, במשפט אחד, 'שווה בדיקה'.

"בתגובה למייל הזה יש תשובה נזעמת מאוד של יובל גורן. כדאי שתקרא אותה במלואה. הוא נורא כועס. ממש".

"זה הולך ונהיה מעניין יותר ויותר מרגע לרגע", אומר שמש. "אבינעם מצטייר כאחד שלכל ראשי הפרויקטים יש משהו נגדו, שידו בכול, ולא רק בפרויקטים... תעשה לי שירות קטן ותשיג לי העתקים מודפסים של המיילים שעוסקים ב'סקאוט' בגן המשחקים... ומאחר שלהדפיס תהיה עבודה של יניב דותן, תאמר לו שיבוא בעצמו לתת לי את זה לכאן ושאני רוצה גם לדבר אתו עליהם".

"תן לי רגע ואני עושה את זה מיד", אומר בן-נון, מוציא את הטלפון הסלולרי ומחייג –

"יניב, כאן בן-נון. רב-פקד אילן שמש מבקש הדפסים של המיילים בעניין 'סקאוט' ו'שחק אותה' והוא מבקש שתבוא הנה אתם. הוא גם רוצה לדבר אתך עליהם. ושמע עוד עצה בלי כסף: תבוא מוכן. ומהר. זה יעשה טוב לחיים שלך במחלקה".

אילן שמש מקשיב לשיחה ומחייך. "אתה ממש משמן את הדרך לפנסיה שלך, אה? אז מה עוד יש לך לספר?"

"יש עוד מייל אחד שלא ממש הבנתי את תוכנו, הוא כמעט מסתורי בשבילי. זה משהו שאבינעם קיבל מאחד, אביהו קרן, ששייך למטה החברה ועוסק בנושא הרגולציה של פרויקטים. המייל הזה הוא בנושא 'בוחרן כליות'. אמנם אני לא ממש עוקב אחריו או מבין את התוכן שלו, אבל אני מרגיש משהו שהוא לא סיבה למסיבה. אתה רוצה את הפירוט שלו?"

”רוצה מאוד. תחזור ליניב ובקש ממנו להדפיס גם את זה, אבל לתת את זה לפקד חגית בטלר. היא צריכה להתמצא בזה. ושייתן לה לפני שהוא מגיע אליי“.

”מיד“, אומר בן־נון, מחייג ליניב דותן ומוסר לו את בקשתו הנוספת של אילן שמש. הפעם הוא לא מוסיף המלצות...

”גמרנו עם המיילים“, הוא חוזר לשמש. ”ודרך אגב, יש רק חשבון מייל אחד. השני ריק. אז או שהוא לא היה בשימוש או שהוא מיד היה מוחק מה שכתוב. בחשבון הפעיל שעליו דיברנו יש גם התכתבויות בינו ובין נירה גפן, כולן אישיות במלוא מובן המילה. מראות שמה שהיה ביניהם היה יותר מפלירט בודד. תמיד תוכל לחזור אליהן אם תרצה.“

”ובאשר ליומן. אני אתייחס רק לימים האחרונים“, אומר בן־נון. ”יש פגישה אצל עורך דין. בדקתי לפי השם – זה עורך דין שמתמחה בדיני משפחה. מהידועים ביותר ובין הכי יקרים. זה היה לפני שלושה ימים“.

”האם מוזכר גם מי עוד נוכח בפגישה?“ שואל אילן שמש, וממשיך, ”אם העורך דין פועל כמו עורך דין, אז רק נירה יכולה להיות שם אתו יחד, אבל אם הוא עובד בתור מגשר, אז רק זיוה יכולה להיות שם אתו“.

”לא סביר שהעורך דין הזה הוא מגשר. הוא יקרן יותר מדיי. בשביל גישור מספיק לקחת אפילו עורך דין מתחיל. בגישור אין טריקים ואין שני עורכי דין שמתחרים ביניהם מי חכם יותר, ועוד על חשבונך“, אומר בן־נון. ”מניין לך הידע הזה?“ שואל שמש, ”מילא אני, אני יודע את זה

ממקור ראשון, אבל מאיפה אתה יודע? היית שם?“

”אני עורך דין“, מתלוצץ בן־נון.... ”קראתי את זה בספרים וגם מלמדים את זה בקורסים לזיהוי פלילי...“

”אתה ממש לא מפסיק להפתיע אותי, תוכל להרוויח כסף בתור סטנדאפיסט כשתצא לפנסיה...“, אומר שמש.

”רק אם תבטיח שאתה וכל החברים שלך תקנו כרטיסים, ואל תשכח להביא גם את חגית“, בן־נון נועץ בו את דבריו...

”כל כך רואים את זה?“ חושב אילן שמש בלבו, ומיד עובר לנושא

הבא –

”מספיק בדיחות. קצת רעננו את האווירה. מה עוד יש ביומן?”
 ”אוקיי, יש הרבה פגישות עם נירה גפן. זה מסומן רק באות נו”, בלי
 להזכיר את כל השם. כל הפגישות האלה הן בערב, בבתי קפה שונים. הם לא
 הרבו להיפגש באותו מקום פעמים רבות מדי.
 ”להיום אחר הצהריים הייתה מתוכננת לו פגישה עם אדם צ’ארני,
 המנכ”ל. על יד סימון הפגישה הופיעו הנושאים שיידונו בה: ג’ף, ’סקאוט’,
 ’בוחן כליות’, ’שחק אותה’.”
 ”לכמה זמן הפגישה הייתה מתוכננת?” שמש שואל.
 ”לשעה אחת.”
 ”לפי מה שאנחנו יודעים עד עכשיו, היה צריך יום בשביל כל זה”,
 אומר שמש.

”זה נכון, אבל הפגישה נקבעה לשש בערב, אז יכול להיות שהיה
 אפשר להאריך אותה. הדבר הבא שמסומן שם, אצלו לפחות, הוא ארוחת ערב
 עם ג’ף ועם עוד כמה, ביניהם גם נירה ואלון ברגר, במסעדת ’דוריס קצבים’
 בבניין טויוטה”, יוסי בן-נון משיב.

”מעניין אם הם ביטלו את ההזמנה”, שמש מהרהר בקול.
 ”והדבר האחרון, שאותו שמרתי לך לסוף: היו רשומות ביומן של
 אבינעם עוד שתי פגישות, לערב שבהמשכו הוא נרצח. אחת עם סטנלי וייט,
 שהוא ראש פרויקט ’בוחן כליות’ והיזם שלו, והשנייה עם יובל גורן, ראש
 פרויקט ’שחק אותה’. הפגישה עם סטנלי וייט הייתה מתוכננת לשעה תשע
 בערב וזו עם יובל גורן – לשעה אחת קודם, זאת אומרת לשעה שמונה.”

”יופי של עבודה ויופי של דיווח”, אומר הרב-פקד, ומוסיף –
 ”יש לי בינתיים רק שאלה אחת. האם לא מצאתם באף מקום איזה סימן
 שיראה אם אלון ברגר ידע על קיומו של המייל הנוראי של ג’ף יאנג? אחרי
 הכול נירה ידעה והיא בת זוגו, ועסקים זה עסקים גם אם האהבה נגמרה.”
 ”שאלה טובה, אבל אין לי תשובה. אנחנו יכולים להניח שהוא ידע כי
 היא סיפרה לו. היא לא צריכה לשלוח לו מייל... אנחנו כן יודעים שלא הייתה

לו פגישה מתוכננת עם אבינעם על הנושא הזה. על הנושא השני, זה האישי, לא נמצא ביומן פגישות מתוכננות...”

”אנחנו צריכים למצוא למי שייכות טביעות האצבעות הנוספות שהיו על המחשב של אבינעם. ואין לנו שום כיוון ברור. זה אומר שמאחר שאנחנו לא יכולים לבקש מאנשים לתת לנו את טביעותיהם ללא סיבה, בהתנדבות, צריך למצוא שיטות עקיפות. אני בטוח שאתה יודע כמה כאלו”, אומר אילן שמש לבן-נון.

”כן”, הוא משיב, ”התכוונתי ללכת כעת למעבדה של ‘סקאוט’, אולי אפשר ללמוד שם משהו. אנסה באותה הזדמנות להביא גם משהו עם טביעות אצבע”.

”רעיון טוב. לך לשם ובהצלחה”.

יש ילדים שהילדות עוברת עליהם אחרת מאיך שהיא עוברת על ילדים אחרים. בהתחלה, בשנים הראשונות, רק ההורים יודעים את זה. הילד לא מרגיש ולא יודע שיש לו בעיה, אבל הוא לא מסתדר באף מקום. זה מתחיל מהגן, ששם הגננת מתלוננת, וזה נמשך בבית הספר, ששם זה הולך ומחמיר. הילד מפריע בשיעורים ורב עם הילדים האחרים. במקצועות שאותם הוא אוהב הוא מעל ומעבר למה שהתלמידים יודעים, בהרבה מקרים גם מעבר למה שהמורה יודעת (תמיד זו מוֹרָה...). הוא יכול לשאול אותה שאלות מביכות ממש. במקצועות שאין לו בהם עניין, רואים את זה. המחברות שלו נראות זוועה. הוא כמעט שלא מכין שיעורים. ברוב המקרים הוא לא מצטיין בספורט, הוא לא חזק גופנית ולילדים, שכידוע אין להם רחמים, הוא טרף קל. והם מחפשים דרך לריב אתו כי הוא אחר. הוא חכם יותר, אבל גם חלש יותר.

ההורים מבלים בבית הספר שעות ארוכות בשיחות עם המחנכת, עם היועצת ועם המנהלת. שולחים את הילד לכל מיני בדיקות ומבחנים ומבדקים. כבר מזמן אבחנו שיש לו הפרעת קשב, אבל גם להפרעה הזאת יש רמות ודרגות. במבחני מנת משכל הוא יוצא עם אבחנות סותרות. יש לו קטעים שבהם הוא גאון ויש לו קטעים שבהם הוא עדיין ילד. וכל הזמן מחפשים מה לעשות אתו כדי שלילד יהיה טוב וגם כדי שלהורים יהיה זמן גם לדברים אחרים, בטח יש להם גם ילדים אחרים.

מתחיל עידן הריטלין. הוא עושה טוב לכמה שעות בלבד. אז מתי לקחת אותו? בבוקר, שיהיה שקט בבית הספר, או אחרי הצהריים, שיהיה שקט בבית? ויש לו כמובן השפעות לוואי.

ההורים יודעים דברים שאף אחד אחר לא יודע. ההורים יודעים שהוא אשף מחשבים כבר מזמן. הוא עוזר לכולם. להם, לאחים הגדולים, לשכנים. המחשב בשבילו הוא כמו בובה לילדה או מכונת לילד. ההתעסקות בו היא טבעית, מובנת מאליה. הוא לא מרגיש שום בעיה לחדור לכל נכיו, הוא לא

מפחד ממנו. בשבילו זה עוד משחק, אחד שצומח אתו, שהולך ומתעצם ככל שהוא גדל.

ההורים גם שמים לב שהוא מצייר בצורה מיוחדת, וגם שהוא מפליא לנגן וכבר משתתף בקונצרטים עם הילדים הבוגרים. הוא קורא תווים כמו שילדים אחרים קוראים ספרים.

כשהוא מוצא מישהו מבוגר שיש לו מה לתרום לו בשטחים שהוא אוהב, הוא מאושר. הוא ינהל עם אותו אדם שיחות שאותו אחד לא יפסיק לדבר עליהן אחר כך.

ככה זה נמשך עד גיל הצבא. אבל עוד קודם, המרץ לריב עם כולם התחלף ברצון ללמוד והוא עושה את זה במסגרות שונות, ודווקא לא חסרות כאלו. הוא לומד במסגרת אקדמית כלשהי והוא יכול להגיע לצבא כשכבר יש לו אפילו תואר ראשון במשהו. הצבא אוהב את אלה. הוא יודע שהם חושבים אחרת מכולם ויש לו מה לעשות אתם היכן שחשוב "לחשוב מחוץ לקופסה".

ברוב המקרים הטובים הנער, שהוא כבר איש צעיר, יוצא מהצבא אחרי שנה או שנתיים קבע ומוצא את מקומו בחיים האזרחיים היכן שהוא יכול לתת מיכולותיו המיוחדות.

כזה הוא יניב דותן. כשהוא סיים את הצבא, שלוש שנים בקבע במודיעין, הציעו לו במשטרה תפקיד מאתגר. אמנם הכסף לא מי־יודע־מה, בטח לא מה שהיה יכול לקבל בחברות הייטק, אבל הרעיון להיות במקום שבו הוא יכול לפצח בעיות אנושיות קוסם לו. הוא אוהב לפענח התנהגויות של בני־אדם. להיכנס למוחם, להבין איך הם חושבים. ואם בהזדמנות זו גם מפענחים פשעים, אז מה כבר יכול להיות יותר מזה?

כשהוא קיבל את המחשב של אבינעם כדי לפצח את סודותיו, וברגע שהסודות התחילו להתפצח, הוא גילה עולם ומלואו. הוא הבין שבעצם כל הפרויקטים שם בחברה מנצלים את המחשב, כל אחד בדרכו, אבל כל אחד ברמה גבוהה מאוד. הוא רואה דברים שהוא לא אוהב והוא לומד אותם.

ואנחנו כבר יודעים שהוא ילמד מהר מאוד.

כשהוא מקבל את הבקשה של הרב-פקד אין מאושר ממנו. דבר ראשון הוא מוצא את הטלפון של יובל גורן, ראש פרויקט 'שחק אותה', מטלפן אליו, וכשזה עונה הוא אומר לו –

”שמי יניב דותן. אני איש המחשבים של המחלקה לזיהוי פלילי, שכעת חוקרת את הרצח שהיה אצלכם. ואני עלייתי על משהו שאולי יש לו משמעות לחקירה הזאת. אני חייב ללמוד את מה שאפשר על הפרויקט שלך. אני מגיע לחברה שלכם עוד כמה דקות. האם אתה יכול להקדיש לי מזמנך ולהסביר לי אותו? אני תופס מהר מאוד, לא אקח יותר מדיי מזמנך.”

”אני לא מבין מה עניין שמיטה להר סיני”, יובל גורן עונה. ”מה שיך 'שחק אותה' לרצח של אבינעם?”

”זה בדיוק מה שגם אני רוצה להבין. אני רוצה להיכנס למוח של אחד, ג'ף יאנג – אני לא יודע אפילו מי זה, רק הבנתי שהוא משהו חשוב בחברה שלכם – ולהבין איך הוא ניסה לחבר אתכם עם הרבובוט של 'סקאוט' ולמה. זה יכול להיות חשוב. אם לא אתה הוא שרצח, מה יש לך להפסיד?”

יובל גורן מבין את הלוגיקה ויודע שאם הוא יסרב, זה לא יהיה לטובתו. הוא כבר מבין שגילו את הריב שהיה לו עם אבינעם ושזה הכניס אותו לרשימת החשודים. אז הוא צריך לעשות הכול בשביל לצאת ממנה.

”תבוא לכאן ואסביר לך כל מה שתצא. אני מקווה שאתה מבין בתכונה ובמחשבים. אחכה לך במעבדה, על יד המחשב. בקומה השנייה תפנה שמאלה כשתצא מהמעלית ותלך עד סוף המסדרון.”

דותן מחייך לעצמו וחושב, ”עוד אמצא לו את השגיאות בפרויקט שלו...” אבל בקול הוא עונה, ”אני יוצא לדרך. ניפגש עוד כחצי שעה אם לא יהיו פקקים בדרך.”

רשתות חברתיות. זה שם המשחק בזמן הממש אחרון. הכול נעשה משם, החל בהחלפת מיילים ותמונות עם החברים הכי טובים, עבור במלחמות צרכנים להורדת מחירי המזון וכלה בהפלת משטרים וממשלות. "אז אם זה המצב", חושב יובל גורן, "אני יודע איך לפתח משחק חברתי שישחקו ברשת ואיך גם לעשות מזה כסף".

אחרי שהשתחרר מהצבא ישב מספר חודשים בביתו, פיתח אב-טיפוס של תכנה, הכין תכנית עסקית והלך לדבר עם אדם צ'ארני. למה דווקא החברה שלו? כי הוא אהב את הדרך שבה היא הולכת, להבדיל מדרך האקזיטים הרגילה. הוא יודע שיהיה לו קשה מאוד להיפרד מתינוק שרק נולד, הוא יודע שהמחיר שיוזם מקבל באקזיט מוקדם הוא אפסי כי בעצם עוד אין ממש מוצר, והוא יודע שאם המוצר יהיה ממש טוב הדרך לאקזיט תמיד פתוחה לפניו.

אדם צ'ארני ראה הדגמה קטנה של המשחק, אפילו שיחק קצת, שמע הסברים, למד את התכנית העסקית, אך בעיקר הוא התרשם מיובל גורן עצמו. הוא ראה אחד ששום דבר לא יעצור אותו, שום מכשול של תכנה וגם לא שום מכשול פיזי. אחד שמשקיע בספורט כמו שהוא משקיע בתכנה. הוא סגן אלוף במיל' ובגיל צעיר. כנראה הוא לא הראשון שמתרשם ממנו. וככה התחילה החתונה ביניהם. שניהם אוהבים אותה. היום כבר יש ליובל גורן משחק גמור, מוכן לעלות לרשת.

והנה, פתאום, צץ לו השותף האמריקני של אדם צ'ארני ובלי בכלל להבין בכלום הולך לתקוע לו במשחק איזה רובוט. ועוד באילו נימוקים מגוחכים. ואם זה לא מספיק אז אבינעם כפרי, זה שיכול בדוח אחד שלו להרוג פרויקט, זה שתמיד כל כך התלהב מהפרויקט הזה, פתאום, שוב פעם פתאום, מסיבותיו־הוא, תומך ברעיון הזה. אז הוא מחומם מאוד. וזה לא טוב. והוא יודע את זה. "אני צריך למצוא דרך אלגנטית לצאת מכל הפלונטר הזה לפני שזה מאבד שליטה. אולי הברנש הזה מהמשטרה יעזור לי", הוא חושב.

ומקווה שעוד לא מאוחר מדיי.

יניב דותן, שעדיין לא יודע מה הציפיות ממנו, מגיע למעבדת 'שחק אותה'. שולחנות מסביב לקירות, מקלדות, עכברים וצגים גדולים. שלושה אנשים יושבים מולם, שקועים בתוכם.

"שלום", הוא מכריז בקול, ומוסיף, "כאן זו ארץ הפלאות?"

"כן, בדיוק, ואני עליסה", אומר המטר ותשעים שרירים.

"נעים מאוד, אני יניב דותן".

"נעים גם לי, אני יובל גורן".

מחייכים זה לזה, הבדיחה עברה היטב. מהחיוך הם עוברים להסתכל

זה בזה קצת יותר בעיון –

"אנחנו מכירים מאיזה מקום?" שואל יובל.

"בטח", עונה יניב. "אני רק הגעתי ליחידה כשאתה היית בשלבי

עזיבה, סגן אלוף במיל' יובל גורן".

"ואללה", אומר יובל, "אז כבר יש לנו שפה משותפת. מתי אתה

השתחררת?"

"לפני חצי שנה. רב־סרן דותן מתייצב לשמוע הסברים".

"מצוין, אז בוא נתחיל".

עד שהם מתיישבים יובל גורן נזכר שהוא באמת שמע שבאותו זמן

שהוא השתחרר הגיע ליחידה משהו חדש, חנון גאון. זה כנראה הוא, אף

שהוא לא נראה ממש חנון. "אבל רב־סרן שנראה כמו ילד, כנראה באמת הוא

משהו", הוא חושב. "אז אני אשקיע בו", הוא אומר בלבו.

מתיישבים ליד אחד השולחנות. צג מחשב גדול מולם, מקלדת ושני

עכברים. יובל גורן מתחיל לדבר, יניב דותן מקשיב.

מטרת המשחק היא לבנות מבנים גדולים כמה שיותר, מרשימים

כמה שיותר, עם כמה שפחות חלקים ועם אפשרויות הרחבה רבות כמה

שאפשר.

את המבנים בונים מחלקים וממוטות. החלקים הם בעצם קוביות, מנסרות מלבניות, בגדלים שונים, מקובייה בעלת צלע של סנטימטר אחד ועד למנסרה מלבנית באורך של חמישה סנטימטרים. רוחב הקוביות יכול לנוע בין סנטימטר אחד ובין חמישה (שאז היא בעצם קובייה שאורך הצלע שלה חמישה סנטימטר). לאורך כל הדפנות של הקוביות יש חורים שעוברים מצד לצד. קוטר החורים כקוטר המוטות. המרחקים בין החורים הם תמיד אותו דבר בכל המנסרות. למנסרות צבעים שונים.

יש מוטות באורכים שונים. כולם בצבע מתכת כסופה ומבריקה. הבנייה מתבצעת כך שמניחים את המנסרות זו לצד זו (וליד כל היתר), מעבירים מוט או מוטות דרכן וכך מקבעים את המיקום ואת הצורה. השחקן מחליט מתי להעביר מוט, בין כמה חוליות, לאיזה עומק וכו'. תוך זמן קצר כבר אפשר לראות מבנה כלשהו.

ברור שכל מעשה הבנייה מתבצע על המחשב באמצעות המקלדת והעכבר. אפשר לקחת כל מנסרה ולסובב אותה במרחב עד שהתנוחה שלה משיבצה את רצון הבונה. אפשר לשנות לה את הצבע.

השחקן הבונה יכול לבנות על פי דמיונו או לקבל תרשים חיצוני של מבנים, לבחור אחד ולבנות לפיו. לפיו ולא כמוהו, כי מבנה יכול להיות בנוי בהרבה שיטות כדי לקבל את אותו המראה החיצוני.

המנשק עם המשתמש ידידותי מאוד. יש מאגר גדול של שאלות ותשובות. יהיה מענה אנושי גם כן.

מבנה יקבל ציון לפי הקריטריונים הבאים:

גדול יותר – טוב יותר. גדול פירושו נפח גדול. התכנה מחשבת את הנפח באופן שוטף.

חסכוני יותר – טוב יותר. מה שפחות מנסרות יותר טוב. התכנה סופרת את המנסרות באופן שוטף.

יציבות. התכנה תראה לשחקן אם המבנה שבנה יכול להתמוטט בקלות.

את האסתטיקה קובעים המשתתפים.

מי משחק? שחקן בודד או קבוצות בנות חמישה משתתפים לכל היותר. כל המשחק נמצא ברשת עם כל השחקנים. כל אחד יכול לראות מה עושה כל שחקן אחר מתי שהוא רוצה. מספר הקוביות ששחקן או קבוצה מקבלים מוגבל. אי-אפשר יותר ממספר מסוים למספר ימים. והעיקר, הסיפה של כללי המשחק היא ששחקן יכול להשתמש בקוביות כדי להוסיף ולבנות את המבנה שלו, או להוסיף קוביות למבנים של אחרים ולקלקל להם. זה כמובן יהיה על חשבון מה שיישאר לו לבנות לעצמו.

יובל גורן שם לב שבעודו מדבר ומסביר, יניב דותן כבר בונה מגדלים. כאילו הוא נולד עם המשחק הזה. גם יובל, כמו רבים לפניו, רואה איך יניב והמחשב נהפכו לישות אחת.

“זה מקסים”, אומר יניב דותן, “כל מה שחסר לנו כאן זה רובוט”.

יובל ממש מחוויר. נדרש לו רגע להבין את הבדיחה.

“אז איך הג’ף יאנג הזה רצה להכניס לכאן רובוט? ומי זה האיש הזה

ומה השפעתו?” מקשה יניב.

“כל השאלות שלך קשות ואני אענה לך עליהן לאט-לאט ודבר-

דבר”, אומר יובל. “ג’ף יאנג הוא השותף של אדם צ’ארני. הוא אמריקני וגר באמריקה. הוא עושה את חקרי השוק שם לפני שמחליטים על קבלת פרויקט, ואחר כך את את עבודות השיווק כשהפרויקט מוכן. הוא לא מתערב בפעילות של החברה כאן. הוא וצ’ארני מכירים הרבה שנים, בעצם מהיום הראשון. אז אני מניח שיש לו השפעה רבה.

“אשר לפרויקט ‘סקאוט’ – אני לא מכיר אותו לפרטים, רק דברים

ששומעים מפה ומשם בפגישות חודשיות שהמנכ”ל עושה לכל ראשי הפרויקטים לטובת הגיבוש החברתי של האנשים. אני התרשמתי שאלון ברגר הוא איש רציני ושהיו לו נימוקים טובים מאוד להתחיל את הפרויקט הזה. לא כל כך פשוט לקבל מאדם צ’ארני את הכסף הפרטי שלו אם אין לך נימוקים טובים לזה. ואין כל ספק שחלק גדול מנימוקי הבעד שהגיעו בזמן שהפרויקט

התחיל, באו מאמריקה. זה קרה לפני כשנתיים. אז מה קרה פתאום?
 "ושאלה הרבה יותר קשה: איך זה שאותו אבינעם, אללה ירחמו, שכל
 הזמן היה בעד הפרויקט הזה, בבת אחת שינה את עורו והוא מחליט שהוא לא
 טוב למטרה שלשמה הוא פותח והוא כן מתאים להיות מחובר לפרויקט שלי?
 ואגיד לך גם יותר מזה – נדרשו לכולנו הרבה זמן והרבה עבודה כדי לבדוק
 ולהוכיח שגם 'שחק אותה' וגם 'סקאוט' הם פרויקטים ראויים ששווה לשים
 עליהם הון סיכון וגם הון אנושי בדמות שנתיים עבודה קשה של כעשרה
 אנשים. והנה, בלי שום עבודה, לפחות לא משהו שאני ראיתי, 'סקאוט'
 המקורי לא שווה ויש לו תקומה רק על חשבוננו של 'שחק אותה'."
 יובל עושה אתנחתה ויניב רואה שהוא מעוצבן בלי גבולות. "לא הייתי
 רוצה להיות על יד איש חזק כזה כשהוא כל כך מעוצבן", הוא חושב לעצמו,
 אבל בקול הוא אומר –

"רואים עליך שאתה רותח. אני במקומך הייתי מנסה לרסן קצת את
 עצמי, בייחוד כשאתה מדבר עם שוטר... ובהמשך למה שסיפרת, איך בדיוק
 הוא רצה לחבר את 'סקאוט' ל'שחק אותה'?"
 "שכחתי לרגע שאתה שוטר. אתה נראה שוטר כמו שאני נראה פסנתרן.
 נסחפתי על ידך, חשבתי שאנחנו עדיין שם, באותה יחידה...", אומר יובל,
 וממשיך –

"אז תשמע איך הוא רצה לחבר את 'סקאוט' לפרויקט שלי. תשמע
 ולא תאמין. הוא אמר שניתן לשחקנים את האופציה לקנות את הרובוט הזה,
 נכין במקביל גם קוביות גדולות ומוטות גדולים יותר, והשחקנים יצטרכו
 לבנות את אותם המבנים גם באמצעות הרובוט הזה. רק אז הם יוכלו לזכות
 בפרסים ש'בוחרן כליות' מציע לטובי השחקנים. ואגב, לא הספקנו לדבר על
 זה כי אתה כבר היית שקוע כל כולך במשחק, חנון אחד..."
 "אני לא מבין", אומר יניב, "סקאוט" הוא גדול, כמו שהבנתי,
 ומתוכנן לפונקציות אחרות לגמרי, ובטח אין לו שום חיבור לעבוד ברשת.
 חוץ מזה הוא בטח גם יקר נורא, אז מה בכלל עניין שמיטה להר סיני, או כמו
 שאומרים בעברית קלה, מה עניין מחט לתחת?"

“למה אתה חושב שאני כל כך מחומם? הוא יודע ש‘סקאוט’ בכלל לא מתקרב להיות מתאים, אז הוא זורק כל מיני מילים כמו ‘נעשה התאמות’, ‘יש לנו הטכנולוגיה’, סתם מילים באוויר. אני בבת אחת הבנתי שבטח יש פה משהו אחר שאני לא מבין, משהו מסריח, אז בשביל שאף אחד לא ייפגע אמרתי לו ששמעתי מספיק ואני הולך למנכ“ל להסביר לו שאם זה ככה, אז ביי-ביי, שעורכי הדין יתחילו לעבוד. אמרתי והסתלקתי. מה אלון ברגר אמר – לא נשארתי לשמוע”.

“אני לא מבין”, אומר יניב דותן שוב, “למי אמרת את כל זה? מתי?” “מה פה לא ברור? לאבינעם כפרי, כמובן. נפגשתי קודם עם אלון ברגר, ניסינו להבין בינינו מה קורה כאן ואז, כשלא הבנו, קראנו לו, ביקשנו ממנו לבוא ולהסביר, והוא בא. את ההסברים שלו סיפרתי לך. אתה מבין לבד למה הם שווים”.

“שמע”, אומר יניב דותן ליובל גורן, “אני לא מצוות החקירה. אני רק חנון של מחשבים כמו שהם אומרים כשהם חושבים שאני לא שומע, אבל אני יודע שזה מתוך אהבה. הם מעריכים מאוד את מה שאני עושה. ויש לי, ממה שלמדתי עוד לפני שדיברנו, כמה מחשבות עגומות. אני הולך לדבר עם רב-פקד אילן שמש, הוא ביקש לדבר. הוא בטח ירצה לחקור גם אותך ואת אלון. אני סתם מנחש. אני חושב שאצליח לרדת לשורש העניין המסריח, כמו שאמרת. היו לנו בעברנו דברים קשים יותר, אתה יודע. אז בוא ניפרד. ותגיד לי מתי המשחק יהיה בשוק. ותזכור שעדיין לא אמרת מה הפרסים לשחקנים הטובים...”

השניים לוחצים ידיים ונפרדים.

“איזה משחק מדליק”, אומר יניב דותן בלבו.

“איזה חנון מבריק”, אומר יובל גורן בלבו.

בצהריים ג'ף יאנג מגיע לבניין ח.ק.ר עם המשלחת האמריקנית שהוא הביא. מטרת הביקור היא לראות את 'ווקר' בפעולה. הם קיבלו תדריך מפורט בארצות הברית, כולל סרטוני הדרכה. הקבוצה, לפי מה שיאנג הסביר, מייצגת כמה רשתות של מכוני כושר הפזורים בחוף המזרחי, שבו יש לו מערכת קשרים מסועפת. יאנג הוסיף והסביר עוד שאם 'ווקר' ימצא חן בעיניהם, סביר שירצו לקנות מספר רב של מכשירים. הוא אמר שיש להם מאות רבות של מכוני, ונוסף למכוני יש להם גם סוכנויות למכירה לבוודים. מדובר אפוא בשוק פוטנציאלי של אלפים רבים, ועדיין זה רק בחוף המזרחי של ארצות הברית.

בשער הכניסה מחכה להם אילנה, מזכירתו של אדם צ'ארני, שלוקחת אותם לחדר הישיבות של החברה בקומה הראשונה של הבניין. אדם צ'ארני ויגאל שני, ראש פרויקט 'ווקר', כבר מחכים להם. מתיישיבים, מחליפים כרטיסי ביקור, לוקחים כמה רגעים לראות מול מי יושבים ועוד כמה רגעים למזוג את הקפה הנצחי, זה שאי-אפשר להתחיל שום דבר בלעדיו, ואדם צ'ארני פותח. הקדמה קצרה בלבד. אחריו יגאל שני מציג את הפרויקט ואת המוצר במצגת 'פאוור פוינט' חדשה שהוא הכין. לא זאת שהם כבר ראו בארצות הברית. הוא מראה את המוצר, מדבר על הייצור ועל זמני ההספקה. האורחים שואלים את השאלות הרגילות. לקראת הסוף יגאל שני מזכיר גם את המחירים הצפויים ומסביר את התלות בדגם ובכמויות. אף אחד לא מתווכח על המחירים. לא בשלב הזה. לא לפני שראו והביעו התעניינות לקנות. אלו חוקי המשחק והכול מכירים אותם.

אף אחד גם לא מזכיר את אירועי הבוקר. בטח לא לפני האורחים, אבל גם לא לפני ג'ף יאנג. אין לצ'ארני או ליגאל שני שום סיבה לחשוב שהוא יודע מה היה והם גם לא מתנדבים לספר. "בשביל זה ישנה המשטרה", חושב צ'ארני. שני בכלל לא בעניין ולא חושב על זה בכלל. הוא מכוון למטרה אחת בלבד – לשכנע אותם לקנות. לרגע הזה – נכון יותר: לרגע כזה – הוא מחכה

מאז חלם על הפרויקט הזה בפעם הראשונה, והנה זה קורם עור וגידים מול עיניו. אסור לו לפשל היום. רצח בחברה הוא לא מקדם המכירות הכי טוב שהוא מכיר.

סיימו לדבר, רוקנו את כוסות הקפה והסודה, ויוצאים. עולים במדרגות –

”אימון קצר לפני האימון האמתי, לחימום”, אומר יגאל שני וכולם צוחקים.

מגיעים לקומה השנייה ופונים שמאלה. בחדר הראשון המעבדה של ’ווקר’. עוד קודם, אבל, בקצה המדרגות, אדם צ’ארני לא יכול להתיק את עיניו מהקיר שמולו. רק לפני כמה שעות נשענה עליו הגופה של אבינעם. צמרמורת עוברת בגופו. הוא מקווה שאף אחד לא שם לב למה שעובר עליו. בתוך המעבדה הכול מוכן ומסודר. לא מצועצע. ענייני. באמצע החדר הליכון אחד שפניו לחלון הגדול. על שולחן ליד ההליכון מונחות הקלטות שאתן מתאמנים. ליד כל קלטת יש שלט ועליו שמה, כמה מילות הסבר וכמה תמונות לדוגמה.

לחיצות ידיים, כמה מילים, ומתחילים.

איתי נבו, שהצליח כנראה להשתחרר מסיוטי הבוקר, מסתכל על השולחן, בוחר את אחת הקלטות, עולה על ההליכון, מרכיב את המשקפיים המיוחדים, מכניס את הקלטת לחריץ המיוחד, לוחץ על כפתור ההפעלה ומתחיל ללכת. האנשים מסביב רואים בבירור איך הוא עובר טרנספורמציה. הוא נראה כאילו הוא במקום אחר. הוא ממש נבלע בתוך האימון. רואים איך העומס על רגליו משתנה מבלי שהוא, המתאמן, עושה משהו בנידון. ממש לפי ההסברים שקיבלו.

נותנים לאנשים כמה דקות להתרשם ואיתי מפסיק. יורד מההליכון, מחייך ואומר באנגלית –

”לא חשוב כמה פעמים כבר עשיתי את זה, בכל פעם זה מגניב מחדש. אתם חייבים לנסות“.

יגאל שני מזמין את ג’ף יאנג לעלות ראשון על המכשיר.

ג'ף ניגש לשולחן. הוא צריך לבחור קלטת לאימון. הוא מסתכל על התמונות ומבטו נופל על קלטת הסיור בחברת ח.ק.ר. זה דווקא מוצא חן בעיניו. "מישהו עושה לי את עבודת היחצנות", הוא חושב. לוקח את הקלטת, מכניס אותה לחריץ כמו שראה קודם, מרכיב על מצחו ועל עיניו את המשקפיים המיוחדים, לוחץ על כפתור ההפעלה ומתחיל ללכת. כל האנשים בחדר עוקבים בדריכות אחרי התנהגותו. כל אלה שמכירים את הקלטת כבר יודעים לזהות איפה הוא נמצא, האם הוא עולה או יורד במדרגות, האם הוא בפרוזדור, האם עצרו אותו להגיד שלום.

גם אדם צ'ארני מסתכל. לפתע, בלי אזהרה מוקדמת, צ'ארני רואה שג'ף יאנג כאילו קופא על מקומו. רגליו מתבלבלות לרגע, כאילו עובר עליו משהו, אבל רק לרגע. הוא מתעשת מהר וממשיך להתאמן. כשהוא מסיים המכשיר נעצר מעצמו. הוא יורד ופיו מלא שבחים. רק צ'ארני רואה על פניו שמהו קרה.

יתר אנשי המשלחת, בזה אחר זה, בוחרים אף הם קלטת, עולים על המכשיר ומנסים את כוחם. צ'ארני אפילו לא מסתכל עליהם, רק מהנהן לדברי השבח שלהם.

הוא נזקק, אדם צ'ארני, לזמן קצר בלבד כדי להבין מה קרה לג'ף יאנג. לפי הזמן שהוא היה על המכשיר כשהמשהו הזה קרה, צ'ארני היה בטוח שאז בדיוק הוא ראה את הקטע שבו אבינעם כפרי ואלון ברגר נמצאים בשיחה הקשה ביניהם. הוא יודע שיאנג מכיר את אבינעם בפנים. ואמנם הוא לא יכול לקרוא שפתיים בעברית, אבל שפת הגוף לא משאירה שום דבר לדמיון. אין לו ספק בכך. אין שום דבר אחר בסרטון הזה שיכול להקפיא את המתאמן. "למה לכל הרוחות התמונה הזאת משפיעה ככה על ג'ף יאנג?" הוא שואל את עצמו –

"איך זה שאני עדיין לא יודע את התשובה לשאלה הזאת? אז מה הוא יודע שאני לא, ועוד בחברה שאני מנהל פה?"

אדם צ'ארני קורא ליגאל שני, לוקח אותו הצדה ואומר לו –
 "אני לא אבוא היום לארוחת הערב. גם לא יהיה לזה פרצוף בגלל

אבינעם, שעוד לא קברו אותו אפילו, וגם קורים פה דברים פתאום שאני לא מבין ושאוּלי מתקשרים אפילו לרצח, ואני חייב להבין אותם. אני מוטרד מאוד. אתה תיקח את הפיקוד בערב. אין לך בעיה. אתה שולט באנגלית ואתה יודע להתבטא. אני כבר אתנצל לפני האורחים, זו בעיה שלי. אני לא חושב שמישהו מהם יודע על הרצח שהיה, גם לא ג'ף. אל תספר להם. והדבר העיקרי – בשום אופן אל תסגור שום דבר אתם ואל תבטיח כלום. לא חשוב כמה הפיתוי יהיה גדול. אפילו אם ג'ף יאנג יגיד שהוא שותף בחברה והוא רוצה, תתחמק מזה. תמיד אתה יכול להגיד שאתה לא יכול לסגור בלעדיי. תגיד אפילו שחשבנו לסכם, אבל היה לי מוות במשפחה ולא יכולתי להגיע ונחכה למחר. תציע להם לחצי היום הראשון של מחר סיור ביפו העתיקה. זה תמיד עובד“.

”אין בעיה, הבנתי. מצדי זה בסדר, אבל נירה גפן גם כן מוזמנת, אני לא יודע מי הזמין אותה ואני לא יודע אם היא יודעת שאסור לספר על אבינעם. הם היו מיוודים מאוד, עד כמה שאני יודע“.

”טוב שאתה אומר לי“, אומר צ'ארני, ומוסיף:

”זה חלק מהדברים שקורים. אז שמע מה אני מציע. אתה תרים לה טלפון ברגע הראשון שתוכל, מצדי כבר עכשיו. ותגיד לה שאני לא אבוא ושביקשתי שלא להזכיר את אבינעם. תגיד לה שדבר כזה יהרוס לך את כל הסיכויים לעסקה. זה טיעון חזק מאוד וגם נכון“.

”בסדר גמור“, אומר שני.

”שיהיה בהצלחה. אני סומך עליך“, אומר צ'ארני ומסתלק מהמקום. בזווית העין הוא רואה שג'ף ראה שהוא הולך בלי להגיד שלום. ”זה בגלל ההזמנה של נירה לארוחת ערב על חשבוננו“, הוא מחייך באירוניה ונעלם מהמקום.

צ'ארני מסתכל בשעון. כמעט חמש אחרי הצהריים. הוא נזכר שקבע להמשיך לדבר עם הרב־פקד, אבל הוא רואה שהוא כבר לא יספיק. הוא רוצה לדבר עם אנשים אחרים קודם. הוא גם הבטיח לרב־פקד שיהיה לו מה להגיד,

ובמקום זה יש לו רק מה לשאול, אז צריך לעשות משהו בשביל לשנות את מצב הדברים.

טלפון ראשון לאילנה –

”אילנה, טוב שהצלחתי לתפוס אותך. תיארתי לי שלא תלכי ותשאירי אותי כאן לבד. יש לי כמה בקשות“.

”רק תגיד. אני יכולה להישאר היום כמה שצריך. תדע רק שציפי ואני תיאמנו עם זיוה וקבענו למחר אחרי הצהריים את הלוויה של אבינעם. מחר כבר יהיו גם מודעות אבל בעיתונים. ציפי שלך היא משהו, אם שכחת“.

”לא שכחתי, אל תדאגי. גם לא שכחתי שאת בעצמך משהו. תשמעי

מה אני מבקש.

”דברי עם ג’ף יאנג, אפשר גם בטלפון אם הוא לא יעבור במשרד אחרי שהביקור ייגמר. הלכתי בלי להגיד לו שלום. תגידי לו שקרה לי משהו בבית והייתי חייב להסתלק במהירות. תגידי לו שאמרת את זה ליגאל שני והוא ייקח פיקוד בארוחת הערב. ועוד תגידי – יותר טוב תציעי – שלא להטריד אותי בטלפון ושאני אדבר אתו מחר על הבוקר. יגאל שני יודע מה לעשות ואיך להתנהג.

”אחר כך דברי עם יובל גורן ובקשי שיבוא לפגוש אותי בשש בערב בקפה ‘הבימה’. ושלא יספר את זה לאף אחד.

”ואחריו בקשי את אלון ברגר, גם כן לקפה ‘הבימה’, נניח לשעה אחת אחר כך, זה יוצא שבע.

”אני אדבר כעת בטלפון עם רב-פקד שמש ואדחה את הפגישה שלנו למחר בבוקר. יש לי רושם שהוא יהיה מרוצה, כי גם הוא בטח עסוק מעל הראש.

”וכמובן, אחרון חביב, דברי עם ציפי. תגידי לה שאני אוהב אותה ומזמין אותה לארוחת ערב בקפה ‘הבימה’ בשעה שמונה. ומאוד הייתי רוצה שגם את תבואי, ותיקחי גם את בעלך היקר, שלא ראיתי אותו מזמן. אני ארצה לעשות איזה סיכום ביניים של היום, ואני לא רוצה לעשות את זה עם עצמי ועדיין גם לא עם המשטרה“.

“ואו”, אומרת אילנה, “זה הכול?”
 “בינתיים”.

“יש לי אלף שאלות, אבל נראה לי שלא תענה על אף אחת, אז בטח שנבוא. בינתיים אני רק מבקשת שתזוהר. אולי תיקח את ‘סקאוט’ שישמור עליך, אה...?”

“רעיון טוב. אדבר עם אלון...”

כשאילנה מנתקת צ’ארני מחייג לאילן שמש ואומר:
 “חשבנו להיפגש עוד פעם היום, אבל אין לי משהו חכם להגיד, רק לשאול וגם אולי לא מספיק חכם. אבל היום עוד לא נגמר ויש לי תכניות. אז מה דעתך שנדחה את הפגישה למחר בבוקר, אלא אם כבר יש לך כל הפתרונות?”

“מתאים לי”, אומר אילן שמש, “גם לי עדיין יש הרבה שאלות וגם לי יש תכניות. אז דחינו למחר. רק יש לי הצעה. ליתר ביטחון שלך. יש לך מספר הטלפון הזה שלי, שים אותו בינתיים על חיוג מהיר, מספר אחד שאפשר ללחוץ גם כשהטלפון בכיס. אם אראה שזה אתה לא אענה, רק אצלצל אליך בחזרה מיד. אני כבר עכשיו אדאג לשים את המספר שלך במעקב ואדע איפה אתה כל הזמן.”

“נוסף על כך אני רוצה שתעשה את הדבר הבא. תיקח חתיכה קטנה של גפרור, מילימטר אורך, ותדביק על המספר המהיר שנתת לי. ככה תוכל לדעת איפה המספר וגם ללחוץ עליו בתוך הכיס או כשהוא על השולחן. אף אחד לא ישים לב. בטח תמצא אצלכם דבק מהיר”.

“יופי, רעיון נחמד. אעשה כדברך, אף על פי שאני לא יודע למה. ניפגש מחר בבוקר. בהצלחה לכל התכניות”.

“ביי גם לך”, משיב אילן, והם מתנתקים.

אדם צ’ארני שוב מסתכל על השעון. חצי שעה לפני שש בערב. “הרבה זמן דיברתי בטלפון”, הוא חושב בלבו, “זמן להסתלק אם אני לא רוצה לפגוש כאן אנשים”. הוא יוצא מהבניין, הולך למגרש החניה, נכנס למכוניתו ונוסע

החוצה. הוא לא מפסיק לחשוב על מה שהרב־פקד הציע לו. "למה הוא חושב שאני צריך להיזהר? יש לו משהו קונקרטי או שזה סתם ליתר ביטחון כזה, או בכלל לעשות רושם?" אבל הוא מחליט להיות ממושם. הוא זוכר שיש בדרך חנות מתאימה לצורכי משרד והוא נוסע לשם. יש שם אפילו חניה קרובה. מבקש דבק מגע מהיר. מקבל שתי שפופרות דבק 'לוקטיט'. הוא נזכר שהוא עוד היה משתמש בזה בעצמו פעם. באמת דבק מצוין. נזכר שהיו מספרים שוטרים באמריקה היו משתמשים בזה במקום אזיקים ומדביקים לעצירים את אצבעות יד ימין לאצבעות של יד שמאל, כל כך מהיר וכל כך חזק... לוקח את הדבק, משלם ויוצא.

"אל תשכח להחזיק את זה במקרה אחרי שאתה פותח", המוכר צועק אחריו.

"תודה. טוב שאתה אומר לי". הוא יודע שהוא יזרוק את זה אחרי שיפתח, הוא לא יצטרך את זה יותר מפעם אחת.

בדרך למכונית הוא עוצר בקיוסק ותיק וקונה קופסת גפרורים. "מזל שעוד מוכרים דברים כאלו", הוא חושב, חוזר למכונית וממשיך לקפה 'הבימה'.

הבעיה היחידה שם בדרך כלל היא למצוא חניה, אבל למזלו עוד מוקדם, ההצגות עוד לא מתחילות והוא מוצא מקום במגרש החניה הגדול שבקצה הצפוני של שדרות רוטשילד.

הוא אוהב את המקום הזה. אוהב לשבת ליד הקיר בעל החלונות הגדולים שפונים לרחוב. רואים משם גם את שדרות רוטשילד וגם את שדרות בן־ציון. רואים אפילו את ציורי הקיר המפורסמים שליד קיוסק 'הבימה' בפינה. המקום הזה משרה עליו אווירה טובה. "אני אצטרך את זה בהמשך", הוא חושב.

הוא בוחר שולחן גדול ומתיישב. על השולחן כבר מסודרים כלים לארבעה אנשים. מגיעה מלצרית, שואלת כמה אנשים.

"שניים בינתיים", הוא אומר, ומחכה שהיא תוריד שני סטים של כלים, תשאיר שתי חוברות ותלך.

מסתכל מסביב מי לידו וגם שאין סקרנים, מוציא מהכיס את קופסת הגפרורים, לוקח גפרור וחותך ממנו, בסכין שעל השולחן, חתיכה קטנה. אחר כך הוא משחרר מהקרטון שפופרת אחת של דבק, קוטם את הקצה שלה באותו סכין, מטפטף טיפה על הספרה חמש בטלפון הנייד שלו ולוחץ לשם את פיסת הגפרור. הוא דאג לכבות קודם את הטלפון. אחרי חצי דקה הדבק יבש. הוא מרגיש את זה על האצבעות שלו, שהתלכלכו מדבק... בכל זאת הוא מחכה עוד דקה, בודק שפיסת הגפרור אמנם דבוקה היטב, מדליק את הטלפון בחזרה ומחכה ליובל גורן.

גם רב־פקד שמש מביט בשעון. חמש וחצי. "יום ארוך, ועדיין לא רואים את סופו", הוא ממלמל לעצמו.

דבר ראשון – טלפון למדור תקשורת במטה. הוא מבקש את ראש מדור מעקבים. כשהוא משיג את מי שביקש הוא מסביר מה הוא מבקש. הוא רוצה לדעת איפה הטלפון שבמספר שלו הוא נוקב נמצא כל הזמן. זה לא טלפון של חשוד, אלא של אחד ששומרים על ביטחונו והוא יודע את זה ומסכים. זו טכניקה חדשה שנכנסה לשימוש ועובדת טוב מאוד על הסמארטפונים החדשים. בכל פעם שרב־פקד שמש יקבל טלפון מהמספר הזה, על הצג שלו תופיע כתובת הטלפון הזה. הוא יכול גם למצוא את זה בעצמו, באמצעות תקתוק המספר ואחריי כוכבית וסולמית.

"ממתי זה יהיה מופעל?" הוא שואל.

"אתה יכול לבדוק כבר בעוד עשר דקות", משיבים לו.

אומר תודה וממשיך לטלפון הבא, לחגית בטלר.

"הרבה זמן לא דיברנו, וזה ממש חסר לי. איך את מתקדמת?"

חגית בולעת רוק, כמעט בלעה את לשונה.

"בדיוק כשסיימתי לקרוא את כל מה שהיה במחשב של אבינעם בעניין 'בוחר כליות' הגיע אליי יניב דותן והביא לי איזה דוח מודפס באותו נושא. אמר שאתה ביקשת שיביא לי. עוד לא הספקתי לראות מה זה והוא גם לא נשאר להסביר. לא שאני חושבת שהוא כבר יודע במה מדובר. הוא אמר שהוא ממחר אליך".

"נכון. ברגע שהבנתי שיש שם גם חומר של 'בוחר כליות' ביקשתי להדפיס ולהביא לך. אני עצמי עוד לא סיימתי את כל מה שיש גם בלי הפרויקט הזה. עושה רושם שבכל פינה כאן מסתתר משהו. מה ההתרשמות שלך ממה שלמדת בפרויקט שלך?"

"התרשמתי שיש כאן עוד פינה בשבילך. אולי אפילו אולם שלם, כזאת פינה גדולה, אבל זו רק תחושת בטן. אני לא מרגישה נוח עם יותר מדיי

דברים. ואני עוד לא יכולה לשים את האצבע על מה בדיוק".
 "אוקיי. אני מבין. עכשיו רק תקשיבי טוב. אני אסביר לך פרטים
 מאוחר יותר. בינתיים, בשום מקרה אל תדברי עם אף אחד על תחושותייך. רק
 לי תגידי אותן. בשום אופן אל תרמזי, אל תשאלי, אל תתענייני אצל אחרים
 בשום דבר. תעשי הכול לבדך. פשוט תלמדי ותפנימי מה שיש לך. יש לך זמן
 עד השעה שבע. בשבע את מתייצבת בחניה על יד המכונית שלי ומשם כבר
 נמשיך יחד. זאת אומרת עוד שעה. אני כבר רואה את יניב דותן מתקרב אליי.
 שאלות?"

"רק אחת. בעניין תחושותיי שלהגיד רק לך. אילו מהן?"
 "כולן, פקד בטלר! ואל תתחכמי!"
 "בכייף, המפקד. להתראות בשבע". אמרה וסגרה.

בלי מדי משטרה, עם ג'נס וטי־שרט שחורה, יניב דותן לא נראה כמו
 חנון. ממש לא. הוא נראה בדיוק כמו שתיארת לך בדמיון אחד מההייתק.
 בדיוק כמו אחד מהעובדים בבניין הזה. זרוקים ונקיים.
 "שב", הוא אומר לו. "תן לי שתי דקות. אתה לא מפריע".
 דותן מתיישב ובוחר את האיש שמולו. "אז זהו אילן שמש שמדברים
 עליו", הוא חושב, "אם הוא פיקח כמו שהוא נראה, אז מצבנו טוב. עוד מעט
 נדע".

בינתיים אילן שמש מתקתק את מספר הנייד של אדם צ'ארני, מוסיף
 כוכבית וסולמית, לוחץ "שלח" וממתין. אחרי קצת פחות מדקה הוא מקבל
 מסרון: "שדרות רוטשילד פינת תרס"ט ב".
 "בוא תראה משהו יפה", הוא אומר ליניב, "אולי אתה לא מכיר את
 זה. אתה רואה את הכתובת הזאת? הייתי צריך רק לתקתק את מספר הטלפון
 כדי לקבל אותה. וזה המיקום של הטלפון הזה. בוא נאמת את זה עם בעל
 הטלפון", אומר ומחייג לצ'ארני.
 "סגור את הטלפון ולחץ על החיוג המהיר אליי כמו שדיברנו", הוא
 אומר לו, ומחכה.

אחרי חצי דקה נשמע צלצול, ואתו מופיעה גם אותה הכתובת בדיוק על צג הטלפון. הוא עונה ואומר:
"אתה בשדרות רוטשילד פינת תרס"ט, אז אני מניח שאתה בקפה 'הבימה', או שאתה מסתובב בצומת הזו ברחוב".
"בדיוק ככה. כל הכבוד".
"יאללה, תיהנה. גם אני אוהב את המקום הזה".

"זה היה אדם צ'ארני. שמתי את הטלפון שלו במעקב כך שאוכל לדעת כל אימת שארצה איפה הוא, כי אני חושש לביטחוני. אז בדקתי איך המערכת עובדת. יש לו המספר שלי בחיוג מהיר כלחצן מצוקה, זה היה מה שהראיתי לך. וגם אני יכול למצוא אותו ביזמתי, כמו שעשיתי בהתחלה. זה משהו, הטכנולוגיה הזאת, כל יום עוד משהו חדש. רק שנצליח להיות מסוגלים לזרום אתה..."

"בוא נתחיל", אומר רב־פקד שמש. יניב דותן מהנהן. הוא רואה את מכשיר המעקב הזה בפעם הראשונה והוא מתפעל.
"אני מוכן", הוא אומר.

"פקד יוסי בן־נן מאנשי הזיהוי הפלילי שלי אמר לי שחרשת את המחשב של הנרצח אבינעם כפרי ושיש לך הערות מעניינות. עוד הוא הוסיף ואמר שכדאי לי לשמוע מה יש לך להגיד. ואני שמעתי איך הוא אומר לך להתכונן, אז אני כבר מה־זה במתח..." אומר שמש ומחייך, להוריד את הלחץ שאולי יש ליניב דותן, ולא שהוא מראה סימנים כאלה.

"בוא לא ניסחף ולא נפתח ציפיות יותר מדוי. אני אספר לך מה הסקתי לבדי ואחר כך גם מה הוספתי ולמדתי אחרי שקיבלתי את הרמז השמן הזה, העצה אם תרצה, מפקד בן־נן.

"אני יכול כבר להתחלה להגיד לך שהחברה הזאת היא משהו מיוחד. עושים פה דברים מעניינים מאוד, אבל גם קורים פה דברים, אני לא יודע אם מעניינים זאת המילה, אבל בטח קורים דברים.

”הדבר הראשון המעניין והמוזר, לטעמי, היה המייל שאבינעם כפרי קיבל מהשותף האמריקני ג’ף יאנג בעניין ‘סקאוט’. יאנג כותב לו שבעבודתו השוטפת בארצות הברית הוא עוקב כל הזמן אחרי השווקים הפוטנציאליים של הפרויקטים שמפתחים בחברה, וחושב עכשיו שהשוק ל’סקאוט’ לא קיים. הוא נוקב בשמות של מאמרים ושל דוחות, כולם אמריקניים, כדי להצדיק את מה שהוא אומר. הוא לא נותן סימוכין לאף מאמר וגם לא לינקים כמו שהיום מקובל, שהרי ברור שיש כאלו לכל אחד.

”אחרי שהוא עושה את זה, זאת אומרת, אחרי שהוא מחסל את הרובוט ‘סקאוט’ למטרה שלשמה הוא פותח, הוא אומר שזה כואב לו ולכן הוא חשב על זה והגיע למסקנה שצריך להפנות אותו לשוק של המשחקים, והכי טוב והכי מהר זה לחבר אותו למשחק שממילא מפתחים בחברה – פרויקט ‘שחק אותה’, שהראש שלו הוא אחד, יובל גורן”.

בהפסקת האוויר שיניב דותן עושה אילן שמש שואל –

”עד כאן הבנתי את השתלשלות הדברים, אבל לא הבנתי מה יש פה מוזר, כי לכאורה זה נראה כמו מה שהיית מצפה מעובד מסור, כל שכן מבעל בית, לעשות. לבדוק, לנתח, למזער נזקים, לא כך?”

”בדיוק כך. זה בדיוק הרושם שמתקבל וזה בדיוק הרושם שאני חושב שיאנג רצה שיתקבל, זה בטוח. אבל אם זה כך, למה אין שום תימוכין לכל מה שהוא אומר? למה הוא לא מסביר במילים שלו את האי-התאמה הפתאומית לשוק? למה הוא לא מסביר את ההבדלים בין מה שחשבו קודם לבין מה שהוא חושב כעת? ועוד, למה למשל הוא לא מתייחס אפילו במילה לעניין החיבור עם פרויקט ‘שחק אותה’. איך בכלל עושים את זה? האם הוא בדק שדווקא לזה יש שוק? ולמה הוא לא שלח את זה, לפחות לידיעה, לא לראש פרויקט ‘סקאוט’, לא לראש פרויקט ‘שחק אותה’ וגם לא למנכ”ל החברה? למה דווקא לאבינעם?”

”יופי של שאלות. כל אחת ואחת מהן. אבל חשבת גם על תשובות אפשריות?” אומר שמש. ”אני בטוח שיש לך כמה רעיונות, ואולי גם הספקת ללמוד עוד דברים”.

”עוד לא הספקתי להתעמק יותר מדיי, רציתי לראות את כל התמונה, ולכן אספר לך מה שכן עשיתי כבר.

”דבר ראשון: הצצתי, בחטף, בהצעת הפיתוח הראשונה של הפרויקט הזה, זאת שאלון ברגר כתב ושעליה יש גם חתימה של ג’ף יאנג כממליץ. לא התעמקתי, אפילו לא קראתי את כולה, אבל ראיתי שחלק מהדוחות שעליהם הם מסתמכים בשביל להתחיל את הפרויקט הם בדיוק אלו שעליהם הוא, ג’ף יאנג, מסתמך, או אומר שהוא מסתמך עליהם היום, בשביל להפסיק אותם...”
 יניב דותן מפסיק לרגע ומסתכל לוודא שהרב-פקד ירד לסוף דעתו. והוא רואה. הוא קורא את שפתיו ממלמלות בלי קול, ”יא אללה, איזה ממזר“, אז הוא ממשיך –

”לכן החלטתי, אולי אפילו בפזיזות, שיש כאן משהו מריח. עוד לא אמרתי איזה ריח. אז החלטתי לבדוק עוד. רק שהייתי צריך להחליט לאיזה כיוון ללכת. וזה היה בדיוק כשאותו יוסי בן-נן אמר לי לעשות טוב-טוב שיעורים לפני שאני בא אליך. וחשבתי, לפני שאני צולל לפרטים הקטנים של הדוחות ההם, כמו שאמרתי לך קודם, שאני רוצה להבין את התמונה הרחבה. לכן הלכתי לדבר עם יובל גורן, ראש פרויקט ‘שחק אותה’. ודיברתי אתו. ארוכות. מתברר ששירתנו יחד באותה יחידה בצבא. הוא מספר לא-קטן. סגן אלוף צעיר מאוד. ואני אומר לך שהוא רותח.

”דבר ראשון הוא הסביר לי מהו הפרויקט הזה, מהו המשחק. שווה לך, כשיהיה לך זמן פנוי, ללמוד אותו. זה אחלה רעיון ואחלה מימוש ואחלה משחק מחשב ברשת. כמו שיש רשתות חברתיות בשביל לדבר ולהחליף תמונות וקטעי וידאו, בלי לקום מהכיסא, ככה נוסף עכשיו גם משחק. אתה והמחשב בלי אף אחד. אמרתי ‘כשיהיה לך זמן’ כי אני לא חושב שלמשחק עצמו יש איזשהו קשר למה שקורה פה.

”אבל, והאבל הכי גדול שיש, גם לא יכול להיות שום קשר בין המשחק הזה ובין הרובוט ‘סקאוט’. לחבר את שני הפרויקטים האלה זה כמו לנסות להרביע חתולה עם כלב, גמל עם פרה, פלסטינית עם נער גבעות, וסליחה על ההשוואה – זה בשביל לחדד את העניין. ובגלל זה יובל גורן רותח.”

”איזה סיפור ואיזה ניתוח עשית. ואי־אפשר אפילו שלא להבין את הדוגמות הבהירות, שרק לא ישמעו אותך בגבעות... עשית שיעורים ברצינות. אבל תגיד לי מאיפה יובל גורן מכיר את הדוח הזה של יאנג, שהופיע, כך נדמה לי, רק במייל של אבינעם“, שואל רב־פקד שמש.

”אין לי מושג. אני עוד לא מעורב בכל הפרטים של החקירה, אז גם לא עלה בדעתי לשאול אותו, אבל עכשיו שאתה מזכיר את זה, אני יכול להגיד לך שלא רק יובל גורן ידע, אלא גם אלון ברגר ידע על קיומו של הדוח הזה. אולי אפילו הוא סיפר על זה ליובל גורן“.

”איך אתה יודע את זה?“ שואל רב־פקד שמש.

”אני יודע מפני שיובל גורן אמר לי שהוא דיבר עם אלון ברגר, או אולי ההפך, אלון ברגר דיבר אתו, אבל בסופה של אותה שיחה הם טלפנו לאבינעם וביקשו שיבוא לדבר עם שניהם כבר מיד. והוא בא. והם דיברו. וכנראה הייתה שיחה קשה. יובל אמר לי שהוא לא נשאר עד סופה וכשהוא הרגיש שהוא לא יכול יותר הוא הלך כי הרגיש שהוא מתפוצץ, אבל אלון ברגר עוד נשאר לדבר אתו“.

”עשית לי את היום. אין לך מושג כמה קצוות סגרת לי, בלי שאתה יודע. אתה יודע איפה הייתה השיחה הזאת?“

”לא. אני לא יודע. אבל אני חושב שהיא לא התקיימה באיזה חדר. יובל אמר שהם קראו לו והם נפגשו בדרך, אז אני מתאר לעצמי שזה היה באיזשהו מקום במרחבי הבניין הזה“.

”אני יכול להראות לך בדיוק איפה. יש לי תיעוד שלה בוידאו, וכמה אנשים ראו את זה“, אומר אילן שמש, ומוסיף –

”אבל זה צילום בלי קול. האם בכל זאת אתה יודע מה היה בשיחה הזאת כשיובל עדיין היה בתוכה?“

”הם ניסו להבין מאבינעם את הרציונל, את הלוגיקה או את המחשבה שיש מאחורי הרעיון הזה, לשלב את הרובוט בתוך משחק הרשת. אבינעם אמר, ”בטח, צריך להתאים, צריך לשנות, צריך לבדוק“, אבל הוא, יובל, הבין שזה משהו מרוח, בכלל לא לעניין, שאף אחד לא ממש חשב על זה ושבתח

שיש משהו אחר שמסתתר מאחורי זה. וכנראה אז הטמפרטורה שלו כל כך עלתה שהוא החליט להסתלק לפני שהידיים יעבדו אצלו לפני הראש".

"זהו?" שואל רב־פקד שמש.

"כן. בינתיים. אבל אחרי שסיפרתי לך גם את זה, אז אני חוזר לסוף הקטע הקודם של השיחה שלנו, להוסיף שעכשיו אפשר להריח טוב יותר, וזה מסריח".

"אני מבין אותך", אומר שמש. "אבל זה לא מספיק. צריך למצוא את מקורות הריח הזה ולהוכיח אותם".

"למשל", הוא אומר, "האם יש איזו קונספירציה בין ג'ף יאנג לבין אבינעם כפרי? האם זה קשור רק ל'סקאוט'? מי עוד בעסק הזה – למשל, נירה גפן, שבעצם חיה עם אלון ברגר ועובדת אתו והיא שותפה שלו, אבל בעצם היא חצתה את הקווים ודווקא היא ואבינעם מנהלים עכשיו הרפתקה רצינית? ומה עם קארין הירש, שהייתה בת טיפוחיו של ג'ף יאנג בארצות הברית, שהוא שבעצם שלח אותה לכאן, והיא אפילו אמרה שיאנג כאילו רמז לה משהו? ומה היא אמרה ליורי גאמוב?

"ואולי הכי חשוב: איך בעצם אלון ברגר ידע מזה? האם לנירה גפן היו ייסורי מצפון והיא סיפרה לו? כי אני די משוכנע שאלון הוא שסיפר ליובל גורן, כי פתאום שניהם באותה סירה, ואחרי ששניהם דיברו ביניהם והתחממו כהוגן הם החליטו לקרוא לאבינעם ולשמוע מה יש לו להגיד.

"ממה שאני מבין ממך, בעצם ממה שאתה הבנת, לאבינעם לא היה שום הסבר טוב. ואז יובל גורן התפוצץ והלך ואלון ברגר נשאר, ואנחנו לא יודעים מה היה שם".

יניב דותן מתחיל להבין למה יצאו לרב־פקד שמש המוניטין שיש לו. איך בכמה משפטים ספורים הוא ניתח את כל מה ששמע ממנו וחיבר עם מה שהוא ידע מקודם.

"איזה סיפור", הוא אומר, וגם, "יש לך משהו שאתה מעדיף שאני אתרכז בו?"

"נראה לי שאמנם כן. אני מציע שניצמד להיגיון הפלילי ונחפש קודם

כול את הסיבה או המניע או המניעים שיכולים לעמוד מאחורי מה שקורה פה. ממה שאנחנו כבר יודעים על המקום המעניין הזה, שגם אתה גילית, יש כאן מניעים כלכליים, זאת אומרת מניעים של כסף, ונוסף לזה יש כאן מניעים אישיים, הכי שכיחים והכי בנליים שיש, מניעים של הוא והיא. וכשזה ישנו אז כסף נכנס גם לכאן. וכל אלו יחד, וגם כל אחד לחוד, הם מתכון בטוח לצרות צרורות.

”לכן אני מבקש שתצלול לתוך עולמו של ג’ף יאנג. בהתחלה תתמקד ב’סקאוט’. נסה למצוא איזה מוטיווטר, איזה מנוע שדוחף פה את האירועים. אל תחשוש ואל תחסוך. הפוך כל אבן, גם אם היא ישנה ומעלה אבק.
”יש לך איזה רעיון איך להתחיל?”
”יש לי, המפקד. ועוד איך יש לי!”

”נהדר, אבל זכור עוד דבר אחד. בכלל-בכלל לא בטוח ש’סקאוט’ הוא לב העניין. זה גם יכול להיות רק חלק ממנו או רק כיסוי לדברים אחרים. יש פה זרמים תת-קרקעיים נוספים שאני יודע ומרגיש שהם זורמים. פקד בטלר, למשל, שוחה עכשיו באחד מהם. אז שמור על ראש פתוח ותהיה בקשר מתי שתצטרך.”

”ואללה, לא חשבתי על זה ככה. טוב שאמרת. אני כבר יוצא לדרך”,
אומר דותן והולך.

”תהיה לך דרך מעניינת, אז לך לשלום”, מפטיר אחריו שמש.

שתי דקות לפני השעה שש בערב יובל גורן נכנס לקפה 'הבימה'. זו לו הפעם הראשונה שהוא במקום הזה. הוא לא גר בתוך העיר הגדולה. יש לו דירה ברמת השרון בבית צמוד קרקע עם עוד שתי משפחות. הוא מתגורר שם עוד משנותיו בקבע עם אשתו ושני ילדיו. כשהם יוצאים בערב לבתי קפה הם מעדיפים מקומות בעלי אופי אחר. "יכול להיות שבעוד כמה שנים גם אני אעדיף סולידיות כמו שהמקום הזה משרד", הוא חושב.

בינתיים, אבל, מחשבות אחרות לגמרי מטרידות את מנוחתו. מאז סיפר לו אלון ברגר על הרעיון החדש והמטורף של ג'ף יאנג, אין לו מנוחה. הוא לא יודע איך להתייחס לזה. הוא לא מכיר כל כך טוב את פרויקט 'סקאוט' ולא את הנפשות הפועלות בו, ובטח לא את כל ה"פוליטיקה" הפנימית שיש בו. אין לו מושג לאיזה שוק הוא מיועד ומי עובד על זה. בעצם, הגם שהם תחת קורת גג אחת, אין להם שום דבר משותף. החברה לא מתנהלת כמו קיבוץ, ששם כל אחד יודע הכול על כל אחד אחר, להפך. כל פרויקט סגור בתוך עצמו וממוקד בענייניו שלו. הדבר היחיד המשותף להם הוא הנהלת החברה, האנשים שבמטה שלה, ובעיקר המנכ"ל והבעלים אדם צ'ארני.

לכן אין לו שום כלים לשפוט אם הקביעה של השותף האמריקני טובה או לא. הוא ראה את סערת הנפש של אלון ברגר, הבין אותה היטב ואפילו הזדהה אתו לגמרי. אבל סערה כזאת, חזקה ככל שתהיה, בעצם מוצדקת בכל מצב, אם הקביעה החדשה צודקת ואם לאו. ועוד הוא חושב לעצמו, האמריקני הזה הוא שותף של אדם צ'ארני, אז איזה עניין יכול להיות לו לעצור סתם ככה פרויקט שנמצא בשלביו האחרונים? הוא אפילו לא הצליח להבין מאלון ברגר אם אדם צ'ארני שותף לדעה הזאת, אבל הוא יודע שאיש המטה שלו, אבינעם כפרי, היה שותף לכך.

מנגד, אין כל ספק בלבו שהרעיון לחבר את 'סקאוט' לפרויקט שלו הוא הזוי, מופרך וחסר כל היגיון. הוא משוכנע שזה מהמציא את הרעיון הזה לא ראה בחיים שלו את הפרויקט 'שחק אותה'. הוא לא יודע אם אדם

צ'ארני שותף לדבר הזה. לכאורה, מאחר שהם שותפים כבר הרבה שנים ואיש המטה שלו אבינעם אף דחף את זה, הכי סביר שגם אדם צ'ארני מחובר לרעיון העוועים הזה, ואם זה כך זה לא טוב ויש לו בעיה.

יובל גורן לא מפחד מבעיות. הוא רק צריך קודם לאסוף את כל העובדות. כל חייו הבוגרים זה בעצם מה שהוא עשה. אסף בעיות והתמודד. רק שבדרך כלל היו אלה בעיות של אחרים... הפעם הוא יודע, זו בעיה שלו. רק שלו. והכי גדולה שהייתה לו עד היום. ועוד במרכז יש סיפור רצח.

אין לו ספק שבקצת מאמץ יוכל כל חוקר משטרה זוטר לחבר שתיים ועוד שתיים, ולהראות איך היה יכול לקרות שבמהלך ויכוח עם אבינעם כפרי הדם יעלה לו לראש והוא יחסל אותו במכה אחת. הוא יודע שהוא מסוגל, הוא יודע שהוא לא היה רחוק מזה באותו יום והוא גם יודע שרואים את זה עליו. "איך בכלל הוא מת?" הוא שואל את עצמו.

קרן האור היחידה שהוא רואה כעת היא דווקא, כמה מפתיע, בדמותו של חוקר משטרה ששמו יניב דותן. איש כלבבו. גם כן אחד שמומחה בפתרון בעיות. הוא יודע מאין הוא בא. הוא יודע בדיוק איך הוא חושב. מעניין מה הוא יעלה בחכתו. הוא רושם לעצמו במוחו לדבר אתו שוב.

ועוד דבר הוא החליט עם עצמו. הוא ייתן לאדם צ'ארני קרדיט. הוא לא תכף יתנפל עליו. ככלות הכול, עד היום לא הייתה לו שום סיבה להתלונן. נהפוך הוא. הוא מעריך מאוד את מה שהוא עשה בשבילו. תמיד היה הוגן, תמיד אמר מה שהוא חושב. הוא גם אחד שמכיר היטב הן את 'שחק אותה' הן את 'סקאוט', אז יהיה מעניין לשמוע מה הוא אומר. הוא יודע מניסיונו שתמיד כדאי קודם להקשיב, ולהקשיב היטב, ורק אחר כך להחליט מה לעשות.

מסתכל מסביב, קולט בעיניו את כל מה שיש לראות. המקום לא מלא. שולחנות מסודרים לאורך החלון החצי-עגול, אחלה מקום לשבת בו. בר ארוך ממול, גם כן חצי-עגול וגם כן אחלה מקום לשבת בו. בכיף היה יושב שם, אבל לא היום. על יד אחד השולחנות שליד החלון הוא רואה את אדם צ'ארני, יושב לבדו, מסתכל על השעון, מרים את ראשו, רואה אותו ומנפנף לו לבוא.

”פתיחה טובה“, יובל גורן חושב. ”צ’ארני משדר חביבות וחברות כמו שאני מכיר אותו. נפנוף של היד יכול לדבר...“

גורן מגיע לשולחן, מזיז את הכיסא שמול צ’ארני ומתיישב. לוחצים ידיים. צ’ארני לא מחכה אף רגע ומנופף למלצר לגשת אליהם.

”בשבילי בירה, שליש טובורג אדום. יובל, גם בשבילך?“

”כן, רעיון טוב.“

”אז בוא נתחיל“, אומר צ’ארני, ומתחיל:

”כמו שזה נראה לי כעת, היום שלי הולך להיות ארוך מאוד. אתה רק הראשון. אז שמע –

”היו מתוכננות לי להיות אחר הצהריים פגישות עם אבינעם כפרי ועם השותף שלי מאמריקה, ג’ף יאנג. הנושאים לפגישה עם אבינעם היו, לבקשתו, ‘שחק אותה’, ‘סקאוט’ ו’בוחן כליות’. אבינעם לא אמר לי מראש מה נושאי השיחה, הוא רק אמר שזה מתקשר לחומרים שהוא קיבל במייל מג’ף יאנג. כמו שאתה יודע, אבינעם כבר לא יוכל להגיד לי שום דבר. אבל אני יודע שקורים דברים. ראיתי, ולא חשוב כעת איך ואיפה, שיחה קשה בין אבינעם ובין אלון ברגר על ‘סקאוט’. שני העובדים האחרים של ‘סקאוט’, יורי וקארין, גם הם מסובכים איכשהו. אחרי שאנחנו נגמור לדבר יבוא הנה אלון ברגר. ונוסף על הכול, המשטרה חזק מאוד בעניינים. הרב-פקד שמנצח על החקירה הזאת נראה לי אחד שיש לו ראש טוב על הכתפיים, כל כך טוב שהייתי לוקח אותו לעבוד אתנו. ומי יודע מה עוד נצטרך בדרך הזאת.“

”אז אני מציע שתהיה פתוח אתי כמו שאני הייתי אתך כל השנתיים שאנחנו יחד. ספר לי מה שחשוב שאדע. מה אבינעם רצה להגיד לי על הפרויקט שלך שאני לא יודע?“

יובל גורן שומע ולא מאמין למשמע אוזניו. הוא לא חושב שאדם צ’ארני עושה לו הצגה. הוא באמת לא יודע! משהו עושה לו תרגיל מלוכלך! מי? למה?

”אני לא יודע מה אבינעם רצה לספר לך. הלוואי שידעתי, זה היה פותר גם לי כמה בעיות. אבל אני יודע מה הוא סיפר לי. ולא רק לי, אלא גם

לאלון ברגר. ומה שאספר לך מעמיד גם אותי וגם את אלון במצב לא כל כך פשוט, אתה תשפוט בעצמך. אבל אני רוצה שתדע שבגלל ההערכה שיש לי אליך על השנתיים שטיפלת בי והשקעת בי, אני מרגיש חייב לך ואספר לך כל מה שאני יודע בלי להסתיר ובלי להסתתר. יכול להיות שכדאי שתזמין גם משהו רציני יותר מבירה, תאמין לי שתצטרך את זה”.

”דָּבָר, דבר, אל תדאג לי. תאמין לי שאני כבר ראיתי כמעט הכול. אם אדע מה קורה ואם אדע שהאנשים הטובים עדיין אתי, אנחנו נצא מכל דבר. אולי עם סריטות, אבל נצא. אז קדימה. תוציא את כל מה שיש לך, אל תחסוך ואל תקמץ במילים”.

יובל גורן החליט להגיד והוא עושה את זה.

הוא מספר על השיחה הראשונה שהייתה לו עם אלון ברגר, שבה סיפר לו ברגר על הצורך לכאורה לסגור את ‘סקאוט’ ועל הרעיון הגאוני לחבר את השאריות שלו ל’שחק אותה’.

הוא מספר על הניסיונות הכושלים שלהם, שלו ושל אלון, להבין את זה ואיך בעקבותיהם הם החליטו לקרוא לאבינעם ולקבל את ההסברים ממנו. הוא מספר על השיחה הקשה ששניהם ניהלו אתו, ולא מפחד להגיד שהוא עזב את אלון ואת אבינעם כשהרגיש שהסירחון מתגבר והשליטה העצמית שלו יורדת.

הוא אומר לאדם צ’ארני שאלון ואבינעם המשיכו עוד לדבר ושזה לא היה נעים לראות.

הוא מספר לו על השיחה עם איש המחשבים של המשטרה, יניב דותן, על ההתרשמות שלו ממנו ועל כך שהם מכירים מהיחידה הצבאית המיוחדת שבה כולם כאילו אחים.

הוא אומר לו מה הוא חושב שיניב דותן הולך לעשות ומה הסיכויים שדווקא הוא ירד לשורש העניין, כי הוא מספר חזק.

וכשהוא גומר לספר את כל זה הוא פולט אנחה ענקית, לוקח לגימה של חצי מהבירה שבכוס וממשיך –

”ועוד אני רוצה להגיד לך, בשביל כל הגילוי הנאות, שלפני שנכנסתי לכאן הבטחתי לעצמי שאם אחשוב שאתה שותף לדבר הזה, לא אעצור אפילו לשאול למה, פשוט אקום ואסתלק מהחברה עם כל מה שיש לי. אמכור את המכוניות שלי ושל אשתי בשביל לתת לעורכי הדין.
”זהו. עכשיו אתה יודע הכול. כל מה שאני יודע“.

אדם צ'ארני בהלם. אי־אפשר להסתיר את זה. זה כל כך ברור שיוכל גורן ממש נבהל לרגע.

”היי, הכול בסדר אתך? אני יכול לעזור לך במשהו?“ הוא שואל.

”כבר הכול בסדר“, אדם צ'ארני מתאושש מהר מאוד.

”חתיכת סיפור. הרגשתי קודם, כשהייתי עם ג'ף יאנג וחבורתו בביקור ב'ווקר', שמשוהו קורה, רק שלא ידעתי מה, אבל בחושים הרגשתי לא־נוח. לכן אנחנו יושבים כאן ולא במשרד. אני יודע שג'ף יאנג ראה על המכשיר של 'ווקר' סרטון וידאו שבו רואים את אבינעם ואת אלון בזמן ויכוח סוער. הוא כמעט נפל מהמכשיר. הוא כנראה יודע על מה הם רבו. אני לא ידעתי קודם, אבל אני יודע כעת אחרי ששמעתי אותך. הוא לא יודע שאני יודע, וגם אין לו כל דרך לדעת. רק בשביל לוודא שאני בכיוון – השיחה הזאת בין אלון ובין אבינעם הייתה על המדרגות בין הקומה השנייה והשלישית, נכון?“

”איך אתה יודע? לא היה שם אף אחד מלבדנו!“

”עזוב את זה, זה לא חשוב עכשיו. אספר לך את זה בהזדמנות, או אפילו טוב יותר – אקח אותך ל'ווקר' ותראה לבד. אני אפילו יודע שהם זזו קצת מהמקום שבו הייתם שלושתכם, נכון?“

”נכון“, יובל עונה. ”אני לא מבין את זה“.

”חבל על הזמן שלנו, פשוט יותר שתאמין לי כעת. כי עכשיו חשוב

יותר שנתקדם להבין מה קורה כאן באמת.

”חשוב לי מאוד שתדע שלא היה לי מושג על כל מה שסיפרת לי. אבל אין ספק שמשוהו קורה. איש אחד אפילו נרצח ואין לנו שמץ של מושג למה או איך וגם לא מי רצח. הסיפור שסיפרת על הרעיון לחבר את 'סקאוט' עם

‘שחק אותה’ הוא מהכי דפוקים ששמעתי בחיים, אז בטח זה רק סיפור כיסוי למשהו אחר. אני מקווה שזה מהמשרה שאתה כל כך מעריך ימצא לנו קצה חוט. אני לא צריך יותר מזה.

”אבל תגיד לי משהו אחר. יש לך מושג איך כל זה נודע לאלון ברגר? אני יודע שהוא לא קיבל את המייל מג’ף יאנג, רק אבינעם קיבל. גם לא אני. את זה, דרך אגב, אנחנו יודעים אחרי שהחבר שלך הצליח לחדור למיילים של אבינעם“.

בעוד הוא מדבר הוא רואה את רב-פקד אילן שמש ואת פקד חגית בטלר נכנסים פנימה. הוא רואה אותם ורואה שהם רואים אותו, אבל הם מתעלמים.

”הנה, תראה את הכאילו-הוכחה שלי שאני גם כן קרוב כאן בינתיים. אם תציץ ככה, לא בפתאומיות, לפינה הרחוקה תראה את כל החוקרים מהמשרה שהגיעו לכאן לשמור עליי. חיברו את הטלפון הנייד שלי לאיזו תכנה שלהם שיודעת למצוא אותי כל הזמן. הרב-פקד הזה דואג לי...”

”ואללה, הקדמה הגיעה גם למשרת ישראל, אה? אני מכיר את המכשיר הזה כבר כמה שנים ואני כבר לא צריך ממך הוכחות. היה מספיק לי לראות את הפנים שלך כשמעט את הסיפור שלי. כמה פעמים חשבתי שאתה הולך להתעלף. ואתה יודע שאני לא בדיוק חדש בשטח הזה. אז נחזור לשאלה שלך.

”ממש אין לי מושג איך אלון ברגר ידע את זה. עד הרגע אפילו לא חשבתי על זה. נראָה לי, ועד עכשיו נראָה לי, אך טבעי שאם יש משהו שידע על זה, זה בדיוק אלון ברגר, כי מי כן אם לא הוא? משהו חשב שיהיה אפשר לעשות את זה בלי שהוא ידע?”

”שאלה טובה. ברור שאי-אפשר לעשות את זה בלעדיו, אבל אולי זה רק מהלך אחד בתוך איזו סדרת מהלכים מתוחכמת שמישהו מתכנן כאן ושנחנו עדיין לא מבינים, ואגב – שגם המשרה לא מבינה. ובכלל יכול להיות שנחנו רואים בינתיים רק את קצה הקרחון.

”אז מה שאני מציע לך עכשיו: לך הביתה. תירגע. יש לך פרויקט

נהדר ואנחנו עוד נראה אותו יחד ממריא. אתה תשמע ממני ברגע שיהיה לי מה להשמיע.

”ואנא ממך, בינתיים, אל תעשה שום דבר לבד גם אם תתפוצץ. אם תדע משהו מהשוטר החבר שלך, אשמח לשמוע. הוא בטח מספר קודם כול לבוס שלו, אילן שמש, ואנחנו, חשוב שתדע, משתפים פעולה עד הפרט האחרון. אני פשוט חייב שזה ייגמר מה שיותר מהר. כל יום שיעבור בלי תשובות ורק עם ספקולציות יהרוג אותנו לאט-לאט.”

”תודה, אדם. אני שמח שאתה אתי. ודרך אגב, אם יש לך בעיית ביטחון אישי, אז יש לי מה להציע...”

”כן, אני יודע, וגם רואה... לך לשלום.”

הרב-פקד והפקד(ת) שלו נכנסים לקפה 'הבימה'. לאילן שמש זו לא הפעם הראשונה. לחגית בטלר כן. היא עדיין קצת המומה מהתרגיל הזה, אם זה באמת תרגיל, שעשה אתה הבוס שלה.

היא התייצבה בדיוק בשעה שהוא אמר לה על יד המכונית שלו וחיכתה לעוד דיון, אחד מני רבים שהם ניהלו במכונית הזאת כשרצו להיות בטוחים שאיש לא יכול לשמוע. לכן גם לא נראה לה מוזר שהוא פתח לה את הדלת שלשמאלו – הוא תמיד פותח לה – וביקש באדיבות שתיכנס. זה התחיל להיראות קצת אחרת כשהוא התניע, שילב מהלך, הדליק את האורות והתחיל לנסוע.

“נוסעים”, הוא אמר.

“ככה זה באמת נראה”, היא ענתה, “יש לך איזה יעד ספציפי?”
 “יעד-יעד. עוד מעט תראי. אני מקווה שאין לך תכניות להערב”, אמר אילן שמש.

“מה אני צריכה לעשות? להכין את האקדח? לפתוח את הכפתור העליון? לטלפן לאימא ולהגיד שלא תדאג כי אני בידיים טובות?”
 “האמת”, אמר אילן שמש, “הכול נשמע טוב. הקטע עם אימא אולי קצת פחות, אבל אני מבין... ועכשיו בלי צחוק: אנחנו בעבודה, רק חשבתי שמגיע לנו קצת פינוק. והצלחתי לארגן לנו את זה. והנה כמעט הגענו. רק נמצא חניה, ניכנס, ואספר לך הכול”.

“הוא מכיר כנראה את האזור”, חשבה חגית בטלר, “הנה בית 'הבימה' והנה הוא נכנס לאיזה רחוב צר שנפתח, יש שם גינה גדולה, ואפילו חניה הוא מציא. האם הוא לוקח אותי לראות הצגה או לגינה הזאת לעשות מעקב? הוא אמר שקצת מהכול, ואני הזכרתי את האקדח...?”
 “אל תדאגי, חגית. זה לא כאן, אולי בפעם אחרת... במקום שאליו אנחנו הולכים יש אור ואנשים”, אמר אילן.

“אז הוא גם קורא מחשבות?” חשבה חגית, “אני מקווה שלא את

כולן...“ ובקול אמרה –

”כדאי שתדע שיש לי מינוי להצגות ‘הבימה’, אז אני מקווה שעוד לא

קנית את הכרטיסים... ולכן אולי בכל זאת כדאי שנישאר פה...”

”אני מבטיח לחשוב על זה. מבטיח. אבל לא עכשיו. אנחנו בעבודה,

זוכרת? ולא, לא קניתי כרטיסים ל’הבימה’. קיבלתי כרטיסים במתנה, להצגה

אחרת”, אמר ופתח את הדלת של בית הקפה.

”את האקדח תחזירי למקום, ואת הכפתור – זה לשיקולך”, הוא אמר,

ושניהם חייכו.

אילן שמש לא תכנן ללכת לקפה ‘הבימה’. הוא באמת חשב לשבת

עם הפקד שלו באוטו ולסכם את היום, אבל תוך כדי השיחה עם אדם צ’ארני,

וכשהוא מצא איפה הוא, הוא חשב שיהיה רעיון טוב ללכת גם כן לשם. מזמן

הוא לא היה שם, ויש לו שתי סיבות טובות. האחת, לשים עין על אדם צ’ארני,

ליתר ביטחון, והאחרת, גם כן לשים עין...

בתוך בית הקפה הוא מגלה מהר מאוד את צ’ארני יושב עם אחד

מהאנשים שלו, שהוא לא מזהה. הוא רואה שצ’ארני ראה כשהם נכנסו, אבל

מחליט להתעלם, ושמוח שצ’ארני הבין והוא מתעלם גם כן. כשהוא מחליט

היכן להתיישב, בפינה הרחוקה מצ’ארני, הוא מניח את ידו על כתפה של חגית

בטלר ומוביל אותה כך לשולחן. ולא שוכח גם להושיב אותה כמו שצריך.

כל הג’סטות הקטנות האלו לא נעלמו מעיני חגית, והיא מחליטה

לשתף פעולה ואומרת –

”זה טוב אפילו יותר מהצגה! ודרך אגב, ראיתי את אדם צ’ארני

בפינה השנייה, יושב על יד החלון ומדבר עם יובל גורן, ראש פרויקט ‘שחק

אותה’.”

”הכול היא רואה ומרגישה”, חושב שמש, ”צריך לזכור את זה”.

ובקול הוא אומר –

”כן, אני יודע. גם אני ראיתי, וגם הוא ראה, והחלטנו להתעלם. אני

ידעתי שהוא כאן כי שמתי מעקב על הטלפון שלו. אני רוצה לדעת כל הזמן

איפה הוא, וגם נתתי לו אופציה ללחוץ מצוקה אם יחשוב שצריך. אי־אפשר

לדעת מה קורה שם בחברה, אבל ברור לי שיש שם משהו לא טוב".
 "אז מה אנחנו עושים כאן בעצם? לא שלא נעים לי, אבל אם אימא שלי תיכנס פתאום, אתה יודע..."

"אני כבר רואה שאימא שלך היא שחקן ראשי, אני אביא את זה בחשבון בהמשך. תכף תגידי לי שלאבא שלך יש קלשון, אה?"
 אילן ממש נהנה מחברתה. כבר מזמן הוא לא הרגיש כל כך נוח עם אישה, ועוד אחת כזאת. הוא אפילו שם לב שגם היא נינוחה מאוד. והוא אומר –

"אני ברצינות רציתי ששנינו נתאפס. אני תכף אספר לך כל מה שלמדתי היום. אחר כך אשמע ממך, אחרי זה נתכנן את ההמשך, ובסוף הערב, אם יהיו לך שאלות, תוכלי לשאול הכול".
 "הכול?"

"הכול", אומר שמש, מסתכל בעיניה הכחולות, ולא ממצמץ אפילו.
 "אז תשמעי מה למדתי היום מאז דיברנו בפעם האחרונה".

ואז, בחצי השעה הקרובה הוא מדבר ללא הפסק. הוא מספר לה באריכות ובפירוט כל פרט ופרט. החל בגילויים של פקד יוסי בן־נון מהזיהוי הפילי, עבור באימון על ההליכון המיוחד של 'ווקר' ובישיחה שלו עם יניב דותן וכלה בשיחת הטלפון האחרונה שלו עם אדם צ'ארני. וכשהוא מסיים, ואחרי אתנחתה קלה, שיהיה ברור שכל האינפורמציה שקעה, הוא שואל אותה:

"האם הצלחת ללמוד משהו ממה שקיבלת מיניב דותן? מה זה היה בכלל?"

"עכשיו אני מבינה למה התכוונת כשאמרת שבכל פינה כאן מתחבא משהו. אני אוסיף לך עוד אחת. תקרא לה הפינה שלי.
 "ואשר לשאלה שלך, אני חייבת להתחיל בקצת רקע.

"את רוב היום ביליתי בסביבת 'בוחר כליות'. קצת הסתובבתי במעבדה שלהם, שאלתי מעט שאלות אינפנטיליות, ולא נתתי לאף אחד להרגיש שאני מאיימת על מישהו, להפך: אני השוטר בת הכפר הנאיווית שמלאת הערצה

לשכל הרב שנשפך פה מהקירות.

”ביתר הזמן קראתי את מה שהיה בקבצים של אבינעם כפרי על הפרויקט הזה. נוסף לזה, וכמו שאמרתי לך בצהריים, או מתי שזה לא היה – אני כבר לא זוכרת – חשבתי שאם יש שם בעיה, אז היא מתחבאת בנושא של תוצאות של בדיקות שיש לעשות ושאוּלי אף עשו כדי לקבל אישור של שלטונות הרישוי האמריקניים, אלו שנקראים האף-די־אִי. אז נכנסתי לגוגל וקראתי כמה מאמרים רלוונטיים. היה מעניין מאוד.

”הבנתי שזה גוף מאוד-מאוד יסודי ושמרני ודקדקן, אחד שלא יזוז מילימטר לכופף אף נוהל. בשום דבר. הוא מאשר מבחינה רפואית וחוקית ובטיחותית כל דבר באמריקה, מעיפון ועד המכשיר הרפואי מציל החיים הכי שיש. כמובן הוא גם מאשר את כל התרופות.

”יש לגוף הזה דרגות של חומרה שלפיהן הוא מסווג את הדברים שמגיעים אליו לבדיקה. בדרגה הכי נמוכה, אם נדבר על מוצרים רפואיים, תוכל למצוא למשל תחבושות. לא רק שאין הן מהוות שום סיכון, אלא שכבר אישרו כאלה אין-ספור פעמים בעבר, ולכן אין בעיה לאשר עוד אחת. בדרגות הגבוהות יותר של חומרת הבדיקות, למכשור רפואי, יהיו כל מיני המכשירים הרפואיים שבשימוש קליני, זאת אומרת אלה שבשימוש רופאים או טכנאים מומחים. מתברר שהגוף הזה, האף-די־אִי, מייחס חשיבות רבה ומקנה כוח רב לרופא בכל סיטואציה שבה ההחלטה הסופית מתקבלת לפי שיקול הדעת שלו. או של מומחה אחר.

”אתה כבר יכול להבין שהמכשיר שנועד להיות ‘בוחן כליות’ ולב אישי, זאת אומרת, משהו שיכול להגיד למשתמש הביתי אם יש לו התקף לב או לא, הוא כבר סיפור אחר לגמרי. אין כאן אף מומחה רפואי שמעורב. החכם הכי גדול, החכמה בעצם, היא התכנה, והטכנאי המפעיל אינו אלא המשתמש עצמו, ועוד כשהוא במצוקה ובלחץ, אולי אף במהלך התקף לב.

”אני לא אלאה אותך בים הדוגמות שקראתי על התוצאות השליליות שיכולות להיות לזה, החל במוות בגלל אבחנה שגויה וגמור בתביעות רק משום שמישהו לא הבין מה זה עושה או בגלל שימוש לא-נכון“.

”אתן לך דוגמה אחת. אחד הדברים הכי חשובים שאתה צריך להגיד לאף-די-איי כשאתה מגיש בקשה הוא מה השם של המכשיר, מה הכינוי שלו, וזה צריך להספיק בשביל להסביר מה הוא יודע לעשות. את ייעודו. ומה זה להסביר? למי צריך להסביר? אז התשובה לזה היא בהגדרה שילד בן תשע, ילד נורמלי ורגיל, יוכל לקרוא ולהבין את מה שהוא קורא...”

”אתה מבין אילו בעיות זה מציב לפני היזמים שירצו למכור מכשיר כזה בארצות מפותחות שדורשות את כל האישורים?”

”הדבר הראשון שהם חייבים לעשות בשביל לקבל את האישור הוא לערוך ניסוי קליני רב-משתמשים בתנאים דומים למציאות כמה שיותר.

”אתה עוקב אחריי?”

”עוקב גם עוקב. מהופנט. לא מאבד אף מילה. כבר שמתי לב שהיום

אני לומד ממך הרבה דברים חדשים, והיום עוד לא נגמר...”

”אוקיי. אז אני ממשיכה”, אומרת חגית, גם היא יודעת שהיום עוד לא

נגמר, ”ורק שיימשך ככה עוד הרבה זמן”.

”הנייר שיניב דותן הביא לי הוא תדפיס של המייל שכתב אביהו קרן לאבינעם. אביהו קרן עובד במטה של החברה, בקבוצה הקטנה שנותנת לכל הפרויקטים שירותים הנוגעים לרגולציה, כלומר כל הפעולות שצריך לעשות כדי לקבל אישורים למכור מוצרים. אם זה מוצר רפואי אז צריך אישור אף-די-איי כמו שהסברתי לך קודם, ואם זה מוצר אחר, למשל 'ווקר', אז צריך אישור מכון התקנים וכאלה.

”אז אביהו קרן מסביר במייל שלו מה צריך לעשות, ואחר כך הוא מנתח את מה שעושים בפרויקט. והוא לא אוהב את זה. הוא לא משתמש במילים בוטות, הוא אפילו לא נחרץ עד הסוף, הוא רק שואל הרבה שאלות על מה שהוא ראה. בשורה התחתונה אפשר להבין שהוא לא מרוצה, שיש מקום לדאגה ושיש מקום לעשות דברים אחרת וגם לעשות דברים נוספים. ואת כל זה הוא כותב לאבינעם כפרי, שתפקידו להתריע לפני הבוס אם יש בעיה שיכולה להעמיד בסכנה את הפרויקט”.

”האם הוא מסביר מה לדעתו לא עושים טוב? האם הוא אומר שלא

עושים טוב או שלא עושים מה שצריך? האם הוא חושב שיש בעיית אמינות עם מה שעושים?"

"אז זהו, שכאן מתחיל החלק הקשה בשבילי", עונה חגית.
 "ההסברים שלו הם בעיקר בשפה רפואית מקצועית. הוא משתמש במילים שאין לי מושג מהן. הוא גם מדבר על ניתוחים סטטיסטיים ברמה שהיא הרבה מעל מה שאני פעם למדתי באוניברסיטה. אני מסיקה את מה שאמרתי לך קודם רק ממה שכתוב בסוף כל קטע שלו, שמתחיל ב'לכן אני חושב ככה וככה...', ואפשר להבין מצורת הדיבור את מה שהוא לא אוהב".
 "את חושבת שאנחנו צריכים להבין טוב יותר? זאת אומרת, להתעמק גם בקטע המקצועי ממש?"
 "כן, אני חושבת שכן".

"וזה למה? הרי לא אנחנו צריכים לאשר את המכשיר".
 "כי זה הלב של העניין. על זה אבינעם כפרי הלך לדבר עם אדם צ'ארני. כנראה משם זה מסריח, ואנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו שלא להבין משהו שהם דווקא כן מבינים. אתה אומר שבכל פינה משהו מתחבא, אז איך נדע מי משקר או מתחזה או מדבר אמת אם לא נבין את כל החומר?" כך אומרת חגית בטלר בנחישות ובחום.

"בחיי, מרגע לרגע אני אוהב אותך יותר", אומר אילן שמש, חצי בצחוק וחצי ברצינות. "איך את מתכוונת ללמוד את זה?"
 "דבר ראשון אני אדבר עם צמרת אבן-חן. היא ראש צוות אנשי הרגולציה והיא בטח מבינה את הכתוב. ובטוח שהיא כבר קראה את זה היטב, כי גם היא קיבלה העתק מאביהו קרן, שהרי היא הבוסית שלו. דבר שני, אם יישארו לי בעיות בסטטיסטיקה, תמיד אני יכולה לבקש את ניב דותן להסביר לי, ודבר שלישי, אם עוד פעם תגיד שאתה אוהב אותי, אז אקח אפילו קורס באוניברסיטה הפתוחה אחרי שעות העבודה. איך נשמעת לך התכנית שלי?"
 "מרגע לרגע היא נשמעת לי טוב יותר. את יכולה כבר להירשם לאוניברסיטה. אני אמליץ לך את השתתפות בשכר הלימוד ואולי גם יום בשבוע, שיהיה לך זמן לעוד דברים. איך נשמעת לך התכנית שלי?"

“אני כבר לא יכולה לחכות. אני מקווה רק שאימא שלי לא באמת תיכנס לפה עכשיו...”

“ולמה בעצם אימא שלך תפריע? כי אני לא מגולח?”

“גם, אולי, אבל בטח היא תשאל מי אתה, מה אתה עושה עם הבת היפה שלי, אילו תכניות יש לך וכדומה. היא לא מבינה בכל הקשקושים שעל הכתפיים, בשבילה הכול זה אותו דבר. אז מה תגיד לה?”

“שמת לב איך הפסקנו לחקור כאן מקרה של רצח והתחלנו לחקור דברים אחרים?” שואל אילן שמש.

“שמתי גם שמתי. וגם שמתי לב שהחקירה השנייה מתקדמת מהר הרבה יותר מהראשונה, וגם הבנתי שכאן יכול להיות שזה הולך הפוך, שבחקירה השנייה מתים דווקא בסופה. לא?”

“אני ממש מת עלייך. אז אני מציע שנעשה ככה. בואי נסיים את הקטע עם החקירה הראשונה ורק אז נעבור לשנייה. ובלי חללים! מה דעתך?”

“אני אתך, מה שתגיד, המפקד!”

“יפה. אז קודם כול אני רואה שכבר כמעט חצי שעה אלון ברגר יושב שם עם אדם צ'ארני. שם דווקא הייתי רוצה מאוד להיות זכוב על השולחן. אבל אני גם בטוח שמחר בבוקר, בפגישה שיש לי אתו, הוא לא יסתיר דבר.

“חוץ מזה, מחר יוסי בן-נחן מהמז”פ הולך להיות עסוק במעבדה של ‘סקאוט’. אני כבר מחכה לראות מה הוא ילמד שם.

“ויש לנו כל מה שניב דותן הולך לחקור על הרקע של המיילים מאת ג'ף יאנג. אני מחכה לזה בכיליון עיניים, כי הוא בחור מבטיח.

“ומה שאני הולך עוד לעשות מחר הוא לתפוס שיחה רצינית עם נירה גפן. אני חושב שיהיה לה מה לספר לנו. אנחנו יודעים על הקשר הרציני שהיה לה עם אבינעם כפרי, רציני עד כדי כך שהוא, אבינעם, כבר השקיע בטח לא מעט כסף אצל עורך דין, ואני לא מעלה על דעתי שהוא הסתיר דווקא ממנה את מה שג'ף יאנג חושב על ‘סקאוט’. האם נירה היא שסיפרה את זה לאלון ברגר, בגלל רגשות האשם? או בגלל משהו אחר?

“ועכשיו אלייך. את, את הולכת לדבר עם צמרת אבן-חן. היא הכי

מקצועית והיא גם המנהלת של הקבוצה שעוסקת ברגולציה. אני חושב שלא תצטרכי את יניב דותן. סביר שאבן-חן תדע כל מה שצריך. נסי להבין ממנה לא רק את הצדדים הטכניים, אלא גם מה מסתתר מאחורי הפרויקט הקשה והכמעט בלתי אפשרי הזה. האם יש לה מושג מיהם האנשים. לפי מה שסיפרת לי, זה פרויקט שמתאים לחברה ענקית שעומדים לרשותה משאבים בלתי מוגבלים, אז איך הם הצליחו לשכנע את צ'ארני ללכת על זה? אני אשאל גם אותו את השאלה הזאת, ואחר כך נשווה את התשובות.

”ואחרון, את לא הולכת להתעמת עם אנשי ‘בוחן כליות’ לבדך, בלעדיי, לא משנה כמה הפיתוי יהיה גדול. עכשיו כבר גם את מבינה כמה פינות יש כאן ועד כמה אנחנו לא יודעים מה מסתתר בתוכן. האם זה ברור, פקד בטלר?”

”לפקודתך, רב-פקד אילן שמש, כל הזמן. מתחילים את החקירה השנייה? אני כבר לא יכולה לחכות...”

אלון ברגר נכנס לקפה 'הבימה' כמה דקות אחרי השעה שבע. הסתכל לכל הצדדים, ראה את קציני המשטרה מסתודדים וראה בקצה השני את אדם צ'ארני יושב לבדו. כשהרגיש שמבטיהם מצטלבים הרים קלות את ידו, הגיע במהירות לשולחן והתיישב. בקושי השיב לברכת השלום של צ'ארני. "הוא נראה זוועה ממש", אדם חושב, "מה הפלא. כל עולמו חרב עליו בבת אחת. ואני מכיר את ההרגשה הזאת. עוד לא שכחתי אותה. לי לפחות הייתה ציפי על ידי, לו אין אותה, וגרוע אפילו יותר, זאת שהייתה לו ושהוא הכי סמך עליה בגדה בו, פעמיים אפילו: גם בגידה עם גבר וגם בגידה בפרויקט חייו".

"מה אתה רוצה לשתות?" אדם צ'ארני שואל, ומוסיף בזהירות גם:

"אתה נראה גמור. אתה רוצה חם או קר או חריף?"

"אתה יכול, מר צ'ארני, לתת לי סיבה אחת טובה לשתות אתך משהו?"

אלון משיב בשאלה, וממשיך –

"השותף האמריקני שלך מנסה לחסל לי את הפרויקט בצורה ברוטלית ומטומטמת, ואין לי שום סיבה לחשוב שאתה לא אתו בקטע הזה, כאשר עושה דברך אבינעם כפרי טורח ומפזר את הרעיונות המטורפים שלכם דרך מיילים לכל העולם. ונעזוב כבר את זה שעל הדרך הוא גם מחסל לי את השותפות המקסימה שהייתה לי עם נירה. הוא קיבל את מה שהגיע לו, גם היא. אני אפילו לא יכול להגיד לך שאני מצטער. מעניין אותי רק את מי הוא הצליח להרגיז יותר ממה שהוא הרגיז אותי. אז כמו שאמרתי, תן לי סיבה טובה לשתות אתך ולא להפוך עליך את השולחן. אלה מהמשטרה שיושבים שם ממול בטח יהיו מאושרים. אתה יכול בכלל לקרוא להם הנה. אתה יכול גם לספר להם שאין לי שום בעיה עם זה שגמרו את אבינעם.

"אז אני מחכה עוד רגע או שניים, בשביל מעט הכבוד שעוד יש לי

אליך, לשמוע למה קראת לי. אם אני רק אחשוב שאתה הולך למרוח אותי, או לייפות או לתרץ את מה שאני יודע, לא תראה אותי יותר. לא אותי ולא את יורי

או קארין. ואני אצטרך לגייס את כל כוחות הנפש שלי בשביל להתאפק שלא לעשות נזקים גדולים יותר. אז כדאי שתתחיל לדבר”.

”טוב. הבנתי אותך”, אומר אדם צ’ארני. ”שב בשקט ותקשיב. אני מבין מה עובר עליך. לא רק מבין, מכיר על בשרי. כשהייתי בגילך קרה לי אותו דבר, ואילו איבדתי את הראש כמו שהולך לקרות לך, לא הייתי מגיע למה שהגעתי היום. לולא איבדת את הראש היית מבין בעצמך שלא יכול להיות שאני, האיש שאתה מכיר כבר כמה שנים, שעבר אתך תקופות לא-קלות, שלא רק השליך עליך את יהבו, אלא גם שם עליך את כספו, יעשה לך תרגיל כזה.

”אז לפני שנמשיך, תגיד לי רק דבר אחד. מניין אתה ידעת על מה שג’ף יאנג רוצה לעשות ל’סקאוט’ ול’שחק אותה’. מאיפה אתה יודע את זה? אני הבנתי שזה הופיע בכלל רק במייל שאבינעם קיבל מג’ף, ולא נראה לי שהוא רץ לספר את זה דווקא לך, אף שבימים כתיקונם זה בדיוק מה שהיה צריך לקרות.

”אני מצטער, אין לך מושג כמה. אבל לידיעתך, לי כל זה נודע לפני חצי שעה בדיוק. יובל גורן ישב כאן לפניך וסיפר לי. אתה מבין את זה? הדבר היחיד שאני יודע בלי שיוכל סיפר לי הוא שלך ולאבינעם הייתה איזו שיחה קשה על המדרגות בבניין, מיד אחרי השיחה שלך ושל יובל אתו. ראיתי את זה בסרטון וידאו שצולם במצלמות ש’ווקר’ פיזר בבניין בשביל הפרויקט שלו. גם ג’ף ראה את זה וכמעט קיבל שבץ. ואני הבנתי שהוא ראה כי ראיתי את זה שתי דקות לפניו, ואז התחלתי לחשוב שמשוהו קורה.

”הייתה אמורה להיות לי פגישה עם אבינעם הערב, והוא רצה לדבר אתי על שלושה דברים: על ‘סקאוט’, על ‘שחק אותה’ ועל ‘בוחן כליות’. בגלל זה קראתי ליובל ולך לכאן. ולא למשרד. יובל היה והלך. הוא מבין שאני אגיע להבין מאין צומחות הרגליים והוא יהיה בכל מקום שאני אבקש.

”אז אני חוזר על הבקשה: תגיד לי מאיפה אתה ידעת על זה?”

”ההצעה למשקאות שהצעת לי קודם עוד בתוקף? אני מקווה שאתה

משלם, כי אולי עוד מעט לא יהיה לי כסף...”

צ'ארני מנפנף למלצרית וזו ממהרת להגיע. אלון ברגר מבקש ויסקי כפול, בלי קרח, אבל עם סודה בצד. והוא אומר –
 "נירה סיפרה לי. אתמול בערב. באחת השיחות האחרונות שבטח יהיו לנו. אני לא חושב כרגע שאני ארצה שיהיה לי עוד משהו אתה אי פעם. אני גם לא יודע אם אני רוצה אותה יותר בפרויקט שלי, וגם על זה עוד נצטרך לדבר – לא עכשיו, אני מתאר לי".

הוויסקי מגיע ואלון ברגר גומע אותו כאילו לזה הוא חיכה מהבוקר.
 "על מה רבת עם אבינעם?" צ'ארני שואל.
 "תתפלא, לא הזכרתי בכלל את נירה. שאלתי אותו מה עבר בראש של המטומטם הזה מאמריקה כשהוא המציא את הדבר הזה ואיך הוא שכנע אותו. ומאחר שלא חשבתי לקבל ממש תשובה, אז בזה נגמרה בערך השיחה".
 "למה בערך?" צ'ארני שואל.

"כי בסוף שאלתי אותו מה שלום והאם הוא אוהב את הילדים שלו. לא יכולתי להתאפק..."

"טוב, הבנתי. אני רוצה לשאול אותך כמה שאלות לפני שהמשטרה בטח תשאל אותך, אם תרצה לענות לי אשמח מאוד. אתה לא חייב".
 "שאל מה שאתה רוצה. אם זה רק יעזור להוריד מעליי את הצרה הזאת ששמה ג'ף יאנג. חקירת הרצח לא מעניינת אותי בכלל".
 "האם יורי וקארין יודעים על הסיפור הזה?"
 "אין לי מושג", אומר אלון. "אני לא סיפרתי להם. עוד לא. מחר בטח אספר".

"יש לך מושג מה הם חיפשו פה כל כך מוקדם בבוקר?"
 "שום מושג. גם אני שאלתי את עצמי".
 "'סקאוט' יכול להרוג?" שואל אדם צ'ארני.
 "בטח", משיב אלון ברגר וקורטוב גאווה נשמע בדבריו, "אפילו ביותר מדרך אחת".
 "איך?"

"אפשרות אחת היא בשוקר החשמלי. אתה יודע שיש לו משהו כמו

ידיים. אז באחת מהידיים האלו הוא יכול לשלוף את השוקר מהמקום שבו הוא תקוע ולדחוף אותו לעבר המקום שהתכנה תגיד לו. התכנה גם בוחנת מתי לעשות את זה אם הוא אינו בטווח שליטה של מפעיל אנושי. במקום שהוא תקוע הוא גם נטען כל הזמן, כך שהוא בעצם מוכן לפעולה כל הזמן – אם, כמובן, הוא היה מחובר לחשמל מספיק זמן מראש.”

”על סמך מה התכנה אומרת לו על מה לפעול ומתי?”

”בעיקר על סמך פענוח רצף התמונות שהמצלמה שלו מצלמת. היא מסתכלת על קצב התנועות של מי שממולה, ומעל קצב מסוים היא מניחה שיש איום. אבל התכונה הזאת אינה מפותחת עד הסוף בינתיים. כרגע מפעיל את ‘סקאוט’ מפעיל אנושי ששולט בו דרך מה שרואה המצלמה. מרחוק כמובן, גם בלי להיות בקו ראייה אתו. אותו מפעיל יכול להחליט לכמה זמן להפעיל את השוקר על המטרה. מעל כחמש עשרה שניות המטרה יכולה למות. מעל כחמש היא מנוטרלת לגמרי, כמעט מעולפת.”

”לא ראיתי את השוקר הזה בפעולה. זה מעניין. אמרת שיש שתי דרכים – מה הדרך השנייה?” שואל אדם צ’ארני.

”הדרך השנייה היא נשיפת סילון גז. כאן האפקט הסופי תלוי בסוג הגז שבו טוענים את המכשיר קודם. אפשר גז מדמיע או גז חרדל או גז שממית מידית.”

”ועוד מילה על זה”, מוסיף אלון ברגר. “לפני שתשאל, הדרישה הזאת היא די חדשה, בגלל זה אתה לא מכיר אותה. היא מופיעה באפיונים האמריקניים החדשים, אחרי שצברו הרבה ניסיון בהפעלת רובוטים בעיראק ובאפגניסטן, ששם האויבים היו פשוט מתקרבים אל הרובוט בשביל לזרוק איזה סמרטוט או חולצה על המצלמה שלו כדי להפוך אותו ואת המפעיל שלו לעיוורים, ואז להפוך אותו על הגב או לקחת אותו אתם. עם ההגנה החדשה הזאת יהיה קשה הרבה יותר לעשות את זה ולהתנכל לו.”

”מתי הוספתם את היכולת הזאת? זה לא היה בהתחלה”, אומר אדם צ’ארני.

”בחדשיים-שלושה האחרונים.”

“האם ג’ף יאנג ידע על זה?”
 “בוודאי”, משיב אלון ברגר. “לא סתם שהוא ידע, ג’ף הוא ששלח
 לנו את האפיונים החדשים וביקש לדעת אם אנחנו מצליחים לטפל בבקשות
 האלה”.

“וכשהוא קיבל תשובות, איך הוא הגיב?” שואל צ’ארני.
 “הוא אפילו לא הגיב לי. את התגובה הראשונה קיבל בכלל אבינעם
 למייל שלו – זה המייל שאתה מכיר – אף על פי שאת כל יתר ההתכתבויות
 הבן יונה הזה עשה אתי ועם נירה. אתה יכול לראות הכול על המחשב שלי.
 אתה מבין את זה?”
 “אז אם נירה גם כן ידעה את זה, סביר שהיא סיפרה לאבינעם, ואם
 אבינעם כפרי ידע את זה, זה רק מעמיק את השאלה למה הוא עשה מה שהוא
 עשה”, אומר צ’ארני.
 “ולמה נירה שיתפה אתו פעולה”, מוסיף אלון ברגר, וקולו החנוק
 כמעט שלא נשמע.

“אלון, תשמע”, אומר אדם צ’ארני אחרי הפסקה קטנה.
 “אני מבטיח לך שאני ארד לעומק העניין הזה עם יאנג ואני בטוח
 שהמשטרה תרד לעומק כל יתר הדברים. שמת לב שלא דיברתי אתך אף
 מילה על הרצח של אבינעם. לוי הייתי מהמשטרה בטח היית מככב אצלי,
 בינתיים לפחות, ברשימת החשודים, אבל אני לא מתעסק בזה. אתה תתמודד
 עם זה לבדך. אם זה לא אתה, והלוואי שכך, תוכל לעזור לי אם תספר לחוקרי
 המשטרה את מה שסיפרת לי, ובפרט לחוקר צעיר אחד שאתה לא מכיר, יניב
 דותן. הוא חוקר כעת את הסיפור עם ג’ף יאנג. אני אדאג שהוא יצלצל אליך
 מחר על הבורק. ועוד שני דברים. אל תדבר עם אף אחד על השיחה שלנו, גם
 לא עם נירה. והשני – אני, ממרום שנותיי וניסיוני, מכיר עורכי דין שאתה לא.
 אז אם תרצה המלצה, תקבל ממני.
 “לך הביתה, תנוח, תחשוב, ותשתדל להירגע. אם זה מרגיע אותך,
 אז הגם שבאופן אובייקטיבי אתה חשוד מארץ החשודים, אני, אדם צ’ארני,

לא חושב שזה אתה. אני מקווה עוד לעשות אתך יחד הרבה כסף. אלה בדיוק אותן המילים שאמרתי ליובל גורן, שגם הוא יכול להופיע ברשימת החשודים ההיא... אז יאללה, ביי”.

”תודה, אדם. אני מצטער על ההתפרצות בהתחלה. הוויסקי היה מצוין וגם השיחה. אני לא צריך עורך דין ואני אספר לחוקר הצעיר הזה הכול ועוד קצת. ואני מחכה כבר שנעשה כסף. הוויסקי הבא יהיה על חשבוני!” אמר והלך.

מציץ בשעון ורואה שכמעט שמונה. ציפי ואילנה ייכנסו בטח עוד כמה רגעים.

מציץ לפינת המשטרה ורואה את רב־פקד אילן שמש ואת חגית בטלר, הפקד שלו, שקועים בשיחה עמוקה. בעיניים שלו זו לא נראית ממש שיחת עבודה של שני חוקרי משטרה עזי נפש שחוקרים פרשת רצח סבוכה. "אני אפריע להם רגע", הוא חושב, מכניס את היד לכיסו, ממשש את הטלפון הנייד שלו, מוצא מיד את קצה הגפרור המודבק על הספרה חמש, לוחץ לחיצה ארוכה, ומחכה.

ולא היה צריך לחכות הרבה.

"עכשיו תורי לבדוק איך המערכת הזאת עובדת", אומר אדם צ'ארני לתוך הטלפון. "ומאיפה שאני יושב נראה שאתה בסכנה גדולה יותר ממני..." אה?"

"אני שמח שאתה דואג לי", משיב לו רב־פקד שמש. "תמיד טוב לדעת ששומרים עליך. איך היו השיחות שלך?"

"טובות מאוד. באמת. לאלון ברגר יש סיפור מעניין ביותר, למעשה סיפורים. אף אחד מהם לא פותר את הרצח, אבל הם נותנים לי הרבה חומר למחשבה על השותפים שלי. ועל העובדים שלי. אז יש לנו הרבה על מה לדבר מחר בבוקר. יש לי שתי בקשות".

"דבר", אומר הרב־פקד.

"הראשונה, בקש מיניב דותן שלך להתקשר על הבוקר עם אלון ברגר ולשמוע את הסיפור שלו. זה חתיכת סיפור. זה אפילו מעמיד אותו בראש קבוצת החשודים. אבל הוא יספר. הוא סיפר לי. אני רוצה שדותן ישמע כי זה ייתן לו יותר מקצה חוט להמשיך בחקירה שהוא עושה. זה ייתן לו ממש חבל עבה.

"והדבר השני, אמרת לי שאיש המז"פ שלך יבדוק בבוקר את המעבדה של 'סקאוט'. תגיד לו של 'סקאוט' יש רשם, כמו הקופסה השחורה במטוס, ושם נרשמות כל הפעולות שהוא עושה. אם אף אחד לא התעסק עם זה, אולי נוכל ללמוד משהו. שישאל את אלון ברגר איך להפעיל את זה. יש לי משום

מה אמונה מלאה בו. גם באחרים, בעצם, אבל בו יש לי יותר".
"הבנתי", אומר אילן שמש. "יבוצע. ניפגש מחר בבוקר אצלך
במשרד?"
"כן, אם לא יקרה משהו שיגרום לי לחשוב שכדאי להיפגש במקום
אחר".

"אוקיי", עונה שמש, ומוסיף –
"ועוד משהו שאולי חשוב שתדע. יש משהו לא־תקין בפרויקט שלך
'בוהן כליות'. אני עדיין לא יודע מהו. פקד חגית בטלר תנסה ללמוד ולהבין
מה בדיוק. היא תעשה את זה עם צמרת אבן־חן, שהיא המומחית שלך לענייני
רגולציה. הנחייתי אותה שבשום מצב היא לא תתעמת עם צוות הפרויקט עצמו.
אז אם יש לך משהו שיכול לעזור לה, אתה יודע איפה למצוא אותי. יש לך יופי
של פטנט בשביל לעשות את זה מהר..."

תשע בערב. בכרם התימנים, בפינת הרחובות רבי מאיר ויחיא קאפח, מסעדת 'מגנדה'. שתי קומות של האוכל הכי טוב בכרם. נירה גפן מכירה אותה היטב, והיא גם הזמינה את המקום להערב. חדר מבודד, לשמונה אנשים. ג'ף יאנג המארח, הוא רק ביקש מנירה להזמין מקום שהיא חושבת שראוי. הגיעו שבעה: ג'ף יאנג עם שלושה אנשים נוספים, יגאל שני, ראש פרויקט 'ווקר', איתי נבו מצוות הפרויקט ונירה גפן. אדם צ'ארני היה מיועד לבוא גם הוא, אבל הודיע שלא יוכל לבוא. גפן עצמה נמצאת שם עקב קשריה ארוכי הזמן עם ג'ף יאנג. העובדה שאבינעם, חברה הקרוב, נרצח ערב קודם לא נראית עליה. ג'ף וחבריו לא אמורים לדעת בכלל שהיה רצח בחברה.

רק התיישבו – מגיע אחד האחים הבעלים. הוא מכיר את נירה. מחליפים כמה מילים, מתייעצים מה כדאי להזמין. האח המנהל, עטור הזקן, טורח מסביבם עוד כמה דקות, קורא למלצר, ונפנה ולאורחיו האחרים. המלצר עובר מאחד לאחד, לוקח את ההזמנה והולך לדרכו.

מגיעים מלצרים נוספים ומפזרים על השולחן שלל מנות ראשונות, פאר יצירת 'מגנדה'. וכרגיל, זה משאיר רושם חזק על אורחים שאינם תושבי המקום וגורם לפרץ של דיבורים בענייני אוכל, דבר שאורך זמן רב ומכין את כל הסועדים הן לקראת המנה העיקרית שהזמינו הן, ובעיקר, לקראת הדיבורים העסקיים שלשמם בעצם התכנסו.

והמנות העיקריות לא מביישות. לא לשווא יצא לה שמה, למסעדת 'מגנדה'. לא עסקה אחת ולא שתיים נסגרו בין קירותיה.

ואמנם, לאחר שטיפות היין האחרונות נמזגו מבקבוקי היין האדום וספלי הקפה הגיעו, ג'ף יאנג פונה לעבר יגאל שני ואומר, באנגלית כמובן, כמו שדיברו כל הזמן –

"אני והאנשים שלי התרשמנו היום מאוד מהמכשיר שראינו אצלך. האנשים שבאו אתי לא הפסיקו לדבר עליו, והם מומחים רציניים בתחום הזה

של מכשירים למועדוני כושר בארצות הברית. תאמין לי שהם כבר ראו מכשיר או שניים בימי חייהם. וכדאי שתדע שיש הבדל גדול מאוד בין מומחים לכושר גופני לבין מומחים למועדוני כושר. אלו מפתחים את הגוף ואלו מפתחים את חשבון הבנק. והם חושבים שיש למכשיר הזה שלך פוטנציאל גדול מאוד. הם חושבים שגם הפוטנציאל של תעשיית הסרטונים בפני עצמה הוא גדול ומעניין.

הוא עוצר רגע כדי לתת לדברים לשקוע, וממשיך –
 "הם לא מבינים שום דבר בייצור של מוצרים או במכירה שלהם. זה אפילו לא מעניין אותם. הם מתמחים בלעשות כסף, והם חושבים שהם יודעים איך לעשות כסף מהחברה שלך ומהמוצר שלך. הם יודעים להכין תכנית עסקית, והם יודעים להכין מצגת דרכים, ויודעים להתחבר עם הבנקים הנכונים ולצאת להנפקה בבורסה. הם חושבים שיש לך פרויקט מנצח שאפשר להנפיק בהרבה כסף".

יגאל שני מקשיב ולא מאמין למה שהוא שומע. הוא לא מהיום בחברת ח.ק.ר, והוא יודע שהנפקות ואקזיטים הם משהו שלא עולה אפילו לדיון בה. ידוע לו שהפרויקטים בח.ק.ר מניבים כסף מייצור, ממכירה, ממתן שירותים, ממכירה של דגמים חדשים, והנה בא השותף האמריקני והופך את הקערה על פיה. ברור לו שיש כאן משהו חריג. חריג מאוד אפילו, אולי גם לא-תקין, אולי גם יותר מזה.

"ומה בכלל עושה פה נירה? לא היה לה איזה קשר אינטימי עם אבינעם? ולמה צ'ארני הביא את החוקר הראשי מהמשטרה לראות את 'ווקר' בדיוק כשהחבורה הזאת הייתה שם? ולמה צ'ארני איננו כאן?" כל אלו שאלות שעולות במוחו. הוא זוכר מה שצ'ארני אמר לו ומבין שצריך להיזהר, אבל גם יודע שצריך לתת תשובות. אז הוא עושה מה שמקובל כששני צדדים מנהלים משא ומתן, ואומר –

"מעניין מאוד מה שאתה אומר, וגם מחניף. אבל זה גם קצת שונה ממה שאני הייתי רגיל לחשוב. אני רוצה להתייעץ לך עם הקולגה שלי. אולי יש כאן באמת הזדמנות. אולי שווה לנו לחשוב אחרת. אז אנחנו נצא רגע

החוצה, ברשותכם, ותכף נחזור". אומר, נותן בעיטה קלה מתחת לשולחן לאיתי, ושניהם קמים לצאת. בזווית העין הוא רואה שג'ף ונירה מחליפים מבט, ונירה קמה להצטרף אליהם.

"אם לא אכפת לך, נירה, אני רוצה להיות לבד עם איתי".

והוא יוצא עם נבו החוצה. יוצאים ממש מהמסעדה, מתרחקים מעבר

לפינה, ויגאל אומר –

"משהו כאן מסריח עד השמים. זה התחיל בבוקר, כשאתה מצאת את אבינעם, וזה ממשיך כאן. מה פתאום אקזיט, ועוד בלי צ'ארני? מה זה הסיפור עם נירה, מה יש לה לחפש כאן? אני לא יודע איך הדברים מתקשרים ואם בכלל, אבל כל זה ממש לא מוצא חן בעיניי. מה אתה אומר?"

"אני בשוק. עוד לא נרגעתי מהבוקר, ועכשיו זה. ואני ראיתי את הסרטון שצילמנו בתוך הבניין ושאותו יאנג וצ'ארני וגם הרב־פקד ראו, וראיתי שהיה שם קטע שהטריד אותם מאוד. אתה לא ראית את זה. רואים שם את אבינעם ואת אלון ברגר ממש רבים. גם אני לא מבין איך הדברים מתחברים כאן, אבל גם אני מריח".

יגאל שני מוציא את הטלפון הנייד שלו ושולח אס-אס-אס לאדם צ'ארני. יש לו אייפון וזה הולך מהר:

"אנחנו בארוחת הערב עם יאנג. גם נירה אתו. הוא מציע לנו לעשות אקזיט. גם איתי כאן. מסריח לנו. אנחנו נשחק אותה ונמשוך אותו. שווה שתבדוק מיהם האנשים שאתו. אל תענה".

מראה לאיתי את מה שכתב ושולח. ומוסיף –

"במקרה, ממש במקרה, יש לי באייפון אפליקציה של הקלטת דיבור. אני אפתח אותו ובוא ניכנס. אני אוציא מיאנג הכול, אל תדאג. אתה תראה אתה יכול במהלך השיחה שאליה אגרור אותו להיכנס כל רגע ולהגיד מה שאתה רוצה. רק נקווה שלא תיגמר לי הסוללה שם".

עברו חמש דקות, ויגאל ואיתי חוזרים פנימה. הם רואים שג'ף הזמין בקבוק 'שיוואס'.

"למזוג לכם כוסית? זה ויסקי מצוין. מהטובים שיש", שואל ג'ף

יאנג.

”תודה, אני לא שותה“, אומר יגאל שני.

”אני דווקא אשתה ברצון“, אומר איתי נבו.

ויגאל שני פותח :

”אני והקולגה שלי, איתי נבו, דיברנו על זה. לא יותר מדיי. אתה מבקש שנעשה משהו לא-שגרתי ולא בדיוק מקובל. אבל אנחנו מבינים את המשמעות הכספית המקדית שיכולה להיות לזה מבחינתנו. אז בוא, לפני שמדברים על כסף, תספר לנו בפירוט איך אתה רוצה להמשיך. איך חשבת להוציא לפועל את התכנית שלך“, הוא אומר לג’ף יאנג.

”אנחנו ננצל את ההצלחה שהייתה היום בהדגמה ונארגן מסע הצגות על פני ארצות הברית, אחד שישולב עם מצגת הדרכים לקראת ההנפקה. יראו את זה גם בעלי מכוני הכושר הגדולים וגם אנשי ההון והבנקים.

”בד בבד אנחנו נקים חברה חדשה בארצות הברית שבה אתה ואני נהיה השותפים. אחרי ההנפקה בבורסה נתחלק בכסף.

”זו, בראשי פרקים, התכנית“, אומר יאנג.

”איך אפשר להקים חברה חדשה כאשר החברה הראשונה עדיין קיימת? ואיך אתה חושב שאדם צ’ארני יגיב על זה? הוא הרי לא נולד אתמול“, יגאל שני שואל.

”ואיך תוכל להוציא מכאן את המכשיר אם אדם צ’ארני יחשוב שמשהו קורה והוא לא יסכים? זו הרי החברה שלו“, מוסיף ותוהה איתי נבו.

”אם יהיו בעיות להוציא את המכשיר מהחברה, אז תמיד אפשר לבנות עוד אחד בארצות הברית. אתה, יגאל, או מישהו מהאנשים שלך תבואו לאמריקה ותבנו העתק. ובאשר להקמת החברה החדשה, בטח יהיו בעיות. תמיד יש. אבל בשביל זה יש עורכי דין. ותאמין לי, אין בעיה שהם לא מוצאים לה פתרון.

”אני יודע שצריך גם למצוא פתרון איך לפצות את אדם צ’ארני על כל הכסף שהוא השקיע בפרויקט הזה. ואנחנו נמצא“.

”איזה בן יונה מנוול הוא, אה?“ יגאל שני זורק לחלל החדר בקול רם

ובעברית.

”ואיך את מתחברת לכל זה?” הוא פונה לנירה ושואל אותה בעברית.
 ”אני לא מתחברת בכלל לעניין שלכם. אני כאן כי ג’ף ואני מכירים
 והוא ביקש שאעזור לו לארגן את ארוחת הערב הזאת. הוא עוזר לנו בדברים
 אחרים”, עונה נירה, גם היא בעברית.

”הוא הולך לפוצץ את השותפות שלו עם אדם צ’ארני? לא שאני שומר
 הראש של צ’ארני, אני רק רוצה לדעת לאן אני נכנס. את יודעת, לפעמים רק
 מהשבבים שניתנים אפשר להוציא עין”.

”ככה זה נראה”, עונה נירה, ומוסיפה –

”לא שאלתי והוא לא אמר לי, אבל גם בעניין שבו הוא יעזור לנו לא
 נראה לי שהוא רואה עין בעין עם אדם”.

”ומה היה קורה כאן היום אילו גם צ’ארני היה מגיע? הרי תוכנן שהוא
 יבוא”.

”אין לי מושג”, אומרת נירה.

”אני מביין”, יגאל שני חוזר לדבר באנגלית, וממשיך –

”אין נראים לך הסידורים הכספיים והעסקיים בינינו? בכמה כסף אתה
 חושב שמדובר? אני מתכוון, לאיזה סכום אתה מכוון את ההנפקה? מי יהיו
 כל השותפים, ובאילו חלקים יתחלק הכסף הזה ביניהם?”

ועד שג’ף יאנג מארגן במוחו את התשובה, יגאל שני פונה שוב לנירה
 גפן בעברית – הוא בטוח שהיא תעביר אחר כך את הכול ליאנג – ואומר
 לה:

”אין לי מושג איך הוא עוזר לכם ומי זה בכלל ‘אתם’. אני מקווה
 שבשילכם, מי שלא תהיו, שיש לכם ממנו תשובות טובות לשאלות האלו. לי
 דווקא מתאים הסידור הזה, גם אני רוצה כסף עכשיו, אבל צריך להיות זהיר
 ולראות שלא דופקים אותך”.

ג’ף יאנג גמר לארגן את מחשבותיו וחיכה בחוסר סבלנות שהשיחה
 בעברית תיגמר. הוא אומר:

”אני חושב שבהנפקה אפשר לכוון לכמה עשרות מיליוני דולר. לכמה

נגיע בסוף קשה להגיד עכשיו, זה תלוי בכמה טוב נכין את מצגת הדרכים. נצטרך להשקיע בה. נצטרך כמובן להשקיע גם בתהליך ההנפקה. המשרדים שמתמחים בזה, הטובים שבהם, לוקחים הרבה כסף, חוץ מאחוזים שהם גובים מהסכום שהושג בהנפקה.

”אז נאמר שנתחיל מזה שאתה ואני שותפים חמישים – חמישים. בזמן התהליך האחוזים של כל אחד מאתנו מדוללים לפי הסכומים שאנחנו משקיעים. לכן, מאחר שאני לא יודע מה יהיו הסכומים, אני לא יכול להגיד עכשיו הרבה יותר. מה שבטוח, אבל, הוא שאם סכום ההנפקה יהיה גבוה, גם אחוזי שותפות נמוכים יהיו שווים הרבה כסף. אלה חוקי המשחק.”

”אני מביין”, אומר יגאל שני.

”איתי, יש לך משהו לשאול?”

”כן. שאלה אחת. מה לוח הזמנים של כל התהליך הזה. אני מתכוון,

עד שמישהו רואה כסף ממשי.”

”ואללה”, אומר יגאל שני בשפה שג’ף יאנג לא מביין.

”אני חושב שבין ארבעה לשמונה חודשים”, משיב יאנג.

”אוקיי”, אומר יגאל שני, וממשיך –

”אומר לך כך: אני מוכן ללכת על זה. אבל לא בכל מחיר. אז אני רוצה

שתכין לי טיוטה של חוזה בינינו. תכתוב לי בבקשה את התנאים בינינו. תנקוב בסכומי כסף מינימליים שבפחות מהם אין עסקה, זאת אומרת שאתה מסכים שאז כל הידע נשאר אצלי, וגם שיהיה כתוב שם מה הפיצוי שאדם צ’ארני יקבל וממי. שבוע אחרי שאקבל את זה ממך תקבל ממני תשובה. אם אני לא מקבל ממך את הטיוטה הזאת תוך עשרה ימים, אז כאילו השיחה הזאת לא התקיימה מעולם ואני ממשיך בפרויקט כרגיל. אני אצא לחופשה בינתיים. כבר המון זמן לא עשיתי את זה. בכרטיס הביקור שלי שנתתי לך בתחילת הערב רשומים כתובת המייל שלי וגם מספר הטלפון הנייד. אל תטלפן אליי למספר בחברה.”

”ותודה על הארוחה”, מוסיף איתי נבו, ”ועל הוויסקי המעולה.”

לוחצים ידיים עם כולם והולכים.

”לחיצת היד עם נירה גפן הייתה מאוד מוזרה, לא הצלחתי לתפוס לה את המבט. וניסיתי. לא הסכימה להסתכל לי בעיניים“, אומר יגאל שני לנבו כשהם בחוץ.

”שמתי לב“, אומר איתי.

”איזו ארוחת ערב, אה?“ הוא מוסיף. ”לפחות היא יודעת לבחור מסעדות. מעניין אם היא גומרת את הערב אצלו בחדר, למרות אבינעם“. ”אתה לא לטובתה במיוחד“, אומר יגאל.

”אני לא. נראה מה כל אחד אחר היה עושה אחרי שהוא היה שומע שמצאו את גופתו של זה שאומרים שהוא החבר שלו נשענת ככה על הקיר!“

”בחיי שאתה צודק. לא חשבתי על זה, עכשיו הבנתי.“

”טוב. עכשיו תבדוק אם הסוללה בנייד לא נגמרה לך. כי אם היא נגמרה אנחנו הולכים לבית סוהר. אף אחד לא יאמין לנו מה היה כאן הערב! איזה שחקן אתה! איפה למדת את זה?“

”זה מהשכונה... ואפרופו השכונה, עוד טריק קטן משם: שמת לב שכשאמרתי בקול רם 'איזה בן יונה' היה שם אחד מהאנשים שראו שהוא מתפוצץ? אני מתערב אתך שהוא בכלל לא אמריקני!“

ואז הוא מוציא את הטלפון הנייד, מסתכל במסך ואומר –

”כל הכבוד לבלקברי. זה עדיין חי! בוא נראה איך שומעים“. אומר, לוחץ על כמה כפתורים, וכל הערב כאילו חוזר על עצמו באוזניהם, כל כך טוב שומעים.

”כל הכבוד לבלקברי, כבר אמרתי? יאללה, בוא ניסע הביתה, אני אקח אותך.“

כמה דקות אחרי השעה שמונה בערב נכנסו לקפה 'הבימה', ביחד, כמו נדברו קודם, ציפי ואילנה ובעלה איתן. עכשיו הם מחפשים את אדם צ'ארני, מוצאים וניגשים לשולחן. ומתיישים. ציפי מסתכלת על אדם בעלה ואומרת –

”אתה נראה לי כמו אחד שמכבש דרך עליו“.

”ולי אתה נראה דווקא כמו מי שדרך על המכבש“, אומרת אילנה.

”ולי אתה נראה כמו אחד שצריך איזה ויסקי כפול, וכשאני מסתכל עליך אז גם אני צריך. אז יאללה, בואו נראה מה יש להם כאן!“ אומר איתן, בעלה של אילנה.

אדם מחייך. הוא מכיר את איתן הרבה שנים והוא יודע שאפשר לשתות אתו ואפשר גם לדבר אתו. הוא שמח שהוא כאן עכשיו.

עוד הוא מהרהר, המלצרית כבר כאן ואיתן מסביר לה מה להביא לכל אחד לשתות עד שיחליטו מה הם רוצים לאכול.

”אתם מדברים על מכבשים“, אומר צ'ארני, ”אז בואו תקשיבו איך הם כובשים ומהדקים ולוחצים. וכמה מסוכן לעמוד בדרכם, ואם יש יותר מאחד אז כשאתה נזהר מאחד אתה יכול להיכנס תחת גלגליו של השני. אז תשמעו איך כבשו היום דרכים בממלכת ח.ק.ר.“

אדם צ'ארני שואף אוויר, לוקח לגימה ענקית מהוויסקי שהגיע ומתחיל את סיפור היום. רואים איך שהוא לאט-לאט מתנתק מהסביבה, מתרכז בדברים, מנסה להכניס בהם סדר.

”בערך בשבע בבוקר נכנס איתי נבו מפרויקט 'ווקר' לבניין, להכין את הביקור של ג'ף יאנג ואנשיו, שהגיעו במיוחד לשם כך מאמריקה. הם מכינים את הביקור הזה כבר כמה ימים.
”בדרך למעבדה, ביציאה מהמעלית, מול המדרגות בקומה הראשונה,

הוא מצא את אבינעם כפרי יושב, נשען על הקיר, אבל מת. הוא סימס לי והזמין לבקשתי את המשטרה.

”באו שלושה חוקרים מנוסים ויעילים והתחילו לעשות את עבודתם. באותו זמן גם אני התחלתי לרחרח. ואני רוצה לספר לכם כל מה שאני יודע עד עכשיו, גם ממני וגם מהמשטרה. זה יעזור לי לעשות סדר אצלי בראש וגם להוציא קצת קיטור.

”אני אספר בלי הבדל בין דברים שאני יודע מעצמי לבין מה שלמדתי מהם, מחוקרי המשטרה. במאמר מוסגר, אני רוצה שתדעו שאני לא מסתיר מהם דבר. הם, דרך אגב, מסתכלים עלינו עכשיו, כאן, מהפינה הרחוקה. הרב־פקד חושב שכדאי לשמור עליי. אז אל תסובכו כולכם בבת אחת את הראש — בייחוד לא אתה, איתן, הקצינה היא חתיכה...”

וכשראה שתשומת הלב שלהם חזרה להיות נתונה לו לגמרי, הוא

ממשיך:

”יורי גאמוב וקארין הירש, ששניהם עובדים אצל אלון ברגר בפרויקט ’סקאוט’, נכנסו היום לבניין מוקדם מאוד, בשש בבוקר. את שניהם חקרה המשטרה, כל אחד לחוד. הם אומרים שלא ראו את הגופה של אבינעם ולא ידעו שהוא נרצח. אם הם לא עלו במדרגות ברגל ורק השתמשו במעלית, אז באמת הם יכלו שלא לראות אותו.

”אנחנו, אבל, יודעים שהם היו בחדר של אבינעם והתעסקו במחשב שלו. מצאו את טביעות האצבעות שלהם עליו, וסביר מאוד שהם קראו חומרים שהיו שם, שלא היו מוגנים בקוד כניסה ושהיו זמינים למי שמסתכל. הם יכלו לראות שם דוח שכתב אבינעם וש ממליץ לסגור את הפרויקט שלהם כמו שהוא כעת, ואולי להפנות אותו לשוק המשחקים. הוא מזכיר שם דוחות אמריקניים בלי לפרטם.

”המשטרה עדיין לא עימתה אותם עם העובדה הזאת, שהם היו שם בחדר, מפני שאת טביעות האצבעות גילו אחרי שחקירתם נגמרה. בשביל שניהם הצלחת הפרויקט היא אבן דרך משמעותית בחיים. הם השקיעו בו למעלה משנתיים תמורת מעט מאוד כסף, בתקווה ליהנות ממנו כשיתחיל

לעשות כסף. והיו להם כל הסיבות לחשוב שזה מה שהולך לקרות. לקרוא דוח כזה מהאיש שתפקידו לייעץ לי מה לעשות, בהפתעה מוחלטת, יכול להיות שוק אמת".

"מה פתאום עלה על דעתם בכלל ללכת לנבור במחשב שלו?" שואל איתן.

"לדברי החוקרים – ולא בהקשר של טביעות האצבעות, אלא בהקשר של למה הם בכלל באו כל כך מוקדם – הם הרגישו שמהו קורה בהתנהגות של אלון ברגר ושל נירה גפן ורצו לנסות להבין מה ולמה בכוחות עצמם. זה יכול לענות גם על השאלה שלך.

"האם זו מוטיווציה לרצח? אני בספק. האם המוות יכול להיות תוצאה של איזה עימות שהתחיל מילולית ואחר כך גלש? זה כבר מתקבל יותר על הדעת, אבל זה לא מסתדר עם סיבת המוות. לדברי החוקרים, במבט ראשון זה נראה כמו התקף לב. אין סימני אלימות על הגופה.

"ודרך אגב, איתי טוען שבזמן שעבר בין הרגע שהוא גילה את הגופה בפעם הראשונה לבין הפעם השנייה שהוא ראה אותה, עם החוקרים, היא זהה הצדה באיזה מטר..."

"נראה לך שהם יכלו לעשות את זה?" שואלת ציפי.

"בשלב הזה, אם את שואלת אם הם יכלו, אז התשובה האובייקטיבית היא שהם יכלו. הייתה להם ההזדמנות, אבל לא בתכנון מוקדם, כי דבר קיומו של הרוח הזה נודע להם רק היום, אז איך הספיקו לקרוא לאבינעם לבוא ומתי הספיקו לריב אתו עד כדי כך? לכן זה לא נראה סביר. אני, באופן אישי, ממה שאני מכיר את השניים האלו, אני לא רואה אותם בקטע הזה".

רואים שהסיפור הזה לא קל לו, לאדם צ'ארני. הוא לוקח את שארית הוויסקי מהכוס ומסמן לאיתן איזה סימן מוסכם שיש להם, ואחרי רגע המלצרית מחדשת לשניהם את הנוזל החום הבהיר הזה בכוסותיהם.

"אז בואו נעבור לאלון ברגר בעצמו. הוא ראש פרויקט 'סקאוט', כמו

שאתם יודעים. ויש לסיפור אתו כמה חלקים.

"החלק הראשון: כבר בפעם הראשונה שהוא בא אליי עם הפרויקט

הזה, הוא בא עם נירה גפן. הם היו זוג שהכיר בצבא ועברו גם לגור ביחד. אלון הוא האיש הטכני, בעל השכלה הנדסית גבוהה, והוא מוכשר כמו שד. אבל הוא גם חמום מוח, אין לו סבלנות והוא לא טוב ביחסי ציבור. נירה גם היא חכמה ופיקחית, והיא ההפך ממנו ביחסי אנוש. מתברר גם שיש לה חוש עסקי מפותח מאוד. כשהיו אצלי הוא עשה את הקטע הטכני והיא – את כל היתר. וככה זה התנהל עד לאחרונה. לפני כמה חודשים התחיל משהו בין נירה ובין אבינעם, משהו שנראה אולי יותר מסתם רומן; לפחות מצד אבינעם, שאף החליט להתגרש מאשתו וגם התחיל להיפגש עם עורך דין לשם כך. אני לא יודע איך נירה ראתה את זה או מה הייתה כוונתה. אני לא יודע כמה זמן אלון כבר יודע את זה.

“ורדך אגב, ציפי, אילנה, אני יודע את כל זה רק מהיום...”

“אני דווקא ידעתי, אבל חסכתי ממך את התענוג הזה עד עכשיו”, אומרת אילנה. “לא חשבתי שאתה צריך להיות מעורב גם בדברים כאלה”, היא מוסיפה.

“טוב עשית”, הוא אומר, וממשיך –

“החלק השני בסאגה הזאת הוא כזה.

ג’ף יאנג, מסיבות שעדיין אני יודע אותן, שלח לאבינעם כפרי מייל מפורט שבו הסביר לו למה, לפי דוחות אמריקניים שהוא ציטט, אין לפרויקט הזה סיכוי וכתב שצריך לחבר אותו לפרויקט המשחק החברתי ‘שחק אותה’ שמפתח יובל גורן. אני חושב שנוסף למייל הזה היו להם גם שיחות בעל פה, שאם לא כן אני לא יכול להסביר את הנחרצות שבה אבינעם התחיל לעבוד על זה. ביום שבו הוא נרצח – נכון יותר להגיד: ביום שבו מצאו את גופתו – הייתה מתוכננת לו פגישה אצלי שבה הוא היה אמור להסביר לי את כל העניין.

“אני מניח, וכך גם חוקרי המשטרה, שאבינעם שיתף את נירה גפן בכל הסיפור הזה והיא, מתוך אולי איזו טיפת נאמנות אחרונה לאלון, סיפרה לו. אבל בטח לא סיפרה הכול; רק על קיומו של הדוח הזה, שמחסל את ‘סקאוט’ כמו שהוא ושמציא לו ייעוד חדש עם ‘שחק אותה’, רק את זה היא סיפרה.

“אתם עוד בכלל עוקבים אחריי?” הוא שואל.

“מהופנטים. וכל זה זה רק מהיום?” כך ציפי.

“ועוד לא שמעתם כלום”, אומר צ’ארני.

“אלון ברגר הלך ליובל גורן של ‘שחק אותה’ וסיפר לו את הרעיון הזה של ג’ף יאנג. אני לא יודע מה הם דיברו ביניהם, אני כן יודע מה הייתה התגובה של יובל גורן, אבל חכו עם זה קצת. אני רוצה להמשיך עם אלון ברגר. ותשמעו את זה –

”אני לא יודע כמה עימותים היו לו, לאלון, עם אבינעם על זה ועל דברים אחרים. אולי היו לו גם עימותים עם נירה. לא אתפלא אם היו. אני, אבל, הייתי עד במקרה לסוף עימות אחד שהיה לו עם אבינעם. ולא תאמינו איזה צירוף מקרים.

”פרויקט ‘ווקר’ מכין סרטונים שבהם המתאמנים על ההליכון שלהם צועדים בוורצ’ואל ריאליטי שהם בוחרים. את אחד הסרטונים שהם הכינו הם עשו בתוך הבניין שלנו. מיקמו מצלמות בכל פינה, כמו ב’האח הגדול’, והסריטו במשך היום לכמה שעות כל מה שהתרחש בבניין, במקומות שונים. אף אחד לא ידע ולא שם לב שיש בכלל מצלמות. גם לא אני. והנה, אחת המצלמות תפסה את אלון ואת אבינעם כשהם במהלך ויכוח שנראה רע מאוד. רואים שפת גוף שאי-אפשר לטעות בה. אמנם אין קול אבל אין גם צורך. הסרט האילם אומר הכול. זה התרחש ביום שהוא נרצח או יום קודם, לא יותר. הריב הזה ביניהם היה לאחר שיחה משולשת בין אבינעם ואלון ויובל. יובל ואלון קראו לו ודרשו הסברים על משמעות הדוח שלו, על מניעיו ועל הנימוקים שבבסיסו. בסוף השיחה המשולשת הזאת יובל הסתלק בזעם ואלון נשאר, וזה מה שמצולם. ועכשיו הפאנץ’ ליין:

”את הצילומים האלו ראינו בשעה שהתאמנו על ההליכון, לפי הסדר, אני, רב-פקד אילן שמש וג’ף יאנג. בטח יש גם אנשים נוספים מהפרויקט שראו את זה, אבל את התגובה שאני ראיתי, גם אצל הרב-פקד וגם, ואולי אף בעיקר, אצל ג’ף יאנג, לא היה אפשר לפספס. תדהמה אמיתית. ברגע שראיתי איך ג’ף יאנג כמעט נופל מההליכון בדיוק במקום הזה של הסרטון, הבנתי

שמשוהו קורה. אז החלטתי גם להמשיך את היום מכאן, מקפה 'הבימה'. אני לא רוצה לפגוש את ג'ף כשאני חושב שהוא עושה לי תרגילים שלא ייעשו. אני קודם רוצה לדעת יותר.

"אלון ברגר ישב כאן, על הכיסא של ציפי, לפני שעה. הוא סיפר לי כל מה ששאלתי אחרי שהבין שאני לא שותף של יאנג בכל הסיפור הזה. בהתחלה הוא ממש רצה להפוך עליי את השולחן, לפחות. ואל תשאלו איך שכנעתי אותו. אבל הוא השתכנע. אמרתי לו שאילו הייתי מהמטרה הוא היה החשוד מספר אחת שלי, וזה עוד לפני שחוקרי המטרה יודעים שבאמצעות הרובוט 'סקאוט' אפשר להרוג בלי להשאיר סימן. הוא אפילו הסביר לי איך 'סקאוט' יכול להרוג... אני שאלתי אותו..."

"האם הרובוט הזה, 'סקאוט', יודע לדבר? זאת אומרת, האם הוא יכול לספר מה הוא עשה באחרונה?" איתן שואל.

"האמת שהוא יכול", עונה אדם. "יש בו קופסה שחורה, כמו במטוסים, שרושמת כל פעולה שהוא עושה. אבל אם מישהו שיודע, למשל אחד מהפרויקט, מתעסק אתו, הוא יכול לנטרל את הכול ואף אחד לא ידע דבר".

"במילים אחרות", ציפי מנדבת את הבוננויות שלה, "אלון הוא ממש מועמד להיות הרוצח. יש לו כל מה שכל חוקר צריך. יש לו שני מניעים, לא אחד, יש לו יכולת מתוחכמת, ואת ההזדמנות הוא יכול ליצור בלי כל קושי. הוא רק צריך להזמין את אבינעם לעוד פגישה. אבינעם יבוא".

"את מאה אחוז צודקת", אומר אדם צ'ארני.

"מחר החוקר מהמחלקה לזיהוי פלילי יעשה חקירה יסודית במעבדה של 'סקאוט'. הוא יחפש כל רמז וכל סימן. הרובוט הזה יכול להרוג בשוק חשמלי וגם בגז. שניהם לא צריכים להשאיר עליו עקבות".

"מה אתה חושב שהוא ימצא?" שואלת אילנה. אדם צ'ארני שם לב שהיא כמעט בוכה.

"עכשיו אני רק יכול להגיד מהרהורי לבי. ואני מקווה שהוא לא ימצא שום דבר. אלון נראה תפור יותר מדיי להיות חשוד, כמו חשוד בהזמנה, וזה לא

נראה לי אמת. שלא לדבר על זה שכמו לאילנה, גם לי יש חולשה אליו..."
 "זה הכול להיום?" שואל איתן, "או שצריך עוד ויסקי?"
 "צריך, צריך", אדם ממחר להשיב, "יש כאן מספיק חברים שינהגו
 הביתה, ואני תמיד יכול לבקש מהרב-פקד שייקח אותי..." ולפתע הוא
 אומר:
 "תסלחו לי רגע, יש לי אס-אם-אס. אי-אפשר לדעת מה עוד יקרה
 היום".

הוא מוציא את הטלפון הנייד, לוחץ על "קרא" ומשתתק.
 "מה קרה, עוד מכבש הגיע מהצד?" שואלת ציפי.
 "זה לא מכבש. עכשיו זה כבר ממש טנק וזו הכרזת מלחמה. ג'ף
 יאנג הכריז אותה, או שאולי הוא בעצם ממשיך אותה. הנה, תשמעו מה שלח
 לי הרגע יגאל שני, ראש פרויקט 'ווקר', אומר להם אדם צ'ארני, וקורא
 באוזניהם את ההודעה.

"ואתה סומך על יגאל שני?" שואל איתן לאחר שצ'ארני קרא.
 "בעיניים עצומות", צ'ארני משיב, "ויש לו על ידו איתי, שגם עליו
 אני סומך לגמרי. מתברר שהחוששים שלי עדיין עובדים. ג'ף יאנג אכן מנסה
 משהו. בהתחלה זה היה 'סקאוט', אחר כך הוא הוסיף לו את 'שחק אותה',
 עכשיו זה 'ווקר', ורק נשאר לראות מה הוא מתכנן ב'בוחר כליות'. אבל לפני
 שאני ממשיך אתכם, כי עדיין לא סיימתי, אני רוצה להעביר את המסרון הזה
 לרב-פקד אילן שמש. אמרתי לו היום מתישהו שמשוהו מסריח, אז הנה, הוא
 יוכל גם כן להריח".

צ'ארני מתעסק בטלפון הנייד שלו, מוצא את פונקציית "העבר",
 מוסיף כמה מילים משלו ושולח. מחכה רגע, רואה מרוק את מנוד הראש
 של אילן שמש, רואה איך חגית בטלר מתכופפת להסתכל, מחייך, וממשיך
 לדבר:

"לפני שבא הנה אלון ברגר הזמנתי לכאן את יובל גורן, של פרויקט
 'שחק אותה'. הוא שמע על הרעיון הגאוני של יאנג מאלון. ואני אחסוך לכם
 את כל מהלך השיחה אתו. גם אותו הייתי צריך לשכנע שאני המום כמוהו

ושאני לא שותף. מה יובל גורן עשה מהזמן שהוא שמע את זה מאלון, לפני לפחות עשרים וארבע שעות, ועד עכשיו – אין לי מושג. אבל אני אומר לכם שאם לאלון יש 'סקאוט' בשביל לחסל מישו, ליובל יש הידיים שלו. לא שאני חושב שזה מה שקרה, אבל אנחנו שומרים על ראש פתוח... ותשמעו עוד –

"ליובל גורן יש חבר ששירת אתו ביחידת המודיעין. והחבר הזה, מתברר, הוא גאון מחשבים והוא עובד במשטרה על המקרה הזה. יובל פגש אותו לשיחה ארוכה והוא בטוח שהחבר הזה ירד לעומק העניין. הבנתי מיובל שהם כבר פתרו בעיות קשות יחד בעבר".

"אני רוצה לבדוק אם משכירים כאן מיטות", אומרת אילנה, "כי לא נראה לי שסיימת, ויש עוד פרויקט אחד בח.ק.ר שלא הזכרת בכלל. לא יכול להיות ש'בוחן כליות' לא בעסק הזה אם יש כאן לכלוך".

אדם צ'ארני מסתכל על אילנה בהתפעלות ולא מאמין למשמע אוזניו. "עוד משהו שהחלטת לחסוך ממני?" הוא שואל.

"אהה", היא אומרת, "לא משהו שאני יכולה לשים עליו את האצבע בדיוק, אבל ישנו שם בצוות גדעון קליין, ואני לא סובלת אותו. בכל פעם שהוא עובר על ידי אני מצטמררת. משהו בעיניים שלו, בשפת הגוף שלו, מין חלקלקות כזאת. אז מה יכולתי להגיד לך? וגם ראש הפרויקט, סטנלי וייט, הוא לא".

"הוא לא מה?" שואל איתן.

"הוא פשוט לא. לא אמין, לא משלנו, לא מתאים. אני ממש לא יודעת להגדיר אותו, אבל שניהם ביחד, זה מין צמד חמד כזה שאני מאמינה שאם יש משהו לא טוב, הם שם".

"טוב, אז תשמעו. אני חושב שיש לאילנה חושים בריאים. גם אני מרגיש שיש משהו לא בסדר בפרויקט הזה. מאוד לא בסדר, וברמות אחרות. למשל, אביהו קרן, שהוא בצוות של מומחי הרגולציה שלי, עשה שם בדיקה משלו ולאחריה כתב מכתב לאבינעם. והנה, לפני שאפילו אני יודע במה העניין, הוא מתפטר. אולי אבינעם רצה לדבר אתי גם על זה. עוד לא קרה לי

שמישהו התפטר מהחברה בצורה כזאת.

”בכלל, כשאני חושב על זה עכשיו, הפרויקט הזה נכנס לחברה דרך ג’ף יאנג. הוא הביא את שני האנשים האלה מאמריקה ואמר שהוא מכיר אותם. סטנלי הוא בכלל אמריקני.

”מחר פקד בטלר, חגית בטלר, הולכת להתלבש על הפרויקט הזה ועל תכניו כדי לנסות להבין מה קורה שם. ביקשתי את צמרת אבן-חן, שהיא המומחית שלנו לרגולציה, להיצמד אליה ולעזור לה. רגולציה היא לב העניין בפרויקט הזה. ביקשתי את הרב-פקד לוודא שהוא שומר על שתיהן ושלא ייתן להן להתעמת עם האנשים ששם בשום מחיר. שמעתם איך אילנה מסבירה את זה במילים שלה...”

”אני עצמי הולך, עוד הערב, לדבר עם אנשים שאני מכיר באמריקה. בעיקר לשאול שאלות”.

”למה הערב?” שואלת ציפי.

”זה בגלל השעון, אשתי היקרה. כבר שכחת, אה? כבר מזמן לא היינו שם בחופש, ואולי באמת הגיע הזמן”, אומר צ’ארני לאשתו.

לא מספיק לגמור את המשפט – עוד אס-אס-אס נכנס. מיגאל שני: ”אנחנו בדרך הביתה. הקלטתי את כל השיחה. שיחקנו אותה כמו שצריך. הוא לא סופר אותך בכלל. אנחנו כן. מחר בבוקר הכול יהיה אצלך בידיים. נראה לי שצריך להיזהר מהכול, גם אתה. אני לא יודע מיהם האנשים שהוא הביא אתו, הם בכלל לא נראים לי מומחים למכוני כושר כמו שהם הוצגו. אחד שם הוא בטוח ישראלי”.

אדם צ’ארני קורא פעם, קורא פעמיים, ובפעם השלישית קורא את המסרון לכל הנוכחים. והם שותקים. ציפי לוקחת את היד של אדם, לוחצת אותה ונצמדת אליו.

אדם צ’ארני מעביר גם את האס-אס-אס הזה לאילן שמש, ואחר כך מחזיר הודעה ליגאל שני –

”כל הכבוד, יגאל. ותודה. הרגע אמרתי פה לאנשים שאני סומך

עליך בעיניים עצומות. נתראה בבוקר”.

”נדמה לי שאפשר להגיד שמיצינו את הערב ואפשר ללכת הביתה קצת לנוח. מחר לא הולך להיות יום קל יותר מהיום”, אומרת ציפי, ומסמנת למלצר להביא את החשבון.

בחוץ הם מתפצלים. אדם וציפי צ’ארני נכנסים למכונית שאתה הגיע אדם ואילנה ואיתן נכנסים למכונית שלהם, לא לפני שהם מתחבקים עם ציפי ולוחשים דברים באוזנה.

”מה אמרו לך?” צ’ארני שואל כשהם נוסעים.

”היית מת לדעת”, משיבה ציפי. ”יאללה, מהר הביתה, יש עוד טלפונים לעשות!” היא ממשיכה ואומרת, וחיוך מרוח על פרצופה.

מיד אחרי שקיבל את האס-אס-אס הראשון מיהר רב-פקד אילן שמש להתקשר למטה המחלקה, הזדהה וביקש את הקצין התורן:

”שלח מישהו באזרחית למסעדת ‘מגנדה’ בכרם. הוא ימצא שם בחדר צדדי שולחן עם שבעה סועדים, וביניהם אישה אחת מושכת עין. כשהם יגמרו לאכול הם יפרדו, ואני חושב שראשונים יצאו שניים יחד. הם לא מעניינים אותי. מתוך אלה שיישארו, אני מחפש את זה שלא יישאר אתם במלון הלילה, ואני לא מתכוון לאישה. גם היא לא מעניינת אותי. אני מחפש את זה שלא צריך מלון בתל-אביב הלילה, זאת אומרת שיש לו איפה לגור. אני רוצה לדעת עליו הכול, בלי שהוא או מישהו אחר ידע שאנחנו חוקרים”.

”יש לי בדיוק מי שאתה מחפש. הוא תימני והוא מהכרם. הוא יושב כאן ומגלגל את האגודלים מרוב שעמום. אני כבר שולח אותו”.

”אני מכיר אותו. תמסור לו ד”ש ממני ושידווח לי לנייד מחר בבוקר.

ועכשיו דבר נוסף –

”תברר במשטרת הגבולות בנתב”ג כניסה של שלושה או ארבעה אנשים מארצות הברית אתמול. לאחד קוראים ג’ף יאנג. אני לא יודע איך קוראים ליתר, אבל הם בטח עמדו בתור ביחד. אולי יהיה לנו מזל ולא היו לפניהם או אחריהם אמריקנים נוספים. שווה לנסות. אם יהיה לך משהו, דבר אתי מחר בבוקר. זהו להלילה”.

”כשאדם צ’ארני אמר בבוקר שהוא ישתף פעולה ושהוא רוצה לסיים

את זה מה שיותר מהר, הוא ממש התכוון לזה, אה? “אומרת חגית.

”ממש ככה. הלוואי כזה שיתוף פעולה בכל מקום”, עונה אילן שמש.

”תשמע, מה הפלא, מפעל חייו בסכנה. לפי איך שזה נראה, השותף

שלו מאמריקה ממש הוציא עליו חוזה”.

”את צודקת, אבל נראה לי שגם לו יש עוד מה להגיד ושהוא לא

יתמסר לאף אחד. נראה לי גם שהעובדים שלו כולם מאחוריו, והם בפירוש

קבוצה איכותית וחזקה והם יעזרו לו בכל דבר. אחרי הכול זה גם מפעל חייהם שבסכנה”.

”חוץ מנירה גפן”, אומרת חגית. ”ואתה אמרת שאתה לא מתעניין בה,

איך זה?”

”שתי תשובות. הראשונה, אם היא באמת תישאר במלון תהיי בטוחה

שהאיש שלנו מהכרם ידווח לנו. אי-אפשר שלא לשים לב אליה. והתשובה

השנייה...”

”נו, תגיד כבר את השנייה”, אומרת חגית כשלפתע אילן שמש

משתתק.

”החתול לקח לך את הלשון?” היא שואלת.

”היה חתול? לא ראיתי!” אומר אילן שמש, לוקח את שתי ידיה,

מסתכל בעיניה ואומר:

”זה בגללך. לא בגלל החתול...”

”ואני כבר ראיתי גרוד של חתולים”, אומרת חגית. ”וחשבתי שלעולם

לא תוכל יותר להגיד דברים כאלה”.

”גם אני חשבתי. זאת האמת, אבל כמו שאמרתי לפני רגע, זה הכול

בגללך...”

”אז בוא נשתה משהו מיוחד לכבוד זה. בסדר? מה דעתך על אייס-

קפה עם גלידה? אני בטוחה שאף שוטר עוד לא הזמין לשוטרת דבר כזה,

ועוד בתפקיד!”

”ואללה, איזו בחורה”, חושב אילן שמש, מחייך חיוך ענק, מניף את

ידו וקורא למלצר.

בביתם שבצהלה, בפאתי תל-אביב, מקום שהם גרים בו מאז חזרו מארצות הברית, אדם צ'ארני מתיישב בחדר עבודתו, מדליק את המחשב ומחפש את הטלפון של ג'יימס רוקוול, העורך דין שלו בארצות הברית. הוא בעצם הבעלים של משרד עורכי דין שהלך וגדל עם הזמן, ואתו צ'ארני עובד כל השנים.

ציפי מכינה קפה, מוזגת לשני ספלים ומתיישבת מולו.
 "כמו בימים ההם", היא אומרת.

"אכן כן", הוא עונה, שם את הטלפון על רמקול ומחייג.
 הטלפון מצלצל בצליל המיוחד שיש לצלצולי הטלפון בארצות הברית, ואחרי רגע מתחילה מסכת המסרים האוטומטית.

"זה דווקא לא כמו בימים ההם..." אומר צ'ארני.
 "גם אצלך במשרד זה ככה, אז אל תלונן", אומרת ציפי.
 ובכל זאת, אחרי כמה וכמה לחיצות כפתור, קול אנושי נשמע בצד השני –

"אני מבקש את עורך דין ג'יימס רוקוול. תגידי לו שזה אדם צ'ארני מישראל ושזה דחוף מאוד".

לא עובר רגע וקולו הרועם של ג'יימס נשמע מהצד השני:
 "אדם, היי, כמה טוב לשמוע ממך, התגעגעתי אליך, כבר לא רואים אותך אצלנו, מה שלום ציפי היפה שלך, ומה עם הילדים, ואיך העסקים?"
 ג'יימס מפציץ ללא רחמים...

ואדם מחייך. זהו ג'יימס שהוא מכיר. הוא לא השתנה.
 "ג'ימי, היי! את כל מה שאתה רוצה אספר לך, ואפילו אבוא במיוחד לניו-יורק בשביל זה, אבל קודם תעזור לי לפתור בעיה קשה מאוד שהתעוררה פה. אחרי זה אעשה כל מה שתגיד".

"שוט", אומר ג'יימס רוקוול.
 "אני לא אכנס לכל הפרשה, רק אגיד לך בדיוק מה אני מבקש."

יש לי שתי בקשות ואני צריך תשובות אתמול".
 "אני מקשיב וגם מקליט כדי שלא יהיו בעיות שכחה. אני מניח שזה בסדר מצדך".

"בסדר גמור. מצוין אפילו. השאלה הראשונה עוסקת באפשרות שאולי הייתה חברה שנסה לרשום מוצר רפואי בשטח הטלמדיסין, ובמיוחד בתחום הקרדיולוגיה, לשימוש ביתי ולקבל עליו אישור אף-די-אי. אם מה שאני חושב נכון, אז הניסיון הזה נגמר לא-טוב, ולמעשה אף אולי בחשדות למשהו מלוכלך. אני לא יכול להגיד אם בכלל או מה, כי אני לא יודע, אבל זה צריך להסריח. שמות האנשים המעורבים הם אחד סטנלי וייט, שהוא אזרח ארצות הברית, והשני הוא גדעון קליין, שהוא ישראלי, אבל אולי גם לו יש אזרחות אמריקנית. עד כאן זה ברור?"

"ברור לגמרי. באיזו תקופת זמן לחפש?"

"תתחיל בחמש השנים האחרונות".

"קיבלתי", אומר ג'יימס. "והדבר השני מהו?"

"הדבר השני עדין קצת יותר. אתה תנכף תבין. אתה מכיר את ג'פרסון יאנג, השותף שלי באמריקה. אתה עשית בזמנו את החוזה בינינו. אני לא יודע אם אתם בקשרים. אם לא, ואם אתה לא מחויב אליו בקשרי עורך דין-לקוח, אני מבקש לדעת אם קורה אצלו משהו שיגרום לו לנסות לחסל אותי ואת החברה שלי. אולי כי הוא חושב שיוכל להתעשר מזה, אולי משהו אחר – אין לי מושג מה – אבל זה מה שהוא עושה, ובאגרסיביות רבה, ובמעשים שלא ייעשו. הוא כעת כאן בישראל, ויכול להיות שגם המשטרה תצטרך להתערב בגלל אופי הדברים. נרצח אצלי בחברה עובד בכיר, ואולי הוא יודע על זה משהו.

"אולי בכלל בין שני הדברים שביקשתי אותך לבדוק בשבילי יש קשר. אני יודע בוודאות, ויש לי הוכחות, שהוא מנסה לחבל בפעילות החברה ולהעביר ממנה דברים אליו בדרך לא-ישרה".

אדם מסתובב על הכיסא לעבר ציפי ושואל אותה, באנגלית, שגם מהצד השני של הטלפון ישמעו –

“ציפי, האם כיסיתי הכול והאם זה ברור מספיק?”

“עשית את זה נהדר, ומסור שלום ממני לג’יימס”.

“שמעתי את שניכם. אז אם אין לך מה להוסיף, אני מנתק ומתחיל

לעבוד. הבנתי את הדחיפות ואת הרגישויות. תרשום לך את מספר הטלפון

הנייד שלי, שלא תצטרך לעבור כל פעם את הוויה דולורוזה המודרנית”.

ג’יימס נותן לו את מספר הטלפון ומנתק.

“זהו, ציפי. נגמר היום הארוך ביותר בחיינו. יש לי הרגשה שהשיא

הזה יכול עוד להישבר מחר. אז בואי נלך לישון במה שעוד נשאר מהלילה”.

ג'ף יאנג וחבורתו נשארו לשבת במסעדת 'מגנדה' עוד קצת אחרי שיגאל שני ואיתי נבו הלכו. ג'ף רצה לשמוע מה דעתה של נירה על השיחה שהתנהלה שם במהלך הערב.

"מה את חושבת שיקרה עכשיו?" הוא שואל אותה. "האם הוא יקנה את הרעיון שהוא יוכל לעשות הרבה כסף בזמן קצר, או שהוא ירוץ לאדם צ'ארני לספר לו מה היה כאן?" "קשה לדעת", אומרת נירה.

"מצד אחד, כסף הוא תמיד מוטיווטר גדול, ואנשים עושים הרבה דברים בשביל להשיג אותו. ואם הם חושבים שזה סכום גדול, אז על אחת כמה וכמה.

"מצד שני, האנשים בחברה אוהבים מאוד את אדם צ'ארני, כי הוא עושה בשבילם דברים שאף אחד אחר לא עושה. הוא נותן להם מכספו והם יודעים להעריך את זה. זה למעשה הצד השני של אותו מטבע. חשבת בכלל מה יהיה אם באמת הוא יספר לאדם צ'ארני מה שהיה פה?"

"זה פשוט מאוד", אומר ג'ף יאנג. "יש לי פה שלושה או ארבעה עדים שיגידו שהוא בכלל יזם את כל השיחה הזאת, שהוא הציע לי לפתוח חברה בארצות הברית, שהוא הציע לי לבוא לאמריקה, לבנות שם מערכת להדגמה ולצאת להנפקה ולעשות אקזיט גדול.

"מחר בבוקר אני אצלצל לאדם צ'ארני להגיד לו איזו ארוחה הוא הפסיד, ולפי טון הדיבור שלו אדע אם יגאל שני דיבר אתו או לא".

אף אחד מיושבי השולחן לא מסתכל פעם שנייה על המלצר שבא לשאול אותם אם הם רוצים משהו נוסף מיוחד. הם לא רוצים, ומבקשים את החשבון. כשהוא מגיע נירה קוראת אותו, אומרת לג'ף יאנג לשים את כרטיס האשראי וגם אומרת לו כמה טיפ להשאיר.

"יש לך כסף ישראלי?" היא שואל.

"יש לי. פרטתי מספיק", הוא משיב.

הם מסיימים את התשלום ויוצאים מהמסעדה. בחוץ נירה מובילה אותם בסמטאות כרם התימנים אל המקום שבו החנו בראשית הערב את המכונת השכורה, ברחוב הרב קוק.

”מכאן אתם נוסעים לכיוון הים עד סוף הכביש, פונים ימינה ונוסעים עד שתגיעו למלון. אי־אפשר לטעות”.

”את לא באה אתנו?” שואל ג’ף יאנג.

”לא. היה לי יום ארוך יותר מדיי היום”.

”אז איך תגיעי הביתה?” הוא שואל.

”אין לי בעיה לקחת מפה טקסי. לא צריך לדאוג לי. אני כבר ילדה גדולה”, היא משיבה, מסתובבת אחורה והולכת לכיוון השני.

למען האמת, לנירה אין בעיה לקחת מונית, אבל יש לה בעיה גדולה להגיד לה לאן לנסוע. היא עדיין גרה עם אלון ברגר. אמנם אין להם בזמן האחרון שום יחסים, הם אפילו בקושי מדברים, אבל הם עוד לא שוחרו על מה שקורה ביניהם בזמן האחרון. אלון לא הזכיר מעולם את שמו של אבינעם, וגם היא לא. אבל היה לה ברור שהוא יודע, כמו שכל יתר האנשים בחברה יודעים.

הוא גם לא שאל אותה על היחסים שיש לה עם ג'ף יאנג, שבגנים הוא סיפר לה את סיפורי 'סקאוט'. ועתה היא יודעת שמחר כל החברה תדבר על כך שהיא הייתה בארוחת ערב עם ג'ף ועם אנשיו, ארוחה שהייתה בכלל בעסקי פרויקט 'ווקר', ואילו עסקים אלה היו.

"אין ספק שהסתבכתי כהוגן", היא חושבת בלבה. "איך הצלחתי להכניס את הראש הבריא שלי לכל כך הרבה פינות ללא מוצא. איך פלירט קטן עם אבינעם הוביל אותו למקומות כאלו שבכלל לא התכוונתי ולא רציתי להגיע אליהם. איך ג'ף הצליח לסנוור אותי בסיפורים על התעשרות מהירה ואיך האמנתי לו, אני, נירה גפן, הבחורה השקולה והזהירה הזאת?

"ומי רצח את אבינעם? האם זה אלון? אני יודעת שהוא אוהב אותי, אבל האם הוא מסוגל לרצוח בגללי? או האם זה בגלל מה שאבינעם הלך לעשות ל'סקאוט', או גם וגם?" המון שאלות מתרוצצות במוחה, וככל שהיא חושבת יותר, עוד ועוד שאלות מגיחות.

"מה ג'ף מכר לאבינעם שגרם לו לאבד את שיקול הדעת שלו? האם הוא הציע לו הרבה כסף אם הוא יעזור לו לחסל את 'סקאוט'? והאם זה מפני שגירושין הם סיפור יקר, ואבינעם חשב שהנה באה לו הישועה הכספית דרך ג'ף יאנג?

"ומה הייתי אומרת לאבינעם אילו ביקש שאבוא אתו אחרי שהיה מתגרש? האם בכלל אהבתי אותו כל כך?

”ובכלל, מה הולך להיות מחר? גם לווייה, גם סיפור הארוחה האומללה הזאת, גם שוטרים שבטח יהיה להם מה לשאול, גם אדם צ’ארני, שאני חייבת לו כל כך הרבה, ובעיקר גם אלון, שמעולם איש לא נתן לי כל כך הרבה כמוהו. אז מה אני עושה?”

ובלי להרגיש, נירה הלכה ברגל כל הדרך מכרם התימנים עד למקום שבו היא גרה עם אלון, דירה שכורה בשדרות רוטשילד פינת רחוב בלפור. “אני הולכת להעיר אותו מהשינה ולספר לו הכול. ומה שיהיה אחר כך יהיה. אני לא יכולה לשקר יותר לו ולכל העולם מסביב, וככל שאוציא את כל מה שיש לי החוצה מהר יותר, טוב יותר יהיה לכול, ובעיקר לי.”

כמעט באופן אוטומטי היא נכנסת לבניין, עולה קומה אחת, מכניסה את המפתח למנעול, מסובבת, פותחת את הדלת ונכנסת פנימה. אלון יושב במטבח, שתי כוסות קפה ריקות לידו, וגם בקבוק הוויסקי בן השנתיים שם. הוא מרים את הראש ואומר:

”חזרת, נכון?”

”כן”, היא אומרת, ומוסיפה –

”אין לי מקום אחר.”

”אז בואי אליי כבר, שעות אני מחכה לך!”

יניב דותן התעורר מוקדם בבוקר וידע מה הוא הולך לעשות ואיך. לא כולם יאהבו את זה, הוא חשב, אבל לא נורא. דבר ראשון הוא מצלצל ליובל גורן – “בוקר טוב, סגן אלוף במיל” גורן. אני צריך ממך משהו”, הוא אומר כשהוא שומע שהטלפון בצד השני הורם. “מה קרה, הסורים על הגדרות? רק חמש בבוקר”, הוא שומע את יובל מדבר מתוך שינה.

“כן, אני יודע מה השעה. גם לי יש שעון. איך זה שאתה לא יודע שכבר אין סורים על גדרות? העולם מתקדם. אין גדרות! לא שמעת? צלצלתי כי אני צריך שתיתן לי את הקוד שיש לך להיכנס למאגרים הסודיים של הצבא האמריקני, המאגרים האלה שבהם ישנם המכרזים לציוד מסווג שהם מחפשים, אתה יודע”, הוא אומר לפני שיובל מספיק בכלל להתעורר. “למה לך אין את זה, ולמה אתה חושב שלי יש?” יובל שואל. מתברר שהוא מתעורר מהר מאוד.

“כי עד כמה שאני יודע, מדרגת סגן אלוף משאירים לך את הקוד ומעדכנים אותו, אפילו בלי שאתה בכלל יודע. לי אין סגן אלוף ולכן גם אין לי הקוד”.

“ואתה חושב שתוכל להשתמש בו אפילו אם זה מהמחשב שלך ולא מהמחשב שלי?”

“אני חושב שכן. אני יודע איך לעשות שלא יחשבו שזה בדיוק המחשב שלי. אני חנון מחשבים, אתה זוכר?”

ויובל זוכר. והוא הולך למחשב שלו, מוציא את הקוד ושולח אותו באס-אם-אס ליניב.

“נהדר, תודה רבה. תשמע ממני כשיהיה מה”, מחזיר לו דותן, מנתק את הטלפון ומתחיל לעבוד.

ארצות הברית היא מדינה גדולה מאוד, והיא חייבת להיות מסודרת בשביל שלא ישרור בה כאוס. למסקנה הזאת הגיעו קברניטיה כבר לפני שנים רבות, וסדר שם הוא טבע שני. רואים את זה בהתנהגות של אנשים ברחוב, על הכביש, ואפילו כשעומדים בתור. אצל הממסד זה ממש מקובע בדי-אן-איי. ובכל שטח. בעיקר אם כסף מעורב בזה. לכן כשהממסד צריך משהו הוא מפרסם ברבים מכרז, באתרי אינטרנט ייעודיים וידועים. ולא רק במגזר הציבורי. אם הממסד הצבאי צריך משהו גם הוא מפרסם, רק שבאתרים שאינם ידועים כל כך, בטח לא כאלו שידועים לציבור הרחב. רק מי שבברנז'ה ויש לו סיווג ביטחוני יכול להיכנס לשם, באמצעות קוד מתאים. ברגע שהקוד נכתב, המבקש מזוהה וניתנת לו האפשרות לראות את מה שהצבא האמריקני צריך ואין לו, ברמת הסיווג המתאימה.

יש מספר מקומות מוגבל של מוסדות שאינם אמריקניים שיש להם האופציה הזאת. לא כל כך בגלל דרישת הסדר, אלא יותר בגלל הכדאיות. יש מקומות שבהם יש דברים טובים יותר מאלה שיש בארצות הברית, והם לא רוצים להפסיד אותם. כך קורה שלאגפים מיוחדים בצבא הישראלי ניתנת גישה למאגרי המכרזים האלו, לטובת שני הצדדים.

יניב דותן חושב שאולי הוא ירצה להשתמש במאגר המידע הזה בהמשך, כך אומרים לו חושיו. אבל זה יהיה רק בסוף, אם לא תהיה בררה אחרת. יש דברים נוספים שאפשר לעשות אותם קודם, והוא מתחיל לעשות. הוא מתחיל בזה שהוא נובר בהיסטוריה של פרויקט 'סקאוט' ומוציא משם את כל האסמכתאות שביססו את הנימוקים שבזכותם הוא התקבל לחברה. היו שם סקרי שוק, בעיקר אמריקניים, שצפו לרובוטים שוק גדול, בעיקר בשטח הביטחוני. ואמנם, בין הדוחות הרבים הוא מוצא חוות דעת רבות וניתוחים של הביצועים של הרובוטים השונים שכבר מופעלים בשטח. מתברר לו שיש מאות ואלפים כאלו בשירות הצבא האמריקני שנלחם במזרח התיכון ומזרחה ממנו. הרובוטים משמשים בעיקר לנטרול מטעני צד לאחר שהתגלו. הם מתקרבים, מזהים זיהוי סופי, ואז הם יורים על המטען או מזיזים אותו ממקומו או מתפוצצים עליו. בסופו של דבר אפשר להגיד שהם בדרך

כלל מתאבדים על כל מטען. התאבדות כזאת חוסכת חיי אדם. הדוחות מלאים סיפורי "גבורה" של רובוטים.

את כל הלימוד והקריאה בדוחות הוא עושה במחשב כמובן, באינטרנט, לאחר שנכנס אליהם דרך לינקים, שלא חסרים. כל אחד שמבין משהו יכול למצוא את הדוחות האלו.

הוא מוצא שברובוטים משתמשים גם למטרה נוספת, והיא סריקה באזורים שאליהם אין קווי ראייה אנושיים. זה יכול להיות בתוך בתים, מאחורי קירות, מעבר לפינה וכדומה. הוא מגלה שבעצם היו רוצים לעשות בתכונה הזאת שימוש נרחב יותר, אבל זה לא כדאי, כי הרובוט חסר כל הגנה עצמית, ולמעשה כל ילד יכול לנטרל אותו. אחרי שמכירים את תכונותיו, כאשר שומעים שהוא מתקרב מנטרלים אותו בפשטות, "מחכים לו בפינה".

כל הדברים האלה כתובים ומפורסמים באתרים רבים. כל חברה שמייצרת רובוטים מספרת את סיפורי הרובוט שלה, חיילים מספרים על החוויות שלהם, ואפילו יש סיפורים שמספרים שבויים.

הדברים האלו עמדו לנגד עיניהם של אלון ברגר ושל אדם צ'ארני כשהחליטו ללכת על פיתוח הרובוט 'סקאוט'. הם חשבו שאם הם ייתנו לו כמה תכונות שאין לאחרים, יהיה להם שוק גדול מספיק. הם גם הבינו שהם הולכים על משהו גבולי, ולפי זה תכננו את התקציבים. כל אנשי הקבוצה קיבלו שכר נמוך, מתוך ההבנה שזה יחזור אליהם והם יפוצו אם הפרויקט יהיה מוצלח כמצופה.

תוך כדי הקריאה יניב דותן מבין גם את הבעייתיות הרבה. רובוט עולה לצבא האמריקני בין מאה לשלוש מאות אלף דולר ליחידה, והם מושמדים שם בקצב נוראי. אז נכון שהם חוסכים חיי אדם, אבל המחיר הוא אסטרנומי. וברור שהם לא ימשיכו לקנות בלי סוף אם אחוזי השחיקה לא ישתנו באופן משמעותי, או אם האפקטיביות של הרובוט לא תיעשה מרשימה יותר. מכאן יכול לבוא הסיכון, ומכאן גם יכול לבוא הסיכוי. אז מהו?
זו הייתה ההיסטוריה. הגיע הזמן לעבור להווה.

יניב עובר להסתכל על רשימת הדוחות שצירף ג'ף יאנג למייל ששלח לאבינעם כאסמכתאות לטענתו שיש צורך להפסיק את הפרויקט. במייל היו לינקים לדוחות האלו. כל לינק היה בעצמו גם השם של הדוח, כמו שנהוג ומקובל. והשמות האלו לא סימפתיים ולא משדרים תקווה. למעשה, כבר מפרוץ ברשימה ומקריאת השמות מפתח רובוטים יכול להיכנס לדיכאון עמוק. יש שם שמות קשים כמו 'רובוט לעקרות הבית, לא לחיילים', 'תנו לנו רובי צלפים במקום רובוטים' או 'אנחנו רוצים חברים אחרים'.

"לא נעים", חושב יניב דותן. "אילו אמרו לי דברים כאלו על משהו שאני עובד עליו כבר שנתיים ימים, יכול להיות שהיו צריכים לאשפז אותי. מעניין, מה קרה פתאום?" הוא אומר לעצמו, ונכנס דרך הלינק הראשון ברשימה לקרוא את גוף הדוח.

הוא לוחץ על הלינק, מחכה שניות מספר, והמאמר נפתח. יש שם כותרות ומשפטים ותמונות ותקציר, כמו בכל מאמר שמכבד את עצמו. יניב מסתכל, מתחיל לקרוא, מסתכל שוב ושוב, ולא מאמין למראה עיניו. לפני כמה דקות הוא הרי קרא את אותו מאמר, אחד מהמאמרים שבגינן יש בכלל פרויקט – אותו מאמר בדיוק, אבל בשם אחר!

הוא המום. הוא מקטין את המאמר שעל הצג לחצי הגודל, חוזר אחורה לתיקיית המאמרים הראשונה, מוצא את המאמר שחיפש, מקטין גם אותו, ועכשיו יש לו זה לצד זה שני מאמרים זהים שנבדלים רק בשמות ובתאריך הפרסום!

הוא נותן לעמוד הזה שם ושומר אותו. לאחר מחשבה נוספת הוא גם מדפיס אותו.

יניב עובר לדוח השני, ואחר כך לשלישי, ומגלה שזה אותו דבר. אותו סיפור חוזר על עצמו. ג'ף יאנג החליף את השמות של הדוחות, הפך אותם ללינקים כדי לא לעורר חשד, וככה שלח אותם לאבינעם. הוא בטח חשב שיהיה מספיק לקרוא את השמות בשביל להאמין שרובוטים למלחמה זה סיפור שכבר נגמר. הוא חשב, בצדק כנראה, שאת אף אחד הסיבות לא ממש

מעניינות, ובעצם למה שמישהו יתעניין אם הוא ממילא לא יכול לשנות אותן? לכן הקוראים רק יסתכלו בשמות הקשים של הדוחות, אלו המדברים בעד עצמם, ויסיקו מהם את המסקנות שהוא מבקש שיסיקו.

יניב דותן, נרעש מהגילוי, שומר ומדפיס כל עמוד שהכין, וכשהוא גומר את זה הוא שואל את עצמו –

”למה? אין ספק שלתחכום כזה חייבת להיות סיבה. אני חייב למצוא אותה, אז מה זה יכול להיות?” הוא מכין רשימה במוחו:
”יכול להיות שג’ף יאנג רוצה לחסל את הפרויקט הזה מסיבות אישיות כלשהן.

”יכול להיות שהוא רוצה לחסל את אדם צ’ארני ולהשתלט על החברה, ויש סימנים שהוא מתנכל לא רק לפרויקט הזה.

”אולי סתם יש לו חשבון עם אדם צ’ארני, אני הרי לא ממש מכיר אותם”, ועוד:

”נכון שכל אלה סיבות מעניינות כשלעצמן, אבל כדי לממש אותן יש דרכים פשוטות יותר. לא צריך את התחכום הזה. אז מה זה יכול להיות? מה יכולה להיות התוצאה של סגירת פרויקט ‘סקאוט’ בחברת ח.ק.ר?”
יניב מוצא את עצמו ממש מדבר לעצמו, ואז, בבת אחת הוא תופס את

עצמו ואומר בקול –

”מצאתי! אני יודע! אני מוכן להתערב על זה!”

הוא מקרב את הכיסא לשולחן ומתקתק במחשב את שם אתר המכרזים של הצבא האמריקני. הוא מחכה שיעלה, ואז, כשהוא מתבקש, הוא מכניס את הקוד שקיבל מיובל גורן, והוא בפנים.

זו לא הפעם הראשונה שהוא משתמש באתר הזה. הוא יודע איך הוא בנוי, הוא מכיר את הלוגיקה שלו. וזה לא דבר של מה בכך. יש שם אלפים של דברים. הלוא מדובר בצבא הכי גדול והכי מתוחכם בעולם, צבא שנלחם על פני ארבע יבשות לפחות, צבא שהצרכים שלו משתנים ללא הרף, וגם העדיפויות שלהם משתנות בלי הפסקה. אז צריך להשתלט על זה. וכבר אמרנו שסדר זה בדיא-אן-איי שלהם. ויניב יודע מה לעשות.

הוא מחפש בקטגוריה 'צרכים במלחמה בעיראק' וגם 'צרכים במלחמה באפגניסטן', רואה שבשני המקומות 'מטעני צד והפעלתם' מככבים, ואז הוא עובר לחפש בקטגוריה של 'אמצעים לנטרול מטעני צד ומפעילים' ומוצא שם בקשות למחוסים מכל המינים, למיגון כלי רכב קלים, להפעלה מרחוק של כלי ירייה, ולבסוף את מה שקיווה למצוא – 'רובוטים דור שני'.

בינגו !

יניב עובר בהתרגשות לא-קטנה למצוא את הגדרת 'דור שני', ומוצא שם את 'סקאוט'. כמובן לא בשמו, אבל בכל התכונות שלו. כאילו זה שכתב את האפיון של 'סקאוט' לפני שנתיים ידע בדיוק מה האמריקנים ירצו היום. ולא רק זה כתוב שם, כמובן. הרי סדר זה סדר, ולכן יש שם ממש מכרה זהב לפרויקט 'סקאוט'. שם כתוב כמה עשרות אלפים ירצו בשלב הראשון וכמה בשני, מתי הם רוצים שזה יהיה מוכן וכמה בונים הם ייתנו על קיצור לוחות הזמנים. במילים אחרות, החלום הרטוב של מפתח מוצר חדש נמצא כאן ממש.

"ואו", אומר יניב דותן, "איזו תכנית נבזית הגה ג'ף יאנג במוחו החולני.

"הוא מצא את הדרישה הזאת של הצבא האמריקני, כמוני. בטח מישהו רמז לו שכדאי לו לחפש שם. אחר כך, אחרי שהוא מצא אותה והבין איזה מכרה זהב זה, התאוותנות עלתה לו לראש והוא הגה תכנית איך להתעשר מזה בעצמו.

"הדבר הראשון שצריך לעשות הוא להרוג את פרויקט 'סקאוט' בח.ק.ר, לשנות אותו ככה שהוא כבר לא יהיה דומה למה שהאמריקנים צריכים. איך? הופכים את הייעוד הרצחני שיש לו לייעוד אחר, בעולם המשחקים, הכי רחוק שאפשר מהעולם הצבאי. איך עושים את זה? מנצלים את הפונקציה שיש בחברת ח.ק.ר, זו שבדקת כל הזמן את הכדאיות שבהמשך כל פיתוח, נותנים לה חומר כאילו-חדש למחשבה, הכי אותנטי שאפשר, ונותנים לזה להתגלגל לבד.

"הוא אפילו ניצל את העובדה שיש לאבינעם רומן עם נירה גפן. סיפר

לה על התכנית, פיתה אותה בהרבה כסף, והיא בטח עודדה את אבינעם.
”ואילולא אבינעם כפרי עצמו נרצח, יכול להיות שזה היה בכלל מצליח“.

”חנן או לא חנן, ואמנם כבר כמעט צהריים, אבל עשיתי את זה“,
הוא אומר לעצמו בסיפוק רב, ומחייג לרב-פקד אילן שמש.

רב־פקד שמש התעורר מוקדם. הוא יודע שיש לו יום עמוס לפניו. והוא לא ישן הרבה זמן. אתמול בערב ישבו הוא וחגית במכונת שלו מתחת לביתה ודיברו כמו זוג ילדים בני שמונה עשרה בדור הקודם. רק שנושאי השיחה היו אחרים. הוא סיפר לה למה הוא ואשתו התגרשו לפני הרבה שנים. הוא סיפר לה על הבן האחד שהיה להם, שנפטר ממחלה לא־טובה שאתה הוא נולד. הוא סיפר לה שאשתו לשעבר התחתנה שוב ושיש לה שני ילדים קטנים ושהוא מפרגן לה. הוא סיפר לה שהוא חשב שהוא כבר התרגל לחיות לבד, אבל אולי הוא טועה. הוא אפילו החזיק לה את היד.

פקד חגית בטלר גם היא התעוררה מוקדם. גם היא ידעה שיש לה יום עמוס לפניו, ולא רק עמוס, גם מפחיד. היא, אבל, ידעה שפתאום יש בעצם משהו ששומר עליה. היא שחזרה בראשה את כל מה שעבר עליה אתמול בערב, מתחילתו המפתיעה בקפה 'הבימה' ועד לסופו במכונת של אילן שמש מתחת לביתה. היא סיפרה לו למה היא לבד, על אהבות נכזבות, על הורים מבוגרים. היא בכתה כשהוא סיפר לה על ילד שמת והיא גם קצת בכתה כשהוא לקח לה את היד. היא רצתה שהוא יעלה אתה לביתה, אבל גם רצתה ש"עוד לא". היא יודעת שמהו נורא רציני התחיל.

אילן שמש קם, עושה מקלחת, מתגלח, מתלבש, מרים את הטלפון ומחייג:

"רבע שעה – אני לוקח אותך מהבית. נעבור קודם במטה לשמוע מה עוד קרה הלילה, ומשם ניסע לבניין החברה להמשיך מה שהתחלנו אתמול. יהיה יום ארוך".

"בוקר טוב גם לך", אומרת חגית בחיוך, "אחכה לך למטה".

חגית גרה בצפון העיר, כמעט בדרך למטה המשטרה. והיא באמת חיכתה למטה. "איזה יופי היא נראית", אילן שמש חושב ונעצר לידה. חגית פותחת את דלת המכונית, מתיישבת, מהססת רגע, ובכל זאת מתכופפת אליו ונותנת לו נשיקה על הלחי.

"בוקר טוב, אילן".

"בוקר טוב, חגית".

ומתחילים לנסוע. כפות הידיים נפגשות באמצע, בין המושבים, ומתהדקות. אף אחד לא מדבר. נהנים מהרגע. רגע קצר; התחנה קרובה מאוד. הרב־פקד מחנה בחניה שעל שמו, הם יורדים, נכנסים לבניין, והוא אומר, כולו עסקים – "רבע שעה – אצלי בחדר. אזמין את כולם".

רב־פקד שמש נכנס לחדרו. יש כמה טלפונים שהוא רוצה לעשות לפני שהכול באים.

דבר ראשון הוא מחייג לאילנה, מזכירתו של אדם צ'ארני.

"בוקר טוב, אילנה. אני מקווה שהיה לכם ערב טוב אתמול ב'הבימה'. ישבתם שם הרבה זמן".

"טוב" היא לא המילה המתאימה בדיוק. היה מעניין, היה קשה לראות את אדם צ'ארני, איך הוא סובל, היה חשוב שנשמע אותו ושניתן לו להתפרק מהעומס. אני חושבת שהוא הצליח, בייחוד אחרי שהוא ראה שהעובדים שלו נאמנים לו לגמרי".

"אני מסכים", אומר שמש, "הנה מה שאני מבקש, אם תוכלי לעזור. אני מוכרח לדבר עם אביהו קרן. הבנתי שהוא התפטר במפתיע. איך בדיוק הוא התפטר?"

"אני אשיג לך את אביהו בטלפון. תכף אתיישב לעשות את זה. יש לי הנייד שלו. ואשר להתפטרות שלו, זה באמת היה משהו לא־רגיל. הוא שלח מייל לאדם צ'ארני. רק אליו. כתב שם שקיבל הצעה שאי־אפשר לסרב לה ושזה 'עכשיו או בכלל לא', ולכן הוא מתפטר מיד. אדם התפלא מאוד. אפילו

מלמל משהו כמו, 'אני לא מבין את זה'. המייל הגיע אתמול".
 "האם את יודעת מניין נשלח המייל הזה, זאת אומרת מאיזה מחשב?
 אני חושב שלכל מייל יש כתובת, מאיפה הוא נשלח".
 "לא הסתכלתי, אבל עכשיו כשאתה מבקש אני אעשה את זה".
 "ועוד דבר באותו עניין", אומר שמש. "בטח היה לו מחשב נייד של
 החברה, ואז, אם הוא התפטר, הוא בטח השאיר אותו בחדר שלו. את יכולה
 לבדוק, אבל רק בעיניים, זאת אומרת לא לגעת בכלום, רק להסתכל אם יש
 מחשב נייד על השולחן שלו".
 "אין בעיה. תקבל תשובות מה שיותר מהר. ועוד דבר גם לי יש: אני
 לא יודעת אם זה מעניין אותך, אבל ההלוויה של אבינעם לא תהיה היום.
 מחכים שאח שלו יחזור מחו"ל".
 "טוב שאמרת לי, ותודה על כל הדברים. אני בנייד כל הזמן".

טלפון שני הוא עושה למטה, ששם ביקש אתמול בלילה מעקב על
 היציאה של ג'ף ואנשיו ממסעדת 'מגנדה', וגם את הבדיקה של הנכנסים
 בנתיב ג'.

וטלפון שלישי – ליניב דותן. לשמוע מה יש לו להגיד.

עברו חמש עשרה הדקות, ובינתיים התייצב הצוות הקטן בחדרו. נכנסו
 עם כוסות קפה מהמכונה האוטומטית שיש בפרוודור. פקד יוסי בן-נון שם לב
 שחגית בטלר נכנסה עם שתיים.
 "לא שתית כלום בבית?", הוא שואל בחיוך.
 "תיזהר ממני, פקד בן-נון. אתה מסכן את הפנסיה שלך בדיבורים
 כאלו!"
 גם אילן שמש שומע את חילופי הדיבורים. "איזו ממזרה חדת לשון",
 הוא חושב. "צריך להיזהר..."
 "בנימה אופטימית וחייכנית זו, בואו נתחיל", הוא פונה לנוכחים.

”יוסי, מה למדת אתמול?”

”הייתי עסוק בשני מקומות. עשיתי ביקור, נקרא לו ביקור לימודים, במעבדה של ‘סקאוט’. ואחר כך נכנסתי גם ליתר המעבדות, אבל התעכבתי ממש רק במעבדה של ‘בוחר כליות’, וגם את זה עשיתי די מהר, מהר מספיק בשביל לקחת כמה דברים שמהם יכולתי להוריד אחר כך טביעות אצבעות. אף אחד לא שם לב ממש, גם אליי בקושי שמו לב.”

”אתה מדבר ברצינות?” שואל שמש.

”ברצינות גמורה”, משיב בן-נן.

”זה באמת צעד גדול לטובת הפנסיה, אין מה לדבר...”

”אוקיי, נדבר עוד מעט על הפנסיה, אחרי שתשמעו מה למדתי במעבדה של ‘סקאוט’.

”בשורה התחתונה אני יכול להגיד לכם שהוא בכלל לא מהצופים, כמו ששמו יכול לרמוז אולי. ‘דרקולה’ הוא שם מתאים בהרבה. הרובוט הזה הוא קילר רציני. עשו לי שתי הדגמות, אחת עם השוקר החשמלי ואחת עם גז. יש להם שני מתקנים שמחקים התנהגות אדם. ראיתי את המתקן הראשון מתקרב אליו ומניף אליו משהו כמו יד. הייתם צריכים לראות באיזו מהירות הוא מגיב עם השוקר הזה. חתיכת שוקר – בעשירית שנייה זה היה בחוץ ועל החקיין. ואילו ניצוצות יצאו ממנו, איזה פחד. הם אמרו לי שהאנרגיה שהוא מוציא הורגת בן-אדם בתוך כמה דקות, אבל אחרי שניות של מגע אתו כבר אין לאף תוקף שום סיכוי להמשיך לתקוף. הוא מנוטרל.

”ואם זה לא מספיק, ונניח שהגיע עוד מתנכל, יש גז. עשו לי הדגמה עם פחמן דו-חמצני. הצופה הזה מוציא סילון גז בעצמה חזקה מאוד ישר עליך. זה מיד מקרר אותך מאוד-מאוד, מקפיא את מה שהוא בא אתו במגע, ואתה נהיה ממש משותק. אם זה במקום סגור ויוצא סילון זמן מספיק, אפשר גם למות. והיפה: לא יהיה אפשר לדעת ממה אתה מת. אם זה נקרא יפה, כמו שהם אומרים.

”אז איך זה עובד. יש כמה אפשרויות. למשל, שולחים אותו לסרוק בניין. לעבור בחדרים, לראות מה יש שם. הוא רואה באמצעות מצלמות

משוכללות מאוד, ביום ובלילה. ומה שהוא רואה רואה גם זה ששלח אותו, המפעיל שלו, וגם כל אחד אחר שמחליטים שרוצים. המפעיל שלו מעביר אותו ממקום למקום – מחדר לחדר, למשל.

”יורי גאמוב הסביר לי שלעומת רובוטים שישנם כעת בשימוש, הרובוט שלהם יהיה חסין הרבה יותר ואלים הרבה יותר, ושזה שינוי גדול בתפיסת ההפעלה.

”יש עוד אפשרות הפעלה מעניינת, אולי במיוחד לנו. והיא כזאת: שולחים את הרובוט לעמוד באיזה מקום ולחכות. ברגע שמישהו שמעניין אותנו מתקרב אליו הוא מתנפל עליו – הורג או משתק אותו, מה שקבענו מראש. מעניין, נכון?”

”מעניין זו לא מילה”, אומר רב־פקד שמש. ”ממש רוצח שכיר. אתה יכול לקבוע פגישה עם מישהו בבניין, ובמקום לבוא אתה שולח לשם את הרובוט הזה. הוא עולה ויורד במדרגות בלי בעיות, פוגש את האיש, ובוֹם־טראח – מחסל אותו וחוזר הביתה. אני חושב שארגוני פשע ישלמו הרבה כסף עליו...”

”המשכתי לדבר עם יורי, וגם קארין הסתובבה שם”, ממשיך פקד בן־נון. ”אלון ברגר לא היה בכלל. שאלתי את יורי מי יודע להפעיל את הרובוט וכמה זמן נדרש כדי ללמוד. הוא אמר שכרגע רק שלושתם יודעים ושאוּלִי גם אבינעם ידע, ובעצם ארבעה יודעים, כי גם נירה יודעת. גם היא לא הייתה שם כשאני הייתי. הוא הוסיף ואמר לי שיידרשו עשר דקות ללמד אותי, אם אני רוצה.

”כשגמרנו לדבר על ההפעלה שאלתי אותו על הקופסה השחורה. הוא היה מופתע מהשאלה ושאל איך אני יודע עליה. השבתי לו שאתה שמעת את זה מהמנכ”ל. הוא הניד בראשו והראה לי אותה, וגם הסביר לי מה אני רואה עליה.

”יש שם רישום שנראה כמו טבלה. תאריך, שעות שהיה מופעל, מטרים שהלך ושעלה ושירד, שעות ששידר תמונה, שעות שקיבל הנחיה, פעמים שהופעל השוקר, פעמים שהופעל הגז. יש שם בעצם שעון, ואתה יכול

לדעת מתי כל דבר קרה. הוא הראה לי איך ההדגמות שהוא עשה לי נרשמו. בדיוק השעה שהייתי שם.

”ביקשתי את הרישומים מהיומיים האחרונים, והוא הראה לי בלי שום בעיה. הרובוט לא יצא מהמעבדה, כמעט שלא היה מופעל, והשוקר לא הופעל אף פעם.”

”עבודה טובה”, אומר אילן שמש. ”אז מה אתה אומר אחרי זה?” הוא מוסיף ושואל.

יוסי משיב, ”הוא לא ניסה להסתיר ממני שום דבר, אף שהרגשתי שהוא מבין מה אני חושב. הוא אפילו הפליט פעם את המילים ‘זה קילר רציני’, אבל לא התחמק משום פעולה. אני לא אתפלא אם אפשר לשחק ברישומים של הקופסה השחורה – למשל, למחוק נתונים – אבל אני לא מאמין שזה מה שקרה. אני לא חושב שהרובוט הזה הוא האיש שאנחנו מחפשים.”

”מה עוד?”, שואל שמש, ”מה עשית עם טביעות האצבעות שלקחת במעבדה של ‘בוֹחַן כליות’?”

”כן, אז הורדתי את הטביעות מפיסות הנייר שלקחתי. קיבלתי כמה סטים של טביעות טובות. שימו לב שאני לא יודע למי הן שייכות; הן יכולות להיות של אימא של אחד מהם או של המנכ”ל, צ’ארני. אבל אני כן יודע שאחת מהן מתאימה לטביעת האצבעות שמצאנו על השולחן בחדר של אבינעם וגם על אחד המקשים במקלדת של המחשב שלו.”

בן־נון עוד לא גמר לדווח, אבל הטלפון הנייד של רב־פקד שמש מצלצל. הוא רואה שזאת אילנה, מזכירתו של צ’ארני. הוא מעביר את הטלפון למצב רמקול ואומר –

”אני עם כל הצוות שלי ורוצה שכולם ישמעו כל מה שיש לך להגיד לי.”

”תשמע. יש לי כמעט כל התשובות, אבל כמו שאתה ואדם מרבים להגיד בתקופה האחרונה, משהו מסריח.

”דבר ראשון, אביהו קרן לא עונה. לא בטלפון בבית ולא בטלפון הנייד. הוא לא נשוי והוא גר לבדו. אבל אני יודעת מי החברה שלו. הוא פעם סיפר

לי עליה ואמר לי שהיא כל מה שיש לו בחיים. הוא אפילו נתן לי את הטלפון שלה ואמר פשוט, 'שיהיה לך'. אז דיברתי אתה. ועכשיו תשמע: היא לא שמעה ממנו מאז שלשום בסוף היום, כשהוא אמר לה שהוא יוצא הביתה. הם לא היו אמורים להיפגש באותו ערב. היא מנסה למצוא אותו בכל מקום שהיא חושבת, אבל לא מצליחה. ואני יכולה להגיד לך שהיא נשמעה מודאגת.

"דבר שני, מייל ההתפטרות שלו נשלח מאיזה מחשב שאני לא מזהה. זה בטוח לא מהמחשב שלו. אני יודעת כי הסתכלתי על מיילים אחרים שלו. "והדבר האחרון, פתחתי את החדר שלו. המחשב הנייד שלו נמצא על השולחן. אני מניחה שזה שלו – לא בדקתי כי לא נגעתי בכלום, כמו שביקשת.

"כל הכבוד, אילנה", אומר לה רב־פקד שמש. "עזרת לנו מאוד. אני כבר הולך לטפל במציאת אביהו קרן. זה מדאיג גם אותי. רק תני לי את הכתובת שלו ואת מספר הטלפון הנייד שלו".

"הוא גר בשדרות מסריק עשרים ותשע", היא אומרת, נותנת לו את מספר הטלפון הנייד וסוגרת.

"איך היא אמרה", אומרת חגית בטלר, "זה מסריק".
 "מסריק ומפחיד", עונה לה אילן שמש. "ולפני שאנחנו ממשיכים, ויש לנו עוד הרבה על מה לדבר – כדי שלא אשכח, אני נותן לך פקודה שלא להיות אפילו רגע אחד לבד כשאת הולכת היום אל פרויקט 'בוחן כליות'. הוא מסתכל עליה, רואה שהיא הבינה כמה הוא רציני, ולאחר מכן אומר –
 "יוסי, אתה רוצה להמשיך מהמקום שבו שהפסקתי אותך?"

"כן. כבר אין כל כך הרבה מה להגיד. גם אני הייתי בקטע הסירחון. אמרתי שמצאתי על השולחן של אבינעם טביעות אצבעות שכמוהן מצאתי במעבדה של 'בוחן כליות'. עדיין אין לי שום דבר נוסף".

"בואו נמשיך", אומר רב־פקד שמש. "אבל קודם אני רוצה לבקש ממישהו שימהרו לדירה של אביהו קר ויבדקו אם הוא עונה, ואם לא, אז שיפרצו אותה. חייבים למצוא אותו. זה גם כן בקטע של הסירחון".

גומר לדבר, מחייג לאן שמחייג, נותן את הכתובת של אביהו קרן ואת

מספר הטלפון הנייד שלו, וממשיך בעדכון.

"אתמול בערב התעורר חשד בג'ף יאנג ובקבוצה שלו. אנחנו לא יכולים כל כך בקלות לחקור אותו, כי הוא לא אזרח ישראל. אבל אנחנו יכולים לנסות לחפש פרטים על החבורה שאתה הוא מסתובב, אולי לא הכול כשר שם. אז ביקשתי משני גורמים שונים לבדוק. אין לי הצלחה גדולה יותר מדיי, לדאבוני.

"הגורם הראשון, משטרת הגבולות. הם מזהים את הכניסה של ג'ף יאנג, אבל הוא הגיע במטוס מלא אמריקנים. אי-אפשר לדעת משם עם כמה אנשים הוא נכנס.

"מהגורם השני ביקשתי לעקוב אחרי היציאה של כל הקבוצה ממסעדת 'מגנדה'. הם דיווחו כך:

"ראשונים יצאו יגאל שני ואיתי נבו. הם נסעו במכונית אחת.

"אחריהם יצאה נירה גפן, שהתחילה לצעוד ברגל לכיוון מזרח.

"אחריה יצאה כל הקבוצה של יאנג, נכנסה למכונית אחת ונסעה לאזור המלונות. היא עצרה ב'הילטון', ושם ירדו שלושה מתוך הארבעה. הרביעי נשאר במכונית, והיא המשיכה משם לכיוון צפון. שם האנשים שלי איבדו אותה, כשנכנסה לפתע לתוך נחיל של מכוניות ומוניות שהגיע מדיזנגוף.

"אז אנחנו לפחות יודעים להגיד שיש שם מישהו מתחזה. צלצלתי ל'מגנדה'. יש שם מצלמות אבטחה רבות. היום לא זזים בלי זה. ביקשתי שישלחו לי את הדיסק שעליו הקליטו את ארוחת הערב הזאת אתמול. אולי יהיה לנו מזל רב יותר שם.

"ואחרון חביב, כדברי השיר: דיברתי עם ניב דותן. הוא עדיין באמצע העבודה, אבל הוא כבר יודע להגיד שג'ף יאנג פברק את הדוחות שמפלילים את 'סקאוט'. הוא אומר שזה פברוק מתוחכם, אבל אם עלית עליו זה הופך את היוצרות. הוא עובד עכשיו למצוא את המוטיווציה האפשרית לעשות דבר כזה. חנון המחשבים הזה הוא ממש אוצר בלום!

"וכן, חשוב עוד להגיד שאת כל מהלך ארוחת הערב ב'מגנדה' אתמול הקליט יגאל שני בטלפון הסלולרי שלו. כנראה על סמך ההקלטה הזאת אפשר

לקנות ליאנג מצבה. אז אני מציע שכעת נתפזר וכל אחד ילך לדרכו, כדלקמן – "חגית, את נפגשת עם צמרת אבן-חן בחדר שקיבלנו. מדברים על כל מה שאנחנו צריכים לדעת, מנקים את כל סימני השאלה ומנסים למצוא את מקור הסירחון. אחר כך אתן הולכות יחד – דגש ב'יחד' – לבקר במעבדה. תבקשי טביעת אצבעות. תגידי שלוקחים מכל העובדים, כולל המנכ"ל. תיקחי באותו זמן גם מצמרת. את יכולה להגיד לה מראש שזה מה שתעשי, כדי שהם לא יחשדו שזה רק הם. שייראה טבעי יותר.

"יוסי, אתה הולך לפגוש את אלו שביקשתי שיחפשו את אביהו קרן. הריח חזק מאוד. ועוד דבר אחד אני מבקש שתעשה – תעבור אצל אילנה ותיקח את מכתב ההתפטרות של אביהו קרן. אני מבקש שתנסה למצוא מאיזה מחשב זה נשלח.

"אני הולך לפגוש את אדם צ'ארני.

"ניפגש עוד כמה שעות בבניין של ח.ק.ר".

אדם צ'ארני כבר נמצא בחדרו כשרב־פקד אילן שמש נכנס. הוא קורא משהו על צג המחשב והוא נראה די נסער. הוא מסמן בידיו לאילן שמש להתיישב מולו ולחכות רגע.

אילנה, מזכירתו של צ'ארני, נכנסת עם שני ספלי קפה גדולים ומהבילים, וגם עם שני קרואסונים שנראים כאילו יצאו זה עתה מהתנור. "נראה לי שזה בדיוק מה שאתם צריכים עכשיו, ואם תרצו עוד, יש מכל דבר", היא אומרת את דברה, ויוצאת מהחדר.

צ'ארני מביט ברב־פקד שמש ופותח. "אתמול דיברתי עם העורך דין שלי בניו־יורק. הוא רק שלי. אנחנו מכירים הרבה שנים ואני סומך עליו לגמרי. ביקשתי ממנו לעשות בשבילי שני דברים, למעשה שני חיפושים. הרגע קיבלתי במייל תשובה לחיפוש הראשון".

צ'ארני גולל את המייל לתחילתו ואומר –

"ג'ף יאנג רשם בארצות הברית חברה חדשה. יש בה שלושה שותפים, והוא השותף הבכיר. יש לו חמישים ואחד אחוזים, ויש שם עוד שניים שמתחלקים ביניהם בחלקים שווים. רשומים השמות שלהם, אבל אני לא מכיר אף אחד מהם. זה מעניין מאוד. ומלמד הרבה מאוד. אני מוכן להתערב שהשניים האלה הם שבאו אתו אתמול לביקור. עדיין איני יודע מיהו השלישי. מטרת החברה כפי שהיא כתובה שם היא סתמית, כמו שעושים הרבה פעמים כשלא רוצים לספר את האמת ושכולם ידעו. זה מקובל".

"אני מסכים ולא אתערב אתך", אומר רב־פקד שמש. "אני כבר אדבר עם האנשים שלי, שיבדקו במטרת הגבולות בשדה התעופה אם נרשמו שני שמות כאלו באותו זמן שג'ף יאנג נכנס. ובכל הנוגע לאדם השלישי, כבר אתמול ביקשתי לשים מעקב על כל הקבוצה הזאת, ואני יכול להגיד לך שיש שם אחד שלא גר אתם במלון והוא כנראה ישראלי. הוא נעלם לאנשים שלי, אבל עוד נגלה אותו, אל תדאג".

שמש גומר לדבר, מחייג למטה, מדבר עם מי שמדבר ומבקש לחזור

ולבדוק במשטרת הגבולות, הפעם את שני השמות שהוא מקבל מצ'ארני. "לפתוח חברה זה לא פשע", אומר אדם צ'ארני, "וגם לא לספר לי על כך זה לגיטימי. אנחנו שותפים רק בחברת ח.ק.ר, והוא לא חייב לגלות לי מה הוא עושה עוד בחייו, כמו שאני לא מספר לו. אין לי בעיה עם זה. אבל לפתוח חברה עם שניים שהוא אפילו לא טרח להציג אותם לפנינו, ושאתר כך, בערב, אחרי שהראינו להם פרויקט מוצלח, שלושתם ינסו בעצם לגנוב אותו מחברת ח.ק.ר באמצעות ניסיון לשחד את ראש הפרויקט – זה כבר סיפור אחר. וזה בדיוק מה שהם ניסו לעשות אתמול בארוחת הערב ב'מגנדה'. סיפרו ליגאל שני סיפורים, על אקזיט ענק שהם יעשו ועל מכה גדולה שהוא יעשה. הוא רק צריך לבוא אתם. הם, אבל, לא הביאו בחשבון שאת יגאל שני לא עשו באצבע ושהוא יישאר נאמן לי. הם גם לא הביאו בחשבון שהוא חכם יותר מהם. הוא עבד עליהם. הם יצאו בהרגשה שיהיה בסדר ושהם רק צריכים לתת לו טיטת חוזה. הם לא יודעים שהוא הקליט את כל השיחה אתם. הוא יצא לרגע החוצה להתייעץ עם איתי נבו, סיכם אתו מה לעשות, הפעיל את ההקלטה בנייד שלו ועוד הספיק לשלוח לי אס-אם-אס, שהעברתי לך. היום בבוקר הוא העביר לי למחשב אס-אם-אס והנה, תשמע את כל מהלך השיחה".

אדם צ'ארני משמיע את ההקלטה. אילן שמש מקשיב ולא מוציא הגה מפיו. כשזה נגמר הוא אומר לצ'ארני –

"נפלא שיש לך אנשים כאלו. אנחנו לאט-לאט מבינים מה קורה כאן מבחינה עסקית, אבל אנחנו לא מתקרבים לפתור את בעיית הרצח. זה מטריד. תשמע עכשיו משהו ממני שאולי קצת יקרב אותנו לאן שאני רוצה להגיע". שמש לוקח לגימה אחרונה מהקפה – הקרואסונים החמים כבר נגמרו מזמן – ואז אומר לצ'ארני:

"יניב דותן, איש המחשבים שלי שממנו ביקשתי לעבור על המייל המפורסם של יאנג לאבינעם, זה שהתחיל את כדור השלג הזה, שלח לי דוח ביניים. אתה זוכר אולי, ואני מזכיר לך בכל מקרה, שבמייל הזה יאנג מזכיר שמות של דוחות שבעזרתם הוא מנסה לשכנע שצריך לסגור את הפרויקט. ובכן, יניב דותן גילה שג'ף יאנג פברק שמות חדשים לדוחות ישנים. הוא

לקח דוחות שבעצם סייעו לכם להתחיל את הפרויקט, שינה להם את השם למשהו שבעצמו מלמד עד כמה הרובוט הוא רעיון גרוע, הסתמך על זה שאף אחד לא ממש קורא בעיון דוחות, ושלח את כל זה לאבינעם. אני לא יודע עד כמה אבינעם היה שותף להונאה, אבל מתוך ההבנה שהוא היה צריך הרבה כסף בשביל להתגרש, ולאור איך שאנחנו מכירים עכשיו את ג'ף יאנג, אני לא אתפלא אם אבינעם חשב שהוא יוכל לקבל הרבה כסף. אני עדיין לא מבין איך נירה גפן נכנסת כאן לתמונה.

"אני חושב שיש מאחורי ההונאה הזאת משהו גדול יותר. זה לא רק בשביל הניסיון להפיל אותך. אני חושב שגם אלון ברגר חושב ככה, ולכן הוא כועס ומתוסכל ברמות גבוהות, ולכן הוא מכבד אצלי הראשון ברשימת החשודים".

"למה אתה חושב שיש לו סיבה נסתרת להרוג את 'סקאוט'?" אדם צ'ארני שואל.

"כי יניב דותן מחפש את הסיבה. והוא לא היה מחפש סתם. ספר לי על הפגישה שהייתה לך אתו אתמול בקפה 'הבימה', ואז אני אמשוך", אומר רב־פקד שמש.

"הוא באמת היה נסער ביותר", מספר צ'ארני. "בהתחלה רצה בכלל להפוך עליי את השולחן, כי הוא לא האמין שיאנג עושה את הכול לבדו, בלי השותף שלו. אחר כך הוא נרגע בקטע שלי, זאת אומרת, הוא השתכנע שהוא ואני באותו צד. והוא סיפר לי שבחודשים האחרונים יאנג שלח לו עדכונים שחשוב שיהיו ל'סקאוט', כי ככה הצבא האמריקני רוצה. אלון לקח את זה ברצינות ואף דיווח ליאנג שהוא מצליח בכל מה שהאמריקנים מבקשים. אחרי הדיווח האחרון אלון לא שמע ממנו יותר, ומה שקרה בעצם אחרי זה הוא שנשלח המייל הזה לאבינעם שמציע להרוג את 'סקאוט'. מה שאני מספר לך עוזר לבסס את מה שאמרת על הימצאותה של סיבה נסתרת מאתנו לכל הסיפור הזה.

"ודבר אחרון, אני שאלתי את אלון ברגר, והוא סיפר לי איך 'סקאוט' יכול להרוג. בפרוטרוט. והוא יכול. ביקשתי ממנו לספר לך את כל מה שהוא

סיפר לי, ולעשות את זה היום על הבוקר, והוא הסכים בלי בעיות. הוא מבין עד כמה הוא נראה חשוד, אבל הוא לא רוצה עורך דין. הוא אומר שהוא לא צריך, ושאתם או אנחנו נגיע לאמת בלי שהוא יוציא כסף על עורכי דין שהוא לא צריך...”

שמש מהנהן ואומר –

”החוקר מהזיהוי הפלילי שעובד אתי ביקר במעבדה של ‘סקאוט’ אתמול. יורי גאמוב נתן לו הסברים מלאים ומפורטים איך כל דבר עובד. הם התעכבו במיוחד על היכולות של ‘סקאוט’ להרוג בעזרת המפעיל שלו. גם יורי לא ניסה להסתיר דבר. לדבריו, יש רק שלושה שיכולים להביא את הרובוט למצב הקיצוני הזה שהוא יוציא את השוקר או ינשוף גז בשביל להרוג. השלושה הם הוא עצמו, קארין ואלון ברגר. אין אף אחד אחר. גם לא נירה”.

”וזה עוד לא הכול”, רב־פקד שמש מוסיף. ”אלון ברגר היה יכול בקלות לקבוע פגישה עם אבינעם, לשלוח אליו לפגישה את הרובוט ולחסל אותו תוך כמה שניות במכת חשמל קטלנית. זה הורג וזה לא משאיר שום סימנים. אולי בחקירה פתולוגית עמוקה יותר אפשר למצוא עקבות של זה. אחרי זה הוא רק צריך לבוא, להשעין אותו על הקיר וללכת הביתה. ”אז לפי מה שמלמדים בבית הספר לשוטרים, יש לנו כל מה שצריך. יש לנו אחד עם המוטיווציה ועם היכולת ועם ההזדמנות. אז מה חסר לנו? למה שלא נעצור אותו?”

אדם צ’ארני מחכה רגע ואחר כך אומר –

”בגלל משהו שבטח גם אותו מלמדים בבית הספר שלכם. מפני שיש לנו תחושות של בני אדם. אני, למשל, אדם צ’ארני, לא מאמין שזה הוא, למרות כל מה שאמרת. אני גם מניח שהוא לא מתכוון לברוח, ולכן אני מציע ומבקש: עזוב אותו בינתיים.

”ובכלל עוד לא גמרנו לדבר, ומי יודע מה נגלה עוד בהמשך, אז בוא נמשיך”, אומר צ’ארני.
 ”טוב. בשביל השם הטוב של בית הספר לשוטרים”, מסכים שמש.

”גם לי יש הספקות שלי, ואני מסכים שהוא לא בורח, אז בוא באמת נמשיך. אמרת בהתחלה שביקשת מהעורך דין שלך בניו-יורק שני דברים. על אחד סיפרת. מה הדבר השני?”

”ביקשתי אותו להיכנס למאגרים מסווגים של בתי המשפט ושל האף-די-איי ולראות אם הוא מוצא שם תרגילי עוקץ – הונאה, במילים אחרות – שלא היה אפשר להגיש בהם כתבי אישום נגד העוקצים, וביקשתי שיתרכז בעיקר בנושא הלב והרפואה מרחוק.

”אם אתה עוד זוכר, אתמול בכלל רציתי לדבר אתך על תחושות הבטן שלי בפרויקט ‘בוחן כליות’, ועדיין לא מצאנו את הזמן”.

”אז אולי עכשיו זה הזמן”, אומר רב־פקד שמש, ”דִּבֶּר!”

”טוב, תשמע. זה הכול תחושות בטן. לא משהו שאני יודע בוודאות. אלה תחושות שנובעות רק מהשנים הרבות שאני בביזנס הזה של יזמות בכלל, וגם מהעובדה שגם אני הייתי בעצמי בעסק של פיתוח מוצר רפואי. ב’בוחן כליות’ החלק הכי קשה בפיתוח הוא לקבל את אישור האף-די-איי בארצות הברית...”

רב־פקד שמש לא אומר שהוא כבר שמע את ההרצאה הזאת מפֶּקד חגית בטלר. הוא דווקא מרוצה. הוא יוכל להשוות גרסאות ואולי למלא חורים. הוא אפילו לא מעלה על דעתו שהוא עושה לחגית בחינה בהבנת הנקרא...
 ”...ובמוצר כזה”, ממשיך אדם צ’ארני, ”שנותן בידי האדם הפשוט, ‘ליימן’ בשפה שלהם, את היכולת לקבל החלטות רפואיות שעוסקות בשאלת חיים ומוות, זה על אחת כמה וכמה. האף-די-איי לא ימהר לתת אישור לפני שהוא ראה אלפי הוכחות חותכות לכשירותו של המכשיר בתנאים אמיתיים, כלומר באופן שימוש כמו זה שאליו הוא מתוכנן. ואיך תשיג כל כך הרבה הוכחות? אם יש לך כסף בלתי מוגבל, אתה יכול לייצר אלפי יחידות ולתת לאלפי אנשים רק בתור ניסוי. זאת אומרת שכאשר הם משתמשים בזה הם צריכים מיד ללכת גם לרופא ולקבל אישור שהמכשיר פענח נכון את מצבם. וזה בלתי מעשי לחלוטין. אז הורדנו את האפשרות הזאת מהפרק.
 ”דרך אחרת היא לנסות ליצור מצבים מלאכותיים כאלו, במחשב

למשל, ולתת למכשיר לפענח אותם. זה נשמע טוב, אבל האף־די־איי לעולם לא יסכים, כי זה לא תחליף נאות.

”אז הם פועלים בדרך שלישית. או לפחות הם אומרים שזה מה שהם עושים. הם בודקים ההפך. הם אומרים שהם לוקחים דגימות של מי שבא לבית חולים עם התקף לב ולוקחים שוב דגימות מאותו בן־אדם אחרי שנרפא מההתקף, ואומרים שהמכשיר שלהם מגלה את השינויים הנובעים מזה. ואולי זה אפילו רעיון טוב, אבל הם יצטרכו שנים כדי לאסוף את כמות ההוכחות שצריך ולהראות כמה הצליחו, וגם כמה לא הצליחו, שזה חשוב לא פחות. אז שוב, בסך הכל גם זה לא מעשי, בעיניי. לא בעיניהם. הם, בדרך שאני עוד לא מכיר, מצליחים ליצור מספר רב מאוד של תוצאות. ואני ממש לא יכול להבין איך, ולכן אני מוטרד מאוד.

”אבינעם רצה לדבר אתי על זה ורמז שזה משהו שהוא שמע מאביהו קרן. ודרך אגב, מה קורה עם החיפושים אחריו?”

רב־פקד אילן שמש מסמן לעצמו ”וי“ בראש. הבחורה הזאת, זאת שמשהו קורה לו אתה, היא ממזרה אמתית. הוא חוזר לצ’ארני ואומר — ”אבינעם, לא רק שהיה לו משהו שהוא קיבל מאביהו קרן, הוא גם ראה שם בעצמו איזה ניסוי וכתב לעצמו דוח שהוא קרא לו ’משהו שלא אהבתי‘. ברגעים אלו פקד בטלר נפגשת עם צמרת אבן־חן שלך. הן הולכות לעבור על המיילים של אביהו קרן ועל הדוח של אבינעם כפרי ולנסות להבין משהו משם. הן גם תלכנה ביחד למעבדה, ושם פקד בטלר צריכה לבקש מהם טביעות אצבעות. אני רוצה להשוות אותן לאלה שמצאנו על השולחן ועל המחשב של אבינעם. אולי גם הם ביקרו שם אצלו בחדר וקראו מה שהיה במחשב שלו.

”ועוד משהו שיש לי...”

אבל הוא לא מספיק להמשיך את המשפט, והנייד שלו מצלצל. הוא מזהה על הצג שזה פקד יוסי בן־נון. ”זה מהחוקר ששלחתי לחפש את אביהו“, הוא אומר, ומקשיב בדריכות לדובר שבצד השני של הקו. אחרי כמה דקות הוא אומר לתוך הטלפון:

”הבנתי. מצוין שצלצלת למגן-דוד. אל תיגע בו. סגור את השטח, צלצל למחלקה שישלחו עוד אנשים, ותתחיל בעצמך לבדוק מה שאתה יכול. אני כבר מגיע.“

הוא מנתק את הטלפון ופונה לאדם צ'ארני. ”מצאנו את אביהו – אני מניח שזה הוא – בדירה שלו. עם מכה חזקה בראש. בן-נון לא יודע אם הוא חי, ואני לא רוצה שהוא יהיה מי שיבדוק. שמעת מה ביקשתי ממנו לעשות. אתה רוצה לבוא אתי לשם, לפחות שנזהה אותו בוודאות?“

אחרי חצי שעה שניהם מגיעים לדירתו של אביהו קרן. שמש נסע ראשון, כשהסירנה פועלת. ”רק שיהיה חי“, הוא מתפלל בלבו. בתוך הדירה, שכבר רוחשת פעילות, פקד בן-נון מקבל את פניהם וחיוך בקצות שפתיו –

”מד“א הגיעו מהר מאוד והביאו אתם רופא, לבקשתי. ואני לא מאמין איך שהם עובדים ואיך הם עשו את זה. גם הבחור עזר. הבחור הזה – אביהו קרן, נדמה לי, שמו – יש לו ראש מברזל. הם עשו לו פעולות החייאה והוא התעורר. היה לו, אולי עוד יש לו, זעזוע מוח, אבל הרופא אומר שהוא חושב שהוא יהיה בסדר. בואו תראו אותו.“

שמש וצ'ארני, כל אחד בדרכו, נאנחים אנחת רווחה והולכים לחדר השני לראות את אביהו. הוא שוכב על האלונקה בדרך לאמבולנס שמחכה בחוץ.

אדם צ'ארני ניגש לאדם שעונד את תג הרופא. ”אני הבוס שלו. מה מצבו?“

”הוא קיבל מכה רצינית. תוכל לראות שם בחדר ממה. אבל הוא שרד אותה, הלוואי שידעתי איך. יש לו זעזוע מוח, אבל אני חושב שהוא יהיה בסדר. הוא דיבר אתי כמה מילים מקוטעות אבל קוהרנטיות.“

”אין לך מושג איזו הקלה אני מרגיש“, אומר צ'ארני, ”אני יכול לראות אותו?“

”בוא תראה, אבל אני לא רוצה שהוא יתאמץ או יתרגש יותר מדיי,

אוקיי?”

צ'ארני מהנהן. הוא מתקרב לאלונקה, לוקח את היד של אביהו קרן בידו ולוחץ בעדינות. אביהו מסתכל, מחייך קלות וממלמל –
”איימו עליי... ברחתי... לא התפטרתי... חזרתי בלילה... דברו עם דליה...”

”זה מספיק“, אומר הרופא. ”אנחנו חייבים לטוס. תהיו בקשר עם בית החולים איכילוב“.
אחרי רגע האלונקה עם אביהו נבלעת בתוך האמבולנס, והם בדרכם ביללת הסירנות המוכרת והמקפאה.

בחדר השני, שבו קיבל כנראה קרן את המכה, פקד בן-נון מראה לאילן שמש אלת עץ, כזאת שמשמשים בה במשחק בייסבול, ואומר –
”תראה את קווצת השערות ואת פיסת העור שיש עליה. ראש מברזל, אני אומר לך“.

”אני רואה“, אומר רב-פקד שמש. ”אתה תמשיך פה עם האנשים שלך, ואחר כך תעבור במסעדת 'מגנדה' ותיקח את הדיסקים של מצלמות האבטחה שלהם. אני רוצה להיות בטוח שברגע שאביהו קרן חוזר לעולם שלנו הוא ינסה לזהות אם נמצא שם זה שהכה אותו. אולי יהיה לנו מזל ובמקרה הוא ראה אותו. ודווח לי כל הזמן כמו שאתה עושה נהדר. ביי“.

”בוא נחזור אליך למשרד“, רב-פקד שמש מסתובב אל אדם צ'ארני בזמן שפקד בן-נון עוזב. ”עוד לא גמרנו לדבר. אולי יש התפתחויות נוספות, ואני רוצה להיות קרוב לפקד בטלר ולצמרת אבן-חן. אתה זוכר מה שמלמדים בבית הספר לשוטרים...“

במכונית, בדרך חזרה, אדם צ'ארני מטלפן לאילנה, מעדכן אותה בהתפתחויות האחרונות ומבקש שתמצא את דליה – כנראה זאת החברה של אביהו קרן – ושתשלח אותה לאיכילוב, אבל בלי להפחיד אותה יותר מדיי.
אחרי זה הוא מתקשר גם לציפי ומספר לה איך התחיל היום.

”לפחות זה קצת מסיט את האש מהכיוון של אלון ברגר”, ציפי אומרת,

ומוסיפה:

”ותשתדל להיות צמוד כל הזמן לחוקר הנחמד הזה, או שתיקח את

יובל גורן לשמור עליך עד שכל זה ייגמר”.

אדם מחייך, נפרד ממנה לשלום וממשיך בדרכו. אין סירנות בדרך

חזרה...

כבר במכונית רב־פקד שמש רואה שיניב דותן חיפש אותו, וכשלא קיבל מענה שלח לו אס־אם־אס:
 "אני חושב שמצאתי את התשובה. צלצל אליי כשתתפנה. זה מעניין ביותר!"

ואז, מיד אחרי שהגיעו בחזרה למשרדו של אדם צ'ארני, שמש מראה לצ'ארני את ההודעה ומבקש ממנו לשבת. הוא מצלצל ליניב דותן, וכשזה עונה הוא אומר לו –
 "אני במשרד של המנכ"ל אדם צ'ארני, וגם הוא שומע. שמתי אותך על הרמקול ואנחנו מקשיבים. אז תסביר הכול".

"קודם כול אני מוכרח להגיד שאני חייב תודה, בעצם שתי תודות, ליובל גורן. התודה הראשונה היא על כך שבשיחה אתו, ודרכו, הבנתי למה הרעיון להרוג את 'סקאוט' ואחר כך לחבר אותו עם 'שחק אותה' הוא רעיון עוועים. לכן תכף בתחילת הבדיקות שלי חשדתי בכיוון מסוים. לכן גם עליתי די מהר על העובדה שג'ף יאנג החליף שמות לדוחות קיימים ונתן להם שמות ברורים, כאלו שרוב הסיכויים היו שאיש לא ימשיך לקרוא מעבר להם. הוא חשב שאם השם יהיה קטלני מספיק, איש לא יטרח לחפש הסברים למה. העובדה שכל שם הוא גם לינק, זאת אומרת קישור, גם זה בפני עצמו מוסיף לאמינות שלו לכאורה: 'הנה, תראו – אין לי מה להסתיר'. בלינק גם אפשר לראות מראש שיש משהו מאחוריו ולא שזה רק שם בלי תוכן נלווה.
 "והתודה השנייה שאני חייב ליובל היא על זה שהוא נתן לי קוד כניסה למאגרי ממשל אמריקניים מסווגים, שבהם מתפרסמים מכרזים מסווגים. פעם גם לי היה הקוד, אבל אני השתחררתי רב־סרן והוא סגן אלוף, לכן אצלו זה נשאר. ככה זה אצל האמריקנים.

"אני זכרתי מה אמר אלון ברגר על עמידתו ביעדים חדשים שהציבו האמריקנים בנושא רובוטים צבאיים, ורציתי לראות אם זה כבר מתורגם

לשפה מעשית יותר, זאת אומרת, האם כבר יש להם מכרזים.
 "ואז, להפתעתי, או בעצם לא כל כך להפתעתי, מצאתי מכרז ענק
 לרובוט שכאילו כתבו אותו לפי הביצועים שיש ל'סקאוט' היום. אתם מבינים
 את זה?"

ניב דותן מפסיק לרגע, כדי לתת לדברים שהוא אומר לשקוע,
 ושואל –

"אתם שומעים אותי טוב?"

"כן, כן, שומעים מצוין. אתה יכול להמשיך".

"עכשיו, אתם צריכים לדעת – אני מניח שמר צ'ארני יודע – שמכרז
 אצל האמריקנים הוא לא סתם חתיכת נייר. הם אמריקנים והם מסודרים. לכן
 יש במכרז הכול. וב'הכול' אני מתכוון שיש שם מספרים. של הכמויות שהם
 יצטרכו, של זמני ההספקה ושל התקציבים שעומדים בשביל זה. ואני אומר
 לכם שהם מדברים על סכומים שבלשון ציורית הייתי אומר ששווה לרצוח
 בשבילם.

"זהו. לפי דעתי הברנש הזה, יאנג, התכוון להרוג את 'סקאוט' כאן,
 בחברה בישראל. אתו יחד ימותו גם יוצרי הפרויקט וגם אנשי צוותו – ימותו
 כלכלית, אני מתכוון. הוא ייקח אז את מה שיישאר, וזה יהפוך אותו מועמד
 ראשי לזכות בפרויקט אצל האמריקאים. אני בטוח שגם הוא יכול להיכנס
 למאגר הזה – לאזרחי ארצות הברית זה פשוט יחסית – ושהוא נכנס, ואז הוא
 קיבל את הרעיון הזה. ויכולה גם להיות אפשרות נוספת. יכול להיות אפילו
 שיש לו קשרים עם אנשים שקשורים למכרז הזה, ולכן זה ממש תפור עליו כל
 כך בדיוק. גם באמריקה יש דברים כאלו. איך הוא בכלל רצה להמשיך?"

"זה דווקא די פשוט", אומר אדם צ'ארני. "כל מה שהוא צריך זה
 רובוט אחד כזה שאת ביצועיו יוכל להראות, ואתו הוא יעשה את האקזיט
 שהוא כל כך אוהב. המשקיעים לא תמיד יורדים לבדוק את תיקי הייצור.
 הם רואים מוצר תפור לצבא האמריקני, הם רואים באילו כמויות הם הולכים
 לקנות ובכמה כסף מדובר, וזה מספיק. הוא יכול אחר כך להמשיך את חייו
 בדרום אמריקה ולחיות עוד שנים ארוכות..."

רב־פקד שמש שומע, חושב רגע ואומר –
 “יניב, עשית עבודה נהדרת. עכשיו רק תאסוף כמה מסמכים, שיהיו
 לנו ראיות להראות את הכול, ותבוא לקבל את המשימה הבאה.”
 “יבוצע. רק לפני המשימה הבאה, אני רוצה עוד קצת להסתובב בשטח
 הזה. בדרך כלל אפשר למצוא שם רמזים, ואף יותר ממה שיש לנו עד עכשיו.
 למשל, מי יהיו השחקנים. זאת אומרת, המתחרים. האמריקנים בכוונה עושים
 את זה, כדי שלכל אחד שמתכוון להגיש הצעה יהיה ידוע מיהם מתחריו
 והוא יוכל להעריך איזה מחיר הם יציעו. זה עוזר ללקוח להוריד את המחיר
 באופן דרסטי. הם לא חוששים ממשחקים מכורים או מכך שמתחרים יתאחדו
 ביניהם. זו אמריקה.”

“זה מצוין. אבל תצטרך להפעיל את דמיוןך, כי שם החברה לא יהיה
 מופר. אנחנו כבר יודעים שג’ף יאנג הקים באחרונה חברה חדשה.” רב־פקד
 שמש עוצר שוב לחשוב, ואז שואל את צ’ארני:
 “אדם, תגיד, בנייר שקיבלת מהעורך דין שלך בניו־יורק רשום שם
 החברה?”

“אני מיד בודק. קודם זה לא היה אכפת לנו בכלל.”
 אדם צ’ארני עובר לשבת מול המחשב, מחפש ואומר –
 “הנה שם החברה, מצאתי. לא תאמינו למה שתשמעו – ממש אין
 גבול. כנראה נכון מה שאומרים, שככל שהבלוף גדול יותר, ככה טוב יותר.
 אז הנה השם – ‘רובוטים אגרסיביים בע’מ’. באנגלית זה נשמע טוב אפילו
 יותר...”

“שמעת את זה, יניב?” שמש שואל.
 “שמעתי”, משיב דותן. “ואני בדרכי”, הוא אומר, ומנתק.
 “אתה זוכר שאמרתי לך כמה שהבחור הזה רציני? אנחנו עוד נראה איך
 הוא ימשיך להפתיע אותנו. בינתיים, אבל, המידע החדש הזה עושה לנו טוב
 מבחינת מה שאנחנו לומדים. אנחנו אפילו מתחילים להבין שהשותף שלך
 היה בדרך לחסל אותך, אבל אנחנו לא מפסיקים להדק את העניבה שמסביב
 לצוואר של אלון ברגר. אני מוכרח להגיד לך שאני מותח את כוחותיי ממש

לקצה”.

”אני מעריך את זה ומכבד את זה, תאמין לי. גם אני לא עיוור. אבל אני יודע על האנשים שלי דברים שלא נראים בחקירה, ואני לא יכול להאמין עדיין. אבל תשמע, כשהתעסקתי עכשיו עם המחשב למצוא את שם החברה, ראיתי שקיבלתי מהעורך דין שלי בניו-יורק עוד מייל, אחד ארוך שעוסק בשאלה השנייה ששאלתי אותו, על תרגילי עוקץ שהאף-די-איי או הציבור היו יכולים להיעקץ בהם. עדיין לא קראתי מה הוא כותב. אני יכול להדפיס את זה ואז נקרא ביחד. נראה לך?”

”כן, נראה לי לגמרי”, אומר רב-פקד אילן שמש כשהטלפון הנייד שלו מצלצל.

”שלום, רב-פקד שמש. שמי נירה גפן. אתה לא מכיר אותי, אבל בטח שמעת עליי סיפורי זוועה. חלקם אפילו יהיו נכונים. אני רוצה לדבר אתך. זה חשוב מאוד”.

”עוד שעה בחדר שקיבלנו כאן בחברה. אחכה לך”.

שמש מוריד את הטלפון מהאוזן. ”נירה גפן רוצה לדבר”, הוא אומר לצ’ארני. ”יהיה מעניין מאוד”.

פקד חגית בטלר נכנסת לחדר של המומחית לענייני רגולציה צמרת אבן-חן. אדם נוסף נמצא בחדר, ושניהם שותים קפה במאגים תפוחים שהלוגו של החברה מודפס עליהם.

”הנה גם הקפה שלך”, אומרת צמרת. ”ראיתי אותך דרך החלון כשנכנסת לבניין. לא המתקתי, אבל שמתי חלב. אני מקווה שזה בסדר.“

”זה מצוין. בדיוק כמו שאני אוהבת קפה בבוקר, בספל ענק ועם חלב. תודה, תודה.“

”תכירי את דוקטור וייס“, צמרת מצביעה על האדם היושב לידה. ”קרדיולוג-פיזיולוג מומחה. אני משתמשת הרבה פעמים ברופאים מומחים כשיש לי שאלות שהן בעצם רפואיות. אני לא רופאה, אני מבינה רק ברגולציה.“

”נעים לי מאוד“, אומרת חגית בטלר ולוחצת את ידו של הרופא. ”ואני לא רופאה וגם לא מומחית ברגולציה, אבל אני מומחית בקרימינולוגיה. יש לי תעודות. אני ממצה דין עם מי שסרח. נתחיל?“

חגית מניחה את הדוח שכתב אביהו קרן על השולחן ואומרת:

”מצאנו את זה במייל של אבינעם. ראיתי, בלשון המעטה, אי-נחת רבה של אביהו קרן ממה שנעשה ב'בוחן כליות'. זה עורר אצלנו, החוקרים, את המחשבה שצריך להעמיק לחקור. זה אפילו קיבל אצלנו שם – 'משהו מסריח'. זה שם שמקבל כל דבר שנראה לא-טוב כשעוד לא יודעים למה. אנחנו פתוחים תמיד להחליף את ה'מסריח' ל'מריח'!“

ד"ר וייס לוקח את הדוח ומתחיל לקרוא. בינתיים הטלפון הנייד של פקד בטלר מצלצל. שמש על הקו –

”פקד בן-נון מצא את אביהו קרן בבית שלו בלי הכרה. מישו חבט בו. אני וצ'ארני בדרך לשם. אני מניח שמד“א כבר שם ועובדים עליו. אז תזכרי מה אמרתי לך הבוקר. משהו מסריח. לא להיות לבד, ולהיות אתי בקשר

צמוד“.

”הבנתי. אני עם צמרת אבן־חן ועם דוקטור וייס, רופא מומחה לקרדיולוגיה. אספר להם מה שאמרת. ואעשה כדבריך, בעיקר את מה שציווית במשפט האחרון. ביי“.

”מה קרה?“ שואלת צמרת.

”את חיוורת ממש“, מוסיף הרופא

”את יודעת שכולנו מחפשים את אביהו קרן כבר כמעט יומיים“, אומרת חגית. ”ואנחנו לא מוצאים אותו. גם לא החברה שלו. עכשיו בטלפון זה היה רב־פקד אילן שמש, מי שמופקד על החקירה הזאת. הוא סיפר לי שחוקר אחר שלנו מצא את אביהו, אצלו בבית. מישהו ניסה לחסל אותו שם, כנראה. הוא בלי הכרה אחרי שקיבל מכה רצינית מאוד בראש. רב־פקד שמש בדרך לשם עם אדם צ’ארני. מד“א כנראה כבר שם.

”עכשיו אתם מבינים למה שם הקוד הוא כזה? ועוד אני חייבת להגיד לכם שהרב־פקד נתן לי פקודה שלא להיות לבד אף רגע, וכשנלך למעבדה – לדווח כל הזמן“.

”אין ספק שזה מסביר את החיזור“, אומר ד“ר וייס.

”וגם את הריח“, אומרת צמרת אבן־חן, ומוסיפה –

”ואני מציעה שנמשיך. ונעשה כך: אני אתן לכם סקירה של מהות הרגולציה הנדרשת בפרויקט הזה, אדגיש לכם את הבעיות ואת הקשיים, אספר מה לא מצא חן בעיני אביהו קרן כשהוא ביקר אצלם, ואחר כך אבקש מדוקטור וייס להתייחס. זה יהיה בדיוק במקום שם נגמרה ההבנה של אביהו, ולמעשה גם שלי“.

”מדובר בפרויקט שמפתח מכשיר שיכול להפעיל כל אדם ואדם, אפילו – ובעצם, בעיקר – בשעה שאותו אדם נתון בלחץ רב של כאבים. המכשיר אמור להחליט בעצמו, על סמך מה שהוא מגלה ומפענח, אם המשתמש עובר באותו רגע התקף לב או לא. לא פחות. אתם מבינים את זה?

”ובכן על המפתחים להתמודד עם שתי בעיות עיקריות. הבעיה

הראשונה היא איך לקבל את אישור האף-די-איי, שבלעדיו אי-אפשר למכור את המכשיר באף מקום נאור בעולם, והשנייה היא איך להתמודד עם תביעות פיצויים שונות ומשונות שתהיינה אף על פי שיש אישור אף-די-איי.

”אתחיל דווקא מהבעיה השנייה, שאתה, למיטב ידיעתי, הפרויקט לא התחיל אפילו להתמודד ושאביהו מזכיר בכמה מילים ספורות. אתן לכם דוגמה.

”בן-אדם השתמש במכשיר לפי מיטב הבנתו כשהיו לו כאבים כלשהם. המכשיר ’בדק’ אותו ואמר לו שאין לו התקף לב. למחרת, או אחרי שבוע, הבן-אדם הזה מת. ממשוהו אחר לגמרי בכלל. אשתו תתבע ממך, למשל, מיליון דולר ותגיד במשפט שאלמלא המכשיר, זאת אומרת לולא היה לו המכשיר, הוא היה הולך לרופא והרופא היה בודק אותו ושולח אותו לבדיקות והיה מגלה אצלו משהו. כל דבר. ולא דווקא התקף לב. אבל מכיוון שהיה לו מכשיר והוא הסתמך עליו, הוא החליט שהוא לא צריך רופא. ועכשיו הוא מת. בגלל המכשיר.

”ונתתי לכם רק דוגמה אחת פשוטה. וכדאי שתדעו שזו בעיה ידועה בעולם הרפואה הביתית וה’רפואה מרחוק’, זו שאין בה רופא ממש שמסתכל על הנבדק ורואה לו את הלבן שבעין. חברות הביטוח מערימות קשיים אדירים על מי שרוצה לבטח אצלן מכשירים כאלו מפני תביעות עתידיות.

”וכמו שאמרתי, פרויקט ’בוחר כליות’ לא התחיל בכלל להתמודד עם הבעיה הזאת, ועובדה זו בעצמה מעוררת חשדות וסימני שאלה לא-קטנים באשר לתכניותיו לעתיד. ועוד אחזור לקטע התכניות העתידיות.

”וכעת נחזור לבעיה הראשונה שהזכרתי. אני רוצה לתת לכם את הנקודות החשובות בנושא המרכזי בעצם, והוא: איך לקבל את אישור האף-די-איי לשימוש במכשיר הזה.”

”אולי נעשה רגע הפסקה, אני רוצה לשאול את רב-פקד שמש אם יש משהו חדש עם אביהו”, פקד בטלר מבקשת.

”בטח, מה השאלה בכלל? גם אני רוצה מאוד לדעת”, אומרת צמרת

אבן-חן.

חגית מוציאה את הטלפון הנייד מהתיק ומחייגת. כשבצד השני עונים היא אומרת –

”אני מדווחת שאנחנו שלושה ביחד, יושבים בחדר של צמרת אבן-חן ולומדים. רצינו לדעת אם יש משהו חדש עם אביהו קרן. צמרת היא הבוסית שלו ויש לה יחס מיוחד אליו”.

חגית מקשיבה שתי דקות לתשובה, ואז אומרת:

”תודה, אמשיך לדווח”. היא מנתקת.

”יש לאביהו זעזוע מוח. מד”א החזירו אותו לחיים. הרופא חושב שהוא יהיה בסדר בגלל ראש מברזל. צ’ארני לחץ לו את היד ושמע אותו ממלמל שאיימו עליו והוא התחבא והוא לא התפטר. העבירו אותו לבית החולים איכילוב ומודיעים לחברה שלו.

”מסריח, כבר אמרתי?”

”ואללה”, אומר ד”ר וייס, וממשיך –

”מעניין מאוד אצלכם. כל יום זה ככה?”

”אתה אפילו לא יודע עד כמה מעניין אצלנו. תבוא אלינו בעצמך ותראה. במיוחד אם יש לך רעיון לאיזה מוצר שיכול לעשות כסף, אז בוא, לא תצטער!” אומרת לו צמרת אבן-חן, וממשיכה בסקירתה.

”אנחנו עכשיו בקטע של קבלת אישור הממשל האמריקני. הוא ירצה

לקבל אסמכתאות רציניות לדברים הבאים:

”שהאלגוריתם הפנימי, זאת אומרת השיטה והדרך שבה המכשיר מקבל החלטה, נכון מבחינה רפואית. בשביל התאוריה אפשר להביא הצהרות של רופאים ידועי שם בתחום הזה, וגם לצטט מאמרים. זה חלק קשה פחות, אולי אף הכי קל שיש בתהליך, הגם שלא ראיתי, להפתעתי, אף הצהרת תמיכה כזאת.

”דבר נוסף שצריך להראות הוא שהאדם שקונה את המכשיר יודע מה

הוא קונה, זאת אומרת שהבן-אדם שמשתמש מבין מה המכשיר יודע לעשות ומה לא. בעיקר מה לא”.

”ומיהו בן-אדם? מקשה ד”ר וייס.
”זו כמעט השאלה”, עונה צמרת. ”בשביל האף-די-אִי, ילד בן תשע
טיפוסי נקרא בן-אדם”, והוא צריך להבין את זה מתוך קריאת שם המכשיר
והטקסט שמודפס על הקופסה.”
”זה הולך ונהיה מסובך מרגע לרגע. ואני כבר חשבתי שאני יודעת
הכול”, אומרת חגית בטלר.
”את צודקת, ועוד לא שמעת את העיקר”, אומרת צמרת. ”בואו ותשמעו
עכשיו את החלק הכי חשוב. הוא עוסק בהוכחת האמינות של הבדיקה, זאת
אומרת, הוא עוסק בשאלה: מה הסיכוי שבן-אדם שיש לו התקף לב ושיתמש
במכשיר הזה בשביל לגלות את זה אכן יעשה זאת בהצלחה.”
”אנחנו הולכים לקבל כעת שיעור בחישובי אמינות?” שואלת חגית
בטלר.
”לא ממש. אני אשתדל לעשות את זה לאט ולהסביר בצורה פשוטה
ונגישה, כי זה חשוב לנו להמשך.”
”ניקח דוגמה. אם יש לנו קבוצה של עשרה אנשים שעשו את הבדיקה
עם המכשיר והיא נתנה תוצאות נכונות, אז לכאורה אנחנו יכולים להגיד
שאמינות הבדיקה היא מאה אחוז. וזה גם יהיה נכון. אבל אנחנו מרגישים
שמשהו חסר. למשהו הזה קוראים רמת סמך. זה מספר המספר לנו עד כמה
בעצם אנחנו סומכים על האמינות. אם עשינו רק עשר בדיקות, רמת הסמך
תהיה נמוכה. אם עשינו חמש בדיקות היא תהיה נמוכה עוד יותר. אבל אם
עשינו אלף בדיקות אנחנו כבר סומכים די חזק על התוצאה, ואם עשינו עשרת
אלפים בדיקות וקיבלנו תוצאת אמינות כלשהי, אז היא כבר ברמת סמך גבוהה
מאוד. עד כאן זה בסדר?”
”מצדי זה בסדר גמור”, אומר ד”ר וייס, ”ונעים להיזכר בבית
הספר...”
”גם מצדי זה בסדר גמור, אפילו שלא שמעתי על זה אף פעם”, אומרת
חגית, ובמוחה היא כבר רואה איך היא מפתיעה את אילן שמש בעוד משהו
חדש.

”אז אני ממשיכה“, אומרת צמרת אבן-חן –

”יש לנו עכשיו שני מספרים שקשורים זה בזה בקשר חזק מאוד. שני המספרים הם האמינות ורמת הסמך שלה. ואי־אפשר לבוא לאף־די־אי רק עם מספר אחד. ובכלל אי־אפשר לבוא אליהם עם מספרים שאנחנו החלטנו שאתם נבוא. יש להם, לאף־די־אי, קריטריונים קשוחים למכשירים שונים. למשל, אם נבוא עם מכשיר חשמלי לצחצוח שיניים, לא נצטרך להוכיח אמינות גדולה מדיי וגם לא נצטרך להראות רמת סמך גבוהה. זאת, מפני שאם המכשיר יתקלקל בתוך הפה, כלום לא יקרה למשתמש. יתר על כן, זאת גם לא תהיה הפעם הראשונה שמכשיר צחצוח שיניים חשמלי מבקש אישור. כבר היו לפניו שביקשו אישור כזה וקיבלו אותו.

”אבל המכשיר שלפנינו הוא סיפור אחר לגמרי. אם הוא לא יהיה תקין, אז אם המשתמש לא הבין כשורה איך להשתמש בו, או שהבין לא נכון, אז התוצאה תהיה קטסטרופלית. מישוהו יכול למות. ולכן רמת האמינות צריכה להיות גבוהה מאוד, וכך גם רמת הסמך.

”אז מבחינת האמינות, הפיתוח ההנדסי צריך להיות ללא דופי כדי שהמכשיר יעשה את עבודתו נאמנה, ומבחינת רמת הסמך, צריך לעשות אלפים רבים מאוד של ניסויים. אני מכירה מקרים שבהם נדרשו, למשל, עשרת אלפים תוצאות בשביל להגיע לאמינות ברמת הסמך שהם ביקשו.

”עכשיו אני צריכה לדעת אם עקבתם אחריי עד עכשיו, כי מכאן אני רוצה לעבור לדבר על מה שעושים ב’בוחן כליות‘.”

ד”ר וייס ופקד בטלר מהנהנים, וצמרת אבן-חן ממשיכה:

”בפרויקט ‘בוחן כליות’, בגלל כל הסיבות שהזכרתי כבר קודם, האמינות שתידרש תהיה גבוהה מאוד – קרוב לוודאי שלמעלה מתשעים וחמישה אחוז. ובשביל להוכיח את זה ברמת הביטחון הדרושה, רמת הסמך שתידרש, הם יצטרכו לבצע אלפים רבים של ניסויים.”

”ניסוי, בשפה שלי“, אומר ד”ר וייס, ”משמעותו למצוא מישוהו שמרגיש עכשיו, למשל, כאבים בחזה, ולתת לו את המכשיר כדי שיערוך אתו בדיקה, ואז המכשיר יודיע לו אם יש לו התקף לב או לא. אבל זה לא מספיק,

כי זה מחייב שלמכשיר תהיה חתימת אק"ג מוקדמת של אותו אדם, שבעזרתה הוא יוכל לערוך את ההשוואה שהוא אמור לעשות. במילים אחרות, אותו אדם צריך שיהיה לו מכשיר כזה עוד מוקדם. האם אני צודק?"

"אתה צודק לגמרי", משיבה צמרת אבן-חן.

"אם כך", אומר ד"ר וייס, "ואם צריך אלפי ניסויים, אז בהתחשב בסטטיסטיקה העולמית שעוסקת בסיכויים לקבל התקף לב באוכלוסייה, צריך לחלק עשרות אלפי מכשירים ולחכות שנה או שנתיים או שלוש עד שתהיה בידי אינפורמציה מספיקה בשביל לפנות בכלל לאף-די-איי".

"בדיוק כך", אומרת צמרת. "וזו הבעיה של 'בוחן כליות'."

"אז איך הם מתכוונים לפתור את זה?" מקשה הדוקטור.

"הם אומרים שהם דוגמים בבית חולים אנשים שמגיעים לשם עם התקף לב אחרי שאובחנו ככאלו. אחר כך הם מחכים שאותו אדם יבריא, לדבריהם, ואז הם דוגמים אותו שוב, ועל סמך שתי הדגימות על אותו אדם הם מפעילים את המכשיר – למעשה, את התכנה שלו – ומראים שהמכשיר מגלה את ההבדלים שבגללם הוא היה מכריז על התקף לב", מסבירה צמרת אבן-חן.

"יש לי כמה בעיות עם הפטנט הזה", אומר ד"ר וייס.

"הראשונה, הם מוציאים מההוכחה הנדרשת את כל נושא הפעלת

המכשיר בידי אדם שנמצא בהתקף, וזה לא אדם שמתפקד כרגיל!

"הבעיה השנייה שאני רואה היא שעדיין צריך להראות אלפים רבים

של מקרים. אז מניין הם לוקחים אותם? נניח שהם צמודים לבית החולים הכי גדול במדינה, ונניח שמגיעים לשם כל יום עשרות בודדות של אנשים עם התקף, ואני ממש מגזים במספר. עדיין זה אומר שצריך שנתיים-שלוש של עבודת איסוף נתונים. האם לזה הם בנויים?

"ואת כל זה אני אומר בהנחה, שגם אותה עדיין צריך להוכיח, שהשיטה

הזאת, לעבוד הפוך, נכונה מבחינה קלינית".

פקד בטלר מקשיבה לסקירה של הרופא, ד"ר וייס, ולא מפסיקה

להתפלא. היא שואלת:

“איך, על סמך כל מה שאני שומעת כאן, מישהו בכלל חושב להתחיל להתעסק בפיתוח של מכשיר כזה אם הוא לא הבן של רוטשילד או שאיזה בית חולים ענק שייך לו? הרי צריכים סכומי כסף אדירים לשם כך!”

“השאלה באמת מצוינת, ובשביל זה, בין היתר, אנחנו יושבים כאן עכשיו”, עונה לה אבן-חן. “אבל בגדול, התשובה טמונה בכסף הפוטנציאלי שאפשר לעשות. הפיתוי הוא ענקי. תתארי לעצמך מאה—מאתיים דולר למכשיר, שזה מעט כסף תמורת משהו שיכול להציל את חייו. גם חברות הביטוח תתעניינה בזה, אז זה יכול להיות שוק של הרבה מיליארדים. ואולי הם מתכוונים להתחיל למכור בינתיים בעולם השלישי, למשל בהודו, ושם לא בטוח שכל קונה פוטנציאלי שמע בכלל על האף-די-איי. הדברים האלה יכולים להיות מוטיווציה לא-קטנה לאנשים רבים.”

“אני מבינה”, אומרת פקד חגית בטלר, ומוסיפה לשאול —

“אז איפה נכנס כאן אביהו קרן? נראה לי כמעט מובן מאילו שמשוהו מאוד לא מצא חן בעיניו והוא התחיל לגלגל איזה כדור שלג, שאנחנו לא יודעים אם הוא כבר נעצר!”

“אני לא יודעת בדיוק, אני רק יכולה לעשות הערכות מושכלות. אני מקווה שמהר מאוד הוא יוכל להשלים לנו את מה שחסר”, אומרת צמרת אבן-חן, וממשיכה —

“את כל מה שאני סיפרתי לכם, או לפחות את הרוב, גם אביהו קרן יודע. הוא בביזנס הזה מספיק זמן, והמקרה הזה לא מסובך. בעצם הוא ממש צועק לעיניים.”

“אביהו עשה שם ביקור, ראה איך הם עובדים, ובטח שאל שאלות בנושא הניסויים. הוא בטח שאל איך מתנהלת הבדיקה ב'רוורס' ואיך הם מתמודדים עם בעיית המספרים הגדולים הדרושים. אני לא יודעת אילו תשובות נתנו לו, אבל הם כן נתנו לו עשרות בודדות של תרשימי אק”, ג, לכאורה של עשרות אנשים, כל אחד מהם בזמן שהוא בהתקף ולאחריו, וליד כל אחד רשומות תוצאות הפענוח של המכשיר. ואביהו לקח את הדוחות והלך.

“ההמשך הוא ניחוש גמור שלי. תביאו את זה בחשבון”, אומרת צמרת

אבן-חן.

”וזה הולך ככה, אני חושבת: הוא הלך למשרד, התעמק בתרשימים והבין שהוא לא יודע ממש לפענח אותם. זה כבר שייך למקצוע אחר. צריך להיות רופא קרדיולוג בשביל זה. אפילו רופא המשפחה לא יודע לעשות את זה. אבל משהו שם כנראה מאוד לא מצא חן בעיניו. כמו שאמרתם בהתחלה, עולה מזה ריח לא-טוב.

”אז הוא לקח את כל התרשימים האלו, כולם קובצי מחשב כמובן, ושלח אותם במייל לאבינעם. הוא גם הוסיף כמה מילים עם דעתו על הריח. ”אני לא יודעת מה אבינעם עשה עם המייל הזה. אנחנו יודעים שהוא רצה לעשות משהו, ובעצם גם הייתה מתוכננת לו פגישה אצל המנכ”ל, אדם צ’ארני, ואנחנו רק יכולים לנחש על מה הוא רצה לדבר. ודרך אגב, גם אדם צ’ארני לא היה יודע לפענח את התרשימים האלה. הוא עוד לא ראה אותם. הם פה. פקד בטלר הביאה אותם.”

”איך הם הגיעו לפקד בטלר?” שואל ד”ר וייס.

”הם היו על המחשב של אבינעם כפרי”, עונה צמרת, ”ואנחנו הורדנו אותם משם, בצד דברים נוספים שהורדנו משם בחקירת הרצח שלו. אנחנו מבקשים לדעת מה הם מספרים ואם אפשר באמצעותם להגיע למקור הריח, אם יש ריח כמובן.”

”זהו, סיימתי”, אומרת צמרת אבן-חן, ופונה אל ד”ר וייס. ”הנה כל התרשימים. עכשיו הכול בידיים שלך. הדפסתי אותם בשביל שנוכל כולנו להסתכל עליהם יחד.”

היא לוקחת את התרשימים, פורסת אותם על שולחן הכתיבה הגדול

שלה ואומרת –

”אני הולכת בינתיים להכין לכולנו עוד קפה. בטח תצטרך קצת זמן ללמוד אותם, דוקטור וייס. אני אכין את הקפה כמו זה של הבוקר.”

באותו הערב אלון ברגר ונירה גפן לא הלכו בכלל לישון. נירה לא הפסיקה לבכות, ואלון ישב וחיכה בסבלנות עד שהיא תגמור. "היא יודעת למה היא בוכה", הוא חושב, "יש לי זמן".

"לעשות לך משהו לשתות, נירה?"

"מה, אתה עוד מוכן לעשות בשבילי משהו בכלל?"

"כן. מה לעשות. סרוט. מה לעשות לך?"

"אז תעשה תה, מהצמחים האלה, בבקשה, אבל תעשה גם לך".

אלון קם, יוצא למטבח ומכין את התה שביקשה נירה. ההפסקה הזאת מתאימה גם לו. הוא נסער בדיוק כמוה. הוא לא חלם שהיא תופיע בדירה פתאום באמצע הלילה. אין לו מושג מאין היא באה. הוא רק רואה שהיא לבושה בבגד ערב. "אני אהיה סבלני ואתן לה את כל הזמן שבעולם", הוא אומר לעצמו. "אולי אפילו עוד נחזור להיות ביחד. למרות כל מה שהיה, לא יהיה לי פשוט למצוא עוד אחת כמוה".

עם המחשבות האלו במוחו ועם שני ספלי תה רותחים הוא חוזר לחדר העבודה המשותף שלהם, שאליו הם נכנסו באופן אוטומטי ברגע שנירה הופיעה בפתח. זה המקום שהכי נוח להם לשבת בו, וישנם בו גם כל הזיכרונות הטובים.

נירה התאוששה. אחרי שהפסיקה לבכות היא לוקחת את הכוס שלה

ואומרת:

"אני רוצה לספר לך הכול. הכול-הכול. אני אהיה כנה לגמרי. הייתי

לא-בסדר, עשיתי שטויות, אבל אני לא פושעת. ברגע האחרון ממש ברחתי משם וחזרתי הנה, אליך. אז תקשיב לי בבקשה. תן לי לסיים, אפילו אם יהיו רגעים שתמצה להרוג אותי. אז חכה עם זה. בבקשה".

"אני מבטיח, אף ששנינו יודעים שסבלנות ואורך רוח הם לא הצד

החזק שלי, אבל אני אשתדל מאוד, משום שכנראה זאת הולכת להיות השיחה הכי חשובה שתהיה לשנינו".

”קודם כול תשמע את הסיפור שלי עם אבינעם כפרי. אני יודעת שזה נראה נורא, אבל זה לא באמת כמו שזה נראה.

”אנחנו התיידדנו במשך התקופה הארוכה שלנו בח.ק.ר. עבדנו די הרבה ביחד, בעליות ובירידות של הפרויקט שלנו. עם הזמן נהייתי הכותל המערבי שלו. הוא סיפר לי על כל הבעיות שיש לו בבית עם אשתו. הם היו בתהליכי גירושין עוד לפני שהוא הכיר אותי. הוא חשב שאני יכולה לעזור לו, מפני שהוא היה מסובך עם עצמו נורא. הוא אמר שאני נורא חכמה ושמספיק לו לדבר אתי בשביל לסדר לו את המחשבות. באחת הפעמים של ההשתכרויות האלה אנחנו נסחפנו, דבר גרר דבר, ושכבנו. זה קרה פעם אחת בלבד. ואני אומרת לך שהרגשתי נורא אחרי זה. הלכתי לשירותים והקאתי את נשמתי. אבינעם כנראה לא. הוא חשב שאולי יש מצב שזה יתפתח למשהו. אבל לא. ותאמין לי, אלו, שהסברתי לו את זה, ואתה יודע שאני יודעת להסביר.

”נשארו חברים. המשכתי להיות לא רק הכותל המערבי שלו, אלא גם אשת סודו. הוא הלך להתפוצץ מסיפור הגירושין שלו. בין היתר כי זה היה כרוך בהמון כסף שלא היה לו וגם בתנאים הכלכליים שהיו צפויים לו אחר כך. במילים אחרות, הוא היה צריך כסף. הוא היה נואש.

”בדיוק באותו זמן התחילו להגיע אליו טלפונים מג’ף יאנג שרמזו על האפשרות לעשות מכה מ’סקאוט’. יאנג לא פירט, אבל היה ברור שגם הוא קרא את המצוקות הכספיות של אבינעם. כנראה זה קרה כשאבינעם היה בניו-יורק לפני כחודש. לפני כמה ימים הוא קיבל ממנו מייל ארוך שבו הייתה רשימת דוחות אמריקניים שלדברי ג’ף, מעידים על כך שצריך לסגור את הפרויקט הזה. הם דיברו בטלפון וג’ף אמר לו שזה חלק מהתכנית ושישאיך את זה לו. הוא, אבינעם, רק צריך לדאוג שהאינפורמציה שצריך לסגור את הפרויקט תגיע לידי של אדם צ’ארני, והוא ייתן את ההוראה לך.

”אבינעם סיפר לי את זה והראה לי את המייל הזה. הוא אמר לי שבסוף הסיפור הזה יהיה לו הרבה כסף, גם בשביל להתגרש וגם בשביל להתחיל מחדש אתי. ותאמין לי שאחרי שהוא גמר לדבר אתי לא הייתה לו יותר שום אשליה לגבי מה שהולך להיות לו אתי.

”אני סיפרתי לך על המכתב של יאנג מיד אחרי השיחה עם אבינעם, בלי יותר מדיי פרטים, כי לא היה לי ראש לדבר אתך על זה. גם לא חשבתי שזה כל כך דחוף, כי אני לא האמנתי שאבינעם ימשיך את המסע הזה לחיסול ‘סקאוט’. אבל כשהבנתי שהוא בכל זאת לא מרפה כבר היה מאוחר מדיי, וגם ג’ף יאנג הגיע לארץ עם קבוצת האנשים שלו.

”בדיוק אז ג’ף טלפן אליי וביקש שאעזור לו לארגן ארוחת ערב, לו ולצוות של ‘ווקר’, ששם היה הביקור שלו. ג’ף יאנג לא ידע שאני יודעת על הכוונות שלו בעניין ‘סקאוט’. מתברר שאבינעם לא סיפר לו שהוא שיתף אותי בזה.

”בערב הלכנו לאכול ב’מגנדה’ בכרם התימנים. יאנג כל הזמן חיפש את אבינעם בטלפון. לא היה לו מושג שהוא נרצח, והוא לא הבין למה הוא לא מצליח להשיג אותו. הוא לא הפסיק ללחוץ עליו שאמצא אותו, אבל כמוכן ללא הצלחה. לא היה לי קשה מדיי לנער אותו. הוא גם חשש כנראה שמשוהו יתחיל להיראות לא־טוב אם יתגלה שמערכת הקשרים שלהם חזקה יותר ממה שסביר.

”בארוחת הערב ג’ף יאנג הציע ליגאל שני – ככה, בבת אחת, בלי למצמץ – לעזוב את החברה ולעבור אליו ולעשות אתו מכה באקזיט. הוא סיפר לו שהאנשים שאתו הם מומחים גדולים והם יעשו את המכה הזאת בלי בעיות.

”אני הייתי בשוק. פתאום הבנתי שיאנג בעצם מתכוון לחסל את אדם צ’ארני ולהשתלט על הפרויקטים ולנסות לעשות מהם כסף מהר. ישבתי שם ולא הוצאתי מילה מהפה, כמו מטומטמת.

”גם יגאל שני היה בשוק וגם איתי נבו, שהיה אתו. הם יצאו החוצה להתייעץ. כשחזרו הם אמרו ליאנג שהם מסכימים, אבל נתנו לו ארכה של שבוע לתת להם טיוטת חוזה, שבה הוא יצטרך להראות כל מיני דברים שהם ביקשו ולהתייחס לכל מיני דברים.

”הם גם הסתכלו עליי בבזו, הייתי אומרת גם בשנאה, והם גם שאלו את יאנג מה אני עושה שם בכלל. הם היו משוכנעים שאני חלק מהעסק. אני

לא יכולה להאשים אותם“.

”את חושבת שיגאל שני באמת הסכים לקבל את ההצעה של יאנג?“

”אין לי מושג. אני לא מאמינה. אני מעריכה שהם החליטו למשוך זמן בשביל לחשוב. אני גם נותנת סיכוי גדול לרעיון שהם החליטו לעבוד עליו ובסופו של דבר לחסל דווקא אותו“.

”אז איך זה נגמר?“ שואל אלון.

”הארוחה הסתיימה די מהר אחרי זה. יאנג עוד ניסה למצוא את אבינעם ונראה לחוץ מאוד. יגאל שני ואיתי יצאו ראשונים ונסעו במכונית של יגאל, אחר כך אנחנו כולנו יצאנו. יאנג ושניים משלושת אנשיו נכנסו למונית והסתלקו. הם הציעו לי לבוא אתם 'לשתות משהו'. לא עניתי בכלל והסתלקתי הכי מהר שאני יכולה. האמת שדי פחדתי מהאיש השלישי של יאנג, שלא נסע אתם.

”ויש לי עוד שתי מחשבות. לקראת סוף הארוחה הופיע מלצר חדש, שלא היה כל הזמן ולא ידע בדיוק מה עושים. אם אתה שואל אותי, הוא היה בלש, מה שאומר לי שכשיגאל שני היה בחוץ להתייעצות הזאת עם איתי, הוא דיבר עם אדם צ'ארני, והוא ארגן את המשטרה“.

”והמחשבה השנייה?“

”האיש הזה שנשאר ולא נסע אתם למלון לא הוציא כל הערב אף מילה. כל היתר דיברו כל הזמן אנגלית. הוא שתק. אני בטוחה שהוא ישראלי, אבל אין לי מושג מה הוא עושה אתם“.

”ובעצם, יש לי גם מחשבה שלישית – הם בכלל לא החליפו כרטיסי ביקור, שזה דבר מוזר מאוד בין אנשי עסקים שעתידיים לעשות הרבה כסף ביחד“.

כשהיא מסיימת, אלון אומר –

”את יודעת משהו, נירה, אמנם ראש צוות החוקרים של המשטרה לא אמר לי שאני חשוד שלו, אלא רק הציע לי בעדינות ל'הישאר בסביבה'. אבל אדם צ'ארני כן אמר לי את זה בפירוש. הוא לא האשים אותי, ההפך אולי, אבל הוא אמר שאין לו ספק שאני החשוד מספר אחת. הם יכולים לבנות סביבי

סיפור שאני הרגתי את אבינעם באמצעות 'סקאוט'. אני אפילו סיפרתי להם בפירוט רב איך 'סקאוט' יכול להרוג. צ'ארני הציע לתת לי שמות של עורכי דין שהוא מכיר... על הנייר יש לי כל הסיבות הקלסיות – גם הוא לוקח ממני אותך וגם הוא רוצה לקחת ממני את פרויקט חיי – אז מה עוד הם צריכים? לכן יכול להיות שדווקא כיוון שהכול כל כך מתאים הם חושבים שצריך להמשיך לחפש".

"היית יכול להרוג בשבילי?" נירה שואלת...

"האמת, לא חשבתי על זה אף פעם. אבל בשבילך ובשביל 'סקאוט'

ביחד, זה באמת רעיון...

"תגידי לי, נירה, עוד משהו שאולי את יודעת... רק שקודם אני רוצה לספר לך משהו.

"יום לפני שאבינעם נרצח היה לי וליובל גורן ריב גדול אתו. אולי את לא יודעת, אבל הנבלה הזאת, יאנג, רצה להרוס גם את הפרויקט שלו. הוא רצה להעמיס עליו איזה 'סקאוט' מנוון, רעיון ממש מטומטם בלי שום שכל. ואבינעם תמך במהלך הזה, ואין לנו שום מושג למה. על זה, בין היתר, היה הריב. ריב ממש גדול. והריב הזה מצולם במצלמות של 'ווקר'... אז הנה, פתאום יש עוד חשוד, ואחד שלא צריך שום דבר פרט לידיים שלו בשביל לחסל מישהו..."

"השאלה שלי היא: אולי את יודעת מה היו התכניות של אבינעם לערב היום שהוא נרצח, זאת אומרת אתמול בערב?"

"כן, אני יודעת. ובחיים שלי לא הייתי חושבת שזה יעניין בכלל מישהו. זה בטח לא עניין אותי – עוד דברים של יום-יום שהוא סיפר לי משום שהוא לא הפסיק להתאמץ.

"אז ככה. יום או יומיים קודם אביהו קרן העביר לו איזה מסמך ששייך לפרויקט 'בוחן כליות'. הבנתי ממנו שזה היה מסמך מטריד שתִּיב לשמוע דעות של מומחים. אבינעם לא הכיר מומחים כאלו, אז הוא ביקש מהאנשים של 'בוחן כליות' שייתנו לו שמות, כי זה בשטח שלהם. הוא גם אמר לי שהוא

מתכנן ללכת לדבר על זה עם אדם צ'ארני.
”ואז הוא אמר לי שהם הציעו לו לבוא אליהם למעבדה, ושם הם
ימצאו לו את התשובות למה שהוא מחפש וגם יעזרו לו להבין דברים שהוא
לא מבין. אז אני מבינה שהוא הלך אליהם באותו ערב. הוא אמר לי שהוא קבע
אתם פגישה ליותר מאוחר, אחרי שהוא יחזור מפגישה אצל העורך דין“.

”והאם הוא היה אצל העורך דין?“
”אין לי מושג“, אומרת נירה, ומוסיפה –
”אבל אם זה חשוב, אז אין בעיה לברר“.
”ועוד שאלה אחת יש לי“, אומר אלון, ”האם לדעתך, או לדעת אבינעם,
יש לפרויקט 'בוחן כליות' איזה קשר שאנחנו לא מכירים לג'ף יאנג?“
”לי עצמי אין מושג, אלון. ואשר לאבינעם, בעצם גם כן אין לי מושג,
אבל סביר להניח שהוא לא חשב שיש איזה קשר, נלא הוא לא היה ממנהר
ללכת לשם“.

”נירה“, אומר אלון –
”אנחנו ביחד כבר כמה שנים טובות. עברנו דברים לא־קלים. ואני
רוצה שנמשיך להיות ביחד מאוד־מאוד, אבל אני רוצה שלא יהיו לאף אחד
מאתנו שום ספקות לגבי האחר. אז הנה, אני נותן לך את הטלפון של רב־פקד
אילן שמש, הוא החוקר שממונה על החקירה הזאת. טלפני אליו. ספרי לו
על כל השיחה שלנו. תגידי לו כל מה שאמרת לי, אבל הכול, בכל התחומים.
אפילו שאז הוא יהיה בטוח עוד יותר שאני הרוצח. אבל ספרי לו הכול, כולל
מה שעשה אבינעם בערב“.

”ואת בטח רוצה לדעת קודם עוד דברים. אגיד לך שניים –
”הראשון, אני לא רצחתי את אבינעם. והשני, אין דבר שאני רוצה יותר
מאשר שתחזרי אליי“.

”אז הנה המספר של הרב־פקד. כבר הרבה בבוקר, את כבר יכולה
לנסות לתפוס אותו. כמה שמהר יותר יהיה טוב יותר. בבקשה“.

כשנירה גומרת לדבר בטלפון עם שמש ויוצאת לרגע מהחדר, אלון מטלפן ליובל גורן:

”יובל, תשמע, זה אלון ברגר. אנחנו חייבים להיפגש. יש לי רעיון שלא תוכל לסרב לו. מה דעתך על עוד שעה בקפה שעל יד ח.ק.ר? אני לא רוצה שניפגש בבניין. לא כדאי שיראו שאנחנו נפגשים, יעני, שני החשודים ברצח נראו יחד...”

”אתה זוכר“, אומר אדם צ’ארני לרב-פקד אילן שמש –
 ”שביקשתי מהעורך דין שלי באמריקה לחפש ולבדוק ברשומות בתי
 הדין או ברשומות האף-די־איי אם מופיע איזה ניסיון הונאה או תרגיל עוקץ
 שקשור לחולי לב או לגילוי התקפי לב, ואולי בהקשרים אחרים – אבל עם
 השם סטנלי וייט, שהוא ראש פרויקט ’בוחר כליות’, או גדעון קליין, שהוא
 האיש הבכיר שלו.
 ”אז התשובה הגיעה לא מזמן. והיא ארוכה ומפורטת ומעניינת מאוד.
 אני אתן לך אחר כך את כולה, ובינתיים אתמצת לך את מה שהוא אומר. זה
 בסדר מצדך, או שאתה רוצה לקרוא לבד?“
 ”יהיה מצוין אם אתה תעשה את זה, ואם תספיק בעשרים דקות זה
 בכלל יהיה נהדר. גם יוסי בן-נון, החוקר שלי, רוצה שניפגש, וגם נירה גפן
 שלך רוצה שניפגש, וכבר קבעתי אתם. אז תודה, ובבקשה סֶפֶר.“
 ”יש לסיפור הזה שתשמע כעת ממני שני חלקים. אחד שמתועד
 במסמכי האף-די־איי ואחד שמתועד ברישומי בתי המשפט. אתחיל בראשון.
 ”לפני ארבע שנים הוגשה להם בקשה לאשר מוצר ששמו היה, בתרגום
 חופשי, ’מלך הלבבות’. באנגלית זה נשמע טוב יותר. המכשיר הזה נועד
 להזהיר אנשים שלא יהיו שאננים במקרה שיש להם, למשל, כאבים בחזה.
 דומה למה שיש ב’בוחר כליות’.
 ”איך הם עשו את זה? הייתה שם איזו קופסה שחורה עם קצת תכנה ועם
 מסך תצוגה. מהקופסה יצאו שני כבלים שבקצותיהם מדבקה עם פומפה, כמו
 שיש בקצות כבלים של מכשירי אק־ג. ואמנם זה נראה כמו משהו רפואי.
 ”נאמר למשתמשים הפוטנציאליים שבכל פעם שהם מרגישים משהו
 חריג הם צריכים להשתמש במכשיר. הם צריכים להדביק את שני הכבלים
 באמצעות המדבקות לחזה, בסביבות הלב, וללחוץ על כפתור אדום גדול
 שהיה שם. עם הלחיצה היה מופיע על הצג תרשים כמו תרשים אק־ג ועליו
 כתובית: ’גש להיבדק אצל הרופא’. מתוחכם למדיי. הרעיון שלהם היה לנצל

את העובדה שאנשים מפחדים מהתקפי לב. הם רצו למכור כל מכשיר בשלוש מאות דולר.

”האף-די-איי דחה את הבקשה, למעשה, על הסף. הוא אמר שזו הונאה, כי הם נותנים לבן-אדם לחשוב שהם עושים לו בדיקת אק”ג, אבל הם רק מודדים דופק. ועוד הוא אמר שבכל פעם שתלחץ על הכפתור אחרי שתדביק את המדבקות תקבל בעצם את אותה הודעה, בלי שום קשר לשום מצב רפואי. ואז הוגש נגדם כתב אישום על התחזות.

”ועכשיו מתחיל החלק השני. העורך דין שלי אמר שיהיה אפשר ללמוד את זה בבתי הספר למשפטים...”

”הסנגור שלהם טען שהם לא גרמו שום נזק, ההפך. הם גרמו לאנשים שהרגישו כאבים ללכת לרופא. הוא הביא אסמכתאות שמראות שאנשים שיש להם באמת כאבים בחזה דוחים ברוב המקרים את מועד הגעתם לרופא, וממיתים על עצמם בכך אסון. והם, הנאשמים, בעצם עוזרים להם. נכון שברוב המקרים לא היה לאנשים האלו כלום, אבל ההליכה הזאת לרופא לא הזיקה להם בכלל.

”התביעה, לעומתם, טענה שהם הוציאו כסף רב מאנשים בטענות שווא, שהם גרמו לאנשים שלא להאמין יותר למכשיר, ושבעצם מעשיהם גרמו לנזק עתידי, שיבוא לידי ביטוי אם באמת יתחילו אצל אותם אנשים כאבים שמקורם בהתקף לב.

”עוד אמרה התביעה שרק בצע כסף עמד לנגד עיניהם, ושהם ניצלו חולשה של בני אדם ומכרו בשלוש מאות דולר משהו שעלה להם לכל היותר עשרה דולר.

”גזר הדין היה חלבי למדיי. הם נקנסו בעשרת אלפים דולר וקיבלו איסור, עם שנתיים מאסר על-תנאי בתוקף לעשר שנים, להתעסק בשוק הזה של מוצרים רפואיים לשימוש ביתי.

”ועכשיו תשמע עוד פרט מעניין. התביעה ביקשה לעצור אותם עד סוף המשפט, אבל השופט הסכים לשחררם בערבות. ונחש מי שילם את הערבות!”

”תכף תגיד לי שזה אותו ג’ף יאנג. אה?”
”הוא ולא אחר. ועכשיו כשאני משחזר במוחי איך הפרויקט הזה הגיע לכאן, אני נזכר שזה היה דרך יאנג. הוא הביא אותם, הוא המליץ עליהם, הוא גם הביא את מחקרי השוק!”
”אני רואה”, אומר רב־פקד שמש, ”שהג’ף יאנג הזה היה, או שהוא עדיין, במלחמה להשמיד אותך. אז תצטרך לטפל בזה. אני אעזור לך, אל תדאג, אבל בינתיים זו בעיה שלך. הבעיה שלי היא קודם כול למצוא רוצח. ואני בטוח שאמצא. רק שעד אז, אני מבקש, אל תעשה שום דבר. עכשיו כשאנחנו יודעים מי נגד מי, הוא לא יכול להזיק לך יותר. יש לי הרגשה שהיום נגמור עם זה. אחר כך אני לרשותך. תזכור שהוא אזרח ארצות הברית, אז אל תעשה שטויות בקפזה!”

אדם צ’ארני עובר מהכורסה שעליה ישב עם אילן שמש אל השולחן, ומרים את הטלפון.

רב־פקד אילן שמש הולך לפגוש את פקד בן־ננו, ואחריו את נירה גפן. הוא יורד במדרגות עד הקומה הראשונה, ובדרך מחייג לחגית.
”איך הולך לכם?” הוא שואל.
”אנחנו מתקדמים מצוין. הקרדיולוג שצמרת אבן־חן הביאה יתחיל תכף להסביר לנו מה קורה כאן בדיוק. הוא באיזה לחץ והתרגשות ביחד. הם לא שומעים אותי, יצאתי מהחדר כשראיתי שזה אתה. איך אתה?”
”לחץ והתרגשות זה קטן על יד מה שקורה פה. אני לא יכול עכשיו לפרט, אני רק חייב להגיד לך שני דברים, אולי בעצם שלושה.
”הראשון, מה שהרופא יגיד הולך להיות סופר־חשוב. צפי לאיזה תרגיל הונאה ענק. ושמרי את זה לעצמך בינתיים.
”השני, בשום אופן אתם לא נכנסים למעבדה של ’בוחר כליות’ אם אני לא אתכם. בשום אופן. זו פקודה. זה ברור?”
”כן, המפקד. והדבר השלישי?”

”אה, כן, כמעט שכחתי, טוב שהזכרת לי. אני כבר מחכה, כמו ילד קטן
אני מחכה. ביי“.

פקד יוסי בן-נחמן כבר מחכה לו. גם הוא נראה כמי שלא ישן יותר מדי
בלילה האחרון.

”כבר מזמן לא התראינו ולא שמעתי ממך חדשות. ואני מתחיל לחשוב
שאולי בכל זאת הפנסיה שלך תתעכב“, אומר אילן שמש בחיוך.

”חכה עד שתשמע מה יש לי לספר לך“, עונה לו בן-נחמן בהתלהבות.
”נראה לי שכשאגמור אוכל ישר לפרוש בהצטיינות!“

”לא יכול להיות“, אומר שמש. ”בוא נשמע!“

”אתחיל פשוט לפי הסדר הכרונולוגי שבו עשיתי את הדברים. אולי
זה לא יהיה בהכרח גם סדר החשיבות, אבל זה לפחות יבטיח שלא אשכח
שום דבר“.

”רעיון טוב“, אומר שמש, ”קדימה“.

”אם אתה זוכר – ונראה כאילו זה היה לפני שנה, לא לפני יום – ביומן
של אבינעם הייתה רשומה לו, לערב שבמהלכו הוא נרצח, פגישה עם האנשים
של פרויקט ’בוחן כליות‘. הפגישה הייתה מתוכננת לעשר בערב, כנראה
כי קודם הייתה לו פגישה אצל העורך דין שלו בענייני גירושיו. אז רציתי
לבדוק אם התקיימה פגישה כזאת. זה חשוב, כי זה אולי הדבר האחרון שהוא
עשה“.

”מחשבה טובה מאוד“, אומר רב-פקד שמש. ”לבדוק בלי לדבר עם
האנשים עצמם?“ הוא מוסיף ושואל.

”כן. בדיוק ככה. חשבתי: נניח שהם מעורבים ברצח, אז לא תהיה להם
מוטיווציה גדולה לספר לי שהם נפגשו, וגם לא תהיה לי מוטיווציה גדולה
מדי לפגוש אותם באמצע הלילה בלי שאף אחד יודע“.

”זו עוד מחשבה טובה מאוד“, אומר רב-פקד שמש, ”ואני כבר יכול
לנחש מה עשית! אבל בכל זאת אני רוצה לשמוע את זה ממך...“ הוא אומר.
”בטח שאתה יכול, ממי למדתי את כל זה?“

”תפסיק להתחנף וספר!”

”אוקיי. אז בלילה, כשכולם כבר הלכו לישון, חזרתי לבניין, נכנסתי למעבדה של ‘בוחן כליות’ – המנעול שם הוא רק ליופי – ועשיתי שם סריקה רצינית. יש שם מחשבים שלא נגעתי בהם ויש שם המכשיר שהם מפתחים, למעשה כמה מהם. ויש שם, ליד אחד השולחנות, כיסא, למעשה כורסה עם משענות לידיים, משהו שנראה כמו כיסא חשמלי. גם אליו מחובר המכשיר שלהם, אבל נוסף לזה יוצאים ממנו הרבה כבלים, כמו כאלו של אק”ג. הם יוצאים מתוך קופסה של מחשב שולחני.

”מכל הדברים שראיתי שם בחדר, הכורסה הזאת נראתה לי הכי חריגה, ואל תשאל למה, כי אני לא יודע. הדמיון הזה לכיסא חשמלי עשה לי צמרמורת.

”כשאני חושב על זה כעת, אז דווקא הגיוני שתהיה להם עמדת בדיקה כזאת. ככה הם יכולים אולי לבדוק כל מכשיר ומכשיר בצורה אחידה. “בכל אופן, זה מה שאני חושב עכשיו. שם בחדר לא חשבתי על זה, וכמעט באופן אינסטינקטיבי הורדתי ממנו, בעיקר מאזור משענות הידיים, טביעות אצבעות. והיו טביעות של לפחות שלושה אנשים שונים.”

”בדיוק מה שחשבתי שתעשה! ואז?”

”אז ניקיתי אחרי הכול, כיביתי את החשמל, נעלתי בחזרה את הדלת והלכתי למעבדה שלי לבדוק.”

”זה מסביר למה אתה נראה כמו אחד שלא ישן כל הלילה. ואז?”

”מה, ככה אני נראה? מה תגיד חגית כשהיא תראה אותי ככה?”

”שזו תהיה הדאגה האחרונה שלך עכשיו, פקד בן-נון. ואז?”

”אז מצאתי את טביעות האצבעות של אבינעם על משענות הכורסה

הזאת, על שתי המשענות – זה מה שאז!”

”ואללה, יוסי, כמו שאמרת, פנסיה עם תעודת הצטיינות! “ומה עוד

עשית, אם אפשר לשאול?”

”הלכתי למסעדת ‘מגנדה’, דיברתי עם אחד השותפים, והוא נתן לי

שני תקליטורים. אחד הוא מהמצלמה שצילמה במהלך כל הערב את החדר

הפרטי שבו כל החבורה אכלה, והשני מהמצלמה שמצלמת את הכניסה. עם זה שוב חזרתי למשרד שלי והסתכלתי על הסרטים.

”בסרט ממצלמת הכניסה רואים את כל החבורה מתפזרת. קודם רואים את שני החבֵּרָה מפה – אני לא זוכר את שמותיהם – אחר כך רואים את הבחורה מפה, נירה – את השם של אחת כזאת אי־אפשר לשכוח – ורואים שהיא מתרחקת מהמסעדה ברגל. אחר כך רואים שאחד מהחבורה, מאלה שנשארו, עוזב את הקבוצה ומתחיל ללכת אחרי נירה, אבל מפסיק אחרי כמה צעדים, כאילו משהו מהחבורה צועק לו. אין צליל בסרטים, כמו צ’רלי צ’פלין. לבסוף כל החבורה נכנסת למונית שהגיעה עד הכניסה. ארבעה נכנסים ומסתלקים.

”אחרי זה הסתכלתי על מה שצילמה המצלמה בחדר שבו הם אכלו. ודרך אגב, שם תעשו לי את מסיבת הסיום, איזה אוכל יש שם... היה לנו מזל. זו מצלמה קבועה, והיא מיועדת לצלם את הכניסה לחדר, וכך הייתה מכוונת בדיוק מול החבורה מאמריקה. אותם רואים כל הזמן. את החבֵּרָה מכאן, למשל, רואים רק פעמיים. הם יצאו באמצע הארוחה ואחרי כמה דקות חזרו, אבל את האמריקנים רואים מצוין כל הזמן.

”מתוך החבורה הזאת עשיתי תמונות של כל אחד, ואני יכול להראות לך מיהו האיש שלא שייך אליהם. הוא אמריקני כמו שאני אינדיאני. הוא האיש שהתחיל ללכת אחרי נירה וחזר.”

”יוסי, יוסי, אתה משהו. כבר קיבלת את ‘מגנדה’. למעשה אקח אותך לשם, עם חגית, עוד לפני הפנסיה. איך זה נשמע? ומה עוד עשית? אל תגיד לי שזה הכול, כי אז אולי נסתפק בפלאפל...”

”איזה מזל שיש לי אותך”, אומר בן־נון. ”הנה, תשמע. הלכתי לאיכילוב לראות מה קורה עם הבחור הזה אביהו, זה עם הראש מהברזל. הוא מתאושש מהר. הרופא הרשה לי לדבר אתו כמה דקות. ומה שהוא סיפר לי הולך להיות הקטע הכי מעניין מכל הדברים המעניינים ששמעת ממני עד עכשיו.”

”אני מקשיב. אתה ממש אוצר, אז תמשיך.”

”הכול התחיל כשהוא עשה ביקור עבודה שגרתי בפרויקט ‘בוחן כליות’. בעבודה שלו בחברת ח.ק.ר הוא עוזר לפרויקטים לעבור את דרך הייסורים עד לקבלת כל ההיתרים הדרושים. בישראל, למשל, צריך לקבל את אישור משרד הבריאות, ולשם כך גם כן צריך לעבור מסלול לא־פשוט, שהוא לא פירט לי. זה נוסף כמובן למסלול הקשה שיש מול האף־די־אִי. אז התפקיד שלו הוא לעזור להם. הוא אומר להם איזה חומר להכין, הוא עוזר להם בהכנת הדוחות, הוא אומר להם מה לבדוק ומה לנתח ואילו סטטיסטיקות צריך להכין.

”בפגישה שהוא עשה אתם הוא קיבל כמות של תרשימים שהוא ביקש מהם להכין בפעם הקודמת שהוא היה אצלם. הוא ביקש לקבל תרשימי אק”ג ‘לפני ואחרי’, במילים האלו הוא השתמש. אני לא הבנתי מה זה, אבל לא שאלתי כי לא רציתי להפריע לו להמשיך. את התרשימים הוא קיבל צרובים בדיסק והלך לחדרו.

”הוא פתח את הדיסק והתחיל ללמוד מה שיש שם.

”עכשיו, מתברר, כך הוא אמר לי, שהוא אמנם לא מומחה לפענוח תרשימי אק”ג, אבל הוא מבין בגרפים בכלל, הוא מבין בגרפים שמקבלים כשמודדים פעילות פיזיולוגית של הגוף, והוא מבין בסטטיסטיקה.

”הוא אמר לי במילים בוטות מאוד שהתרשימים שהוא קיבל נראו לו כמו משהו לא־סביר. הוא השתמש במילים כמו ‘נקיים יותר מדיי’, ‘מדויקים יותר מדיי’, אני לא יודע בדיוק מה, זה רק נשמע לי כמו משהו מאוד לא־טוב.

”ואז הוא חיבר מייל לאבינעם, שתפקידו היה לעקוב כל הזמן אחרי דברים שיכולים להרוג פרויקט. במייל הוא פירט את חששותיו ואת אי־שביעות רצונו. הוא גם צירף למייל העתקים של התרשימים. את הדיסק הוא השאיר אצלו, והוא אמר לי שגם לקח אותו אליו הביתה ליתר ביטחון. הוא ייעץ לאבינעם ללכת עם כל זה לאדם צ’ארני“.

”ועכשיו מגיע הקטע המעניין“, אומר בן־נון –

"בלילה שבו נרצח אבינעם קיבל אביהו טלפון ממישהו שהוא לא זיהה את קולו, שאמר לו שאם חייו יקרים לו, שייעלם מהשטח. שלא יראו אותו כמה ימים, עד שיגידו לו שהוא יכול לחזור. אמרו לו שבבוקר הוא יבין עד כמה הם רציניים. אמרו לו שיקרה משהו לא־טוב גם לדליה, שהבנתי שהיא החברה שלו. אמרו לו שלא להראות יותר את פניו בחברת ח.ק.ר אף פעם, וכן שהם כבר שלחו בשמו מכתב התפטרות. הם לא הפסיקו לאיים, ורמזו כל הזמן שיהיה לו ולדליה רע מאוד.

"עכשיו, יכול להיות שיש לו ראש מברזל, אבל לא ביצים. אז הוא נבהל וברח. נסע לאימא שלו, שגרה לבדה באיזה מושב בצפון. הוא לא אמר כלום לאף אחד, לא ענה לטלפונים. בבוקר הוא שלח אס־אס־אס מהנייד של אימא שלו לאחד מהעובדים כאן שהוא חבר שלו, והשביע אותו שלא ידבר עם אף אחד, וממנו הוא שמע שאבינעם נרצח. או אז הוא ממש־ממש נבהל".

"תגיד, הרופאים נתנו לך להמשיך לדבר אתו כל כך הרבה זמן?"
 "היה לי מזל. הרופא היה על ידו כל הזמן והיה מהופנט מהסיפור. הוא נתן לו להמשיך והבטיח לי שאם הוא ירגיש שזה מסוכן, הוא יעצור את זה. אני לא חושב שמישהו היה יכול לעצור את שטף הדיבור שלו..."

"אתמול בערב הוא החליט שהוא חייב לחזור ולספר מה שקרה. לספר למשטרה ולצ'ארני, הוא אומר. אבל בשביל זה הוא היה צריך את הדיסק. 'איזה מזל שהיה לי שכל לקחת אותו הביתה', הוא אומר. והוא חזר הביתה. מצא את הדיסק והתכוון לצאת. אבל, הוא אומר, כנראה מישהו חיכה רק לזה. כשהוא פתח את הדלת לצאת, אדם שהיה לו כיסוי מלא על הפנים דחף אותו פנימה והכניס לו מכה שלאחריה הוא לא זכר יותר כלום. כמובן אין דיסק".
 "אני מבין שיותר כבר לא היה לו מה להגיד", אומר שמש.

"נכון", עונה בן־נון. "אילו ידעתי את כל זה קודם, אז כשעשיתי את הביקור הלילי שלי במעבדה של 'בוחן כליות', הייתי מחפש על אחד המחשבים שם את העקבות של מכתב ההתפטרות שלו. הוא הרי לא נשלח מהמחשב שלו. זה היה יכול לעזור".

"אתה צודק", אומר רב־פקד שמש, ועוד הוא אומר –

”נראה לי שהמעגלים הולכים ונסגרים. עדיין אני לא רואה מי רצח את אבינעם. יש לי מועמד אחד שהוא כרגע הפייבוריט, והוא אלון ברגר. זה יהיה רצח בכוונה תחילה. יש לי עוד חצי מועמד – יובל גורן, שזאת הריגה, איזה סכסוך שיצא משליטה. ועכשיו הוספת לי עוד משהו לרשימה. עוד אי־אפשר לחבר למשהו הזה פרצוף. וגם יש לנו יאנג האמריקני, שטביעות רגליו בכל פינה, וגם האדם השלישי, הישראלי שלו, כמו שהוא אולי גם השליח לדבר עברה שלו.

”ובכלל לא אתפלא אם יש לנו כאן יותר מפרשת רצח“.

שמש מסתכל על בן־נון ואומר לו –

”לך תנוח בסביבה באיזה מקום. אולי תוכל להירדם במכונית שלך

מאחור. אני אקרא לך כשיהיה צורך. עשית עבודה מדהימה!“

”תרשים אופייני של אק”ג, כמו ששתיכן בטח ראיתן הרבה פעמים, הוא מין קו שעולה מעל לקו אפס ויורד מתחתיו ויוצר לנו מין משולשים מעל ומתחת לקו האפס הזה. עוד אנחנו רואים שיש ’דוגמה’ שמורכבת משלושה משולשים, שחוזרת על עצמה ברווחים קבועים. מימין לדוגמה וגם משמאלה יש עוד כמה פיסים ששייכים יחד לדוגמה המלאה.”

ד”ר וייס מסביר לצמרת אבן-חן ולפקד חגית בטלר בעוד הוא מצביע בעיפרון על תרשימי האק”ג הפזורים על השולחן.

”תרשים האק”ג הוא רצף של ’דוגמות’ כאלו בזו אחר זו”, הוא אומר. ”הוא מתקבל כשמניחים על גוף הנבדק, מסביב לאזור הלב ועל הגפיים, שנים עשר מגעים חשמליים, וכאשר המכשיר עובד הוא כאילו מצלם את הפעילות החשמלית של הלב משתים עשרה זוויות שונות. והלב, כידוע לכן, הוא מכונה מסובכת ומורכבת מאוד שמייצרת זרמים חשמליים בכל פולס של דופק. הזרמים האלו שונים ממקום למקום על פני הלב, והם נקלטים במגעים השונים, שיוצרים להגיד מאין מגיע כל פולס חשמלי.”

”מכל מגע חשמלי, שנקרא ליד, מגיע רצף של ’דוגמות’. אם יש לנו שנים עשר לידים, אז יש לנו שנים עשר תרשימי רצף כאלו. לכל רצף יש שם, על שם הליד שממנו הוא נוצר.”

”האם אתן מצליחות לעקוב? תירגעו, זה היה הקטע הכי מסובך.”

הדוקטור רואה שהשתיים מהנהנות, והוא ממשיך –

”אתן רואות כאן, בתרשימים האלו, שאפילו שתיים עשרה הדוגמות של אותו בן-אדם הן לא אותו דבר, אבל רופא קרדיולוג, ועוד יותר מזה קרדיולוג מומחה בפיזיולוגיה, יודע להגיד על סמך התרשימים האלו הרבה מאוד דברים על הלב של הבן-אדם. רופא מומחה יכול להגיד, על סמך הסתכלות באק”ג, אם האדם שלפניו בריא או שיש אתו איזו בעיה.”

”והבעיה בה”א הידיעה היא זיהוי מהיר של התקף לב. לשמחתנו, בזמן שבן-אדם מקבל התקף לב, האק”ג שלו מראה שינויים גדולים מאוד

ומיוחדים מאוד מהאק"ג הנורמלי שלו.

"ועכשיו, שימו לב. מה שנשמע פשוט והגיוני, מה שמשמע מהמילים 'אק"ג נורמלי', הוא לא בהכרח נורמלי ושווה אצל כולם. זה משהו ששונה מאדם לאדם, ועוד יותר מזה, זה משהו ששונה בגלל מיקום המגעים, הלידים האלו, על פני גוף האדם.

"ואני לא אלאה אתכן יותר מדיי בפרטים, רק אומר את שני הדברים המאוד חשובים האלה:

"אחד, יש לידים שאם שמים אותם בשוגג הפוך – למשל, שמים את הליד של יד ימין על יד שמאל, ואת הליד של יד שמאל על יד ימין – תמונת האק"ג משתנה אף היא, ובמקרה הספציפי של ההחלפות שהזכרתי, תמונת האק"ג היא כשל אחד שהוא כרגע בעיצומו של התקף לב!

"ושניים, גם אם משנים את המיקום של שאר הלידים על הגוף, התרשימים ייראו שונים. אמנם לא עד כדי מצב שיכריזו על בעיה אקוטית, אבל שונים.

"לפיכך, וזה הדבר האחרון בקורס המזורז להסתכלות על תרשימי אק"ג, אם רוצים לקבל אינפורמציה מהימנה של מה שאפשר ללמוד מרישום האק"ג של מישו, אז הכי טוב להשוות אותו לתרשימים קודם שלו ולהסתכל על הבדלים. הסתכלות על הבדלים בכלל היא שם המשחק בהרבה שטחים. לשם כך, אבל, אנחנו צריכים שיהיו בידינו תרשימי אק"ג קודמים של אותו אדם, וכן שמיקום הלידים על גופו יהיה זהה בשני המקרים.

"ועכשיו, אחרי שעברתן בהצלחה את הקורס המזורז הזה בקריאת תרשימי אק"ג, ניזכר בהרצאה המלומדת של צמרת מלפני חצי שעה. היא הסבירה לנו שהבעיה המרכזית של הפרויקט היא שהוא צריך להראות אלפי תוצאות של בדיקות השוואתיות שעשו לאלפי בני-אדם, פעם כשהם בריאים ופעם כשהם במהלך התקף, כשבכולן המכשיר שלהם מגלה את ההבדלים שבתרשימים. וצמרת שאלה בצדק רב מניין הם ייקחו כל כך הרבה אנשים בזמן כל כך קצר.

"אז הנה לפניכן, כאן על השולחן, התשובה!"

ד"ר וייס עוצר לרגע את שטף הדיבור, נותן לצמרת ולחגית לנשום עמוק, וממשיך –

"הם בנו בית חרושת לייצור המוני של זוגות תרשימי אק"ג, לפני התקף ובמהלך התקף. כל זוג הוא כמו בן-אדם אחר. כל זוג מקבל שם של בן-אדם, מספר זהות, תאריך בדיקה. הכול מאותו פס ייצור. "אני מנחש ש'תהליך הייצור' הוא כזה:

"מושיבים מישהו, לא חשוב מי – זה יכול להיות אחד מהם, זה יכול להיות בן משפחה, כל אחד מתאים – מושיבים אותו ומורידים ממנו חתימת אק"ג. זו תהיה 'חתימת בריא' אל"ף. אחר כך מחליפים בין הלידים של הידיים, שמים את הליד הימני על היד השמאלית ואת זה של היד השמאלית על יד ימין, ושוב מורידים אק"ג. התוצאה: קיבלנו 'חתימת התקף' אל"ף של אדם אל"ף. והנה לכן הזוג הראשון!"

"אוקיי, הבנתי. רעיון מטורף. אבל איך מייצרים עוד אלפי אנשים? נניח שיש להם הם עצמם ובני משפחותיהם – זה לא יותר מעשרה. איפה האלפים?" שואלת חגית בטלר.

"הנה כך", אומר הדוקטור ומרים את אחד התרשימים. "משנים את המיקום של ליד או שניים, אלו שמודבקים על החזה, וזה משנה את כל הגרף! מי שלא מחפש תרגילי הונאה לעולם לא יחשוב שזה תרשים מפוברק".

"ומי שכן מחפש הונאה, מה הוא צריך לעשות?" מקשה חגית. "הוא צריך להסתכל היטב על כל שנים עשר הגרפים, לא רק על זה שמראה התקף. כשמזיזים את הלידים שעל החזה לא כל השנים עשר משתנים, יש כאלו שנשארים אותו דבר. זאת אומרת שהם של אותו בן-אדם! אין שני בני-אדם בעולם שכל שנים עשר תרשימי האק"ג שלהם יהיו זהים. זה בדיוק כמו טביעת אצבעות".

ובעוד הוא מדבר, צמרת אבן-חן מתחילה לסדר את התרשימים על השולחן בסדר אחר. אחרי חמש דקות עבודה יש שם שתי ערמות בלבד, והיא אומרת –

"לפני ההרצאה הזאת שלך חשבתי שיש כאן תרשימים של כמה עשרות

אנשים, עכשיו אני רואה שיש כאן שניים בלבד. אתה צודק, מה־זה צודק. זה פנטסטי. מי בחיים היה טורח להסתכל ולהשוות בצורה הזאת תרשימי אק"ג, המוצר הרפואי מציל חיי האדם הזה?"

"בדיוק כמו שהדוקטור שלנו אמר, "משיבה חגית לשאלה הרטורית, "רק מי שמחפש תרגילי הונאה!" היא מוסיפה, ובלבה חושבת: "איך אילן שמש ידע להגיד לה את זה? גם בנבכי הלב הוא מבין?"

"אז מה הצעד הבא שלנו?" שואלת צמרת אבן-חן.

"אנחנו, זאת אומרת אני", עונה פקד בטלר, "מדווחת לרב־פקד אילן שמש. הוא ינחה אותנו איך להמשיך, אם בכלל. קיבלתי ממנו קודם פקודה שבשום מקרה לא ניכנס למעבדה שלהם בלעדיו. נראה לי שהוא דואג לשלומנו מסיבותיו שלו. אז אני אדווח, ובינתיים אולי נשתה עוד קפה?"

רב־פקד אילן שמש הקשיב בתשומת לב רבה לכל מה שנירה גפן סיפרה לו בשעה האחרונה. היא עשתה בדיוק מה שאלון ביקש וסיפרה את הכול. כולל הקטעים הכי אישיים וכולל המעשים הכי בוגדניים והכי לא־מוסריים שהיא עשתה לחברת ח.ק.ר.

יותר מפעם היא הפסיקה את רצף הדיבור כשהשתנקה מבכי שניסתה להתגבר עליו.

אילן שמש חיכה בסבלנות, לא מיהר ולא לחץ, ואפילו השתדל להסתיר את הסימפתיה שהוא לא מבין איך יש לו אליה. "בגלל שהיא כזאת יפה?" הוא שאל את עצמו. "צדק יוסי בן־נון שאחת כזאת אי־אפשר לשכוח..." היא גם אמרה לו שאלון ברגר ביקש ממנה, ממש דרש ממנה, שתספר לו הכול, בלי להחסיר דבר, אף על פי שזה כאילו נועץ עוד מסמרים בארון הקבורה שלו. ושמש יודע שהדבר האחרון שאפשר להגיד על האנשים שעובדים בחברה הזאת הוא שאין להם שכל... "אז מה בעצם הוא אומר לי?" הוא שוב שאל את עצמו. "יותר מדיי שאלות, פחות מדיי תשובות", הוא חשב והמשיך להקשיב.

כשהיא סיימה לדבר שמש עוד ישב קצת בשקט, חשב, ושאל:

"למה אבינעם היה צריך כל כך הרבה כסף?"

"כי אשתו לא הסתפקה בחלוקה לשניים של הרכוש המשותף ובתשלום חודשי לה ולילדים. היא דרשה סכום גדול של פיצויים על סמך נימוקים שונים שהעורך דין שלה ערך. היה לה עורך דין טוב הרבה יותר מזה של אבינעם. היא בטח לא הייתה מקבלת כל מה שהיא דרשה, אבל גם חלק היה מספיק בשביל לחסל את אבינעם. לא היה לו שום כסף מהצד".

"איך פתאום נודע לג'ף יאנג שאבינעם במצוקה כספית?"

"אני חושבת שממני. באחת הפעמים שדיברנו בטלפון שאלתי אותו אם הוא יכול לעזור לו, אולי אפילו למצוא לו עבודה באמריקה, כי הוא מסובך כאן. ואבינעם היה אז בני־יורק, כמו שאמרתי לך קודם, אז אולי יאנג

חקר אותו. אבינעם אף פעם לא סיפר לי מה היה ביניהם בדיוק. הוא רק אמר לי שהם אכלו ארוחת ערב ביחד.

“מה פתאום דיברתם בטלפון, ועוד בנימה די אישית כזאת?”
 “תשמע, אתה אולי לא יודע, אבל את כל הדברים שקשורים לביזנס בפרויקט ‘סקאוט’ אני עשיתי. אלון עשה את ‘סקאוט’. ובאותו זמן, לדברי יאנג, היו צריכים לעשות שינויים באפיון שלו, ואני רציתי לדעת מי ישלם על זה. והיו לא מעט שיחות, והן היו ידידותיות, ולכן חשבתי שלא יהיה חריג מדי אם רק אשאל.”

“את יודעת מה הייתה התכנית של יאנג?”
 “לא. אני רק יודעת שאלון סיפר לי שהוא רצה גם לחנוק את ‘שחק אותה’ של יובל גורן. ואחר כך, במסעדה, הוא רצה להוציא את ‘ווקר’ מהחברה כאן, ויש מה שהוא עושה ל‘סקאוט’, אז נראה שהוא באמת במסע לחיסול ח.ק.ר, ובכלל זה גם אדם צ‘ארני.”

“את סיפרת לאלון שלאבינעם הייתה פגישה עם ‘בוחן כליות’ בערב שבהמשכו הוא נרצח. האם הוא דיבר אתך אחרי הפגישה?”
 “לא.”

“האם לא היה לך מוזר שהוא לא דיבר אתך אחרי הפגישה שם, אף שידע שאת יודעת שהוא היה די מוטרד?”

“כן ולא. אם זה היה במשך שעות היום, סביר מאוד שהיה מטלפן למשרד ומדבר. שיחות כאלו הן לגיטימיות. אם הפגישה הייתה כבר בלילה, אז לצלצל אליי הביתה בעניין שממש לא קשור ל‘סקאוט’, זה לא היה מקובל. אף פעם לא עודדתי אותו לעשות את זה, למעשה אפילו ההפך. הוא ידע שזה מאוד לא טוב לי.”

“האם את יודעת אילו קשרים, אם בכלל, יש ליאנג עם פרויקט ‘בוחן כליות’?”

“גם אלון שאל אותי את השאלה הזאת. אין לי שום מושג.”
 “האם את מכירה מישהו מהאנשים של פרויקט ‘בוחן כליות’?”
 “גם כן לא. הם נורא מסוגרים בתוך עצמם. אני יודעת שיש שם שניים

מאמריקה, אחד ישראלי יורד ואחד אמריקני, ויותר אני לא יודעת כלום. נדמה לי ששמעתי סיפורים שיאנג המליץ עליהם”.

”בואי נחזור רגע למסעדה בכרם התימנים. האדם הזה שאת חושבת שלא היה שייך לחבורה של יאנג, זה שלא דיבר כל הערב, האם הוא היה במסעדה ברציפות כל הערב?”

”אתה יודע, בכלל לא חשבתי על זה, אבל עכשיו כשאתה שואל, אני נזכרת שהוא באמת יצא פעם אחת מהחדר. הוא לא היחיד שיצא – אתה יודע, הולכים לשירותים – אבל אני חושבת שהוא אולי חזר אחרי זמן ארוך מהרגיל. אל תתפוס אותי במילה על זה”.

”אלון אוהב אותך מאוד, נכון?”
 “נכון”.

”את חושבת שהוא יכול להרוג מישהו שייקח אותך ממנו? הוא הרי ידע שמשוה קורה בינך לבין אבינעם”.

”גם אני שאלתי אותו את השאלה הזאת.... כל אישה רוצה לדעת את התשובה...”

”אז מה הוא ענה?”

”הוא ממזר. הוא אמר שבשבילי ובשביל ‘סקאוט’ – זה דווקא רעיון... אבל אחר כך, לפני שנפרדנו, הוא אמר לי שאף שמי שישמע אותי יהיה בטוח שהוא הרוצח, הוא לא. הוא לא רצח את אבינעם. אני מאמינה לו. אני נורא מצטערת שלא היה לי שכל לספר לו שהסיפור עם אבינעם היה חד־צדדי, ואני מצטערת על יתר השטויות שעשיתי. אני לא חושבת שהרצח קשור לזה”.

”תודה על שביקשת לדבר אתי ותודה על הכנות”, חתם רב־פקד שמש את השיחה. ”ספרי לאלון על כל השיחה שלנו. גם אני חושב שהוא ממזר, אז אולי יהיה לו קל יותר. לא שהוא לא חשוד יותר, אלא שהרשימה מתארכת...”

”יוסי, תגיד”, אילן שמש אומר בטלפון הנייד לפקד בן־נון, ”האדם השלישי הזה בחבורה של ג’ף יאנג, האם הוא היה במסעדה ברציפות כל

הערב?”

”לא שמתי לב. אתה רוצה שאבדוק עכשיו? אני מול המחשב.”

”כן, אם זה לא קשה לך, וגם, במחשבה שנייה, גם אם זה כן קשה...”

”כמה שאתה טוב אליי. אני כבר בודק.”

עוברת דקה והוא אומר –

”באימא שלי, מאיפה הבאת את השאלה הזאת?”

”למה אתה חושב שאני כבר רב־פקד, ועוד בגיל כזה צעיר? אז מה,

היה או לא היה?”

”באמצע המנות העיקריות הוא יצא, וחזר אחרי יותר משלושת רבעי

שעה!”

”תודה, יוסי. את זה חיכיתי לשמוע.”

שני גברים יורדים ממונית בפתח מלון 'הילטון' ברחוב הירקון בצפון תל-אביב. אחד גבוה ורחב, נראה כמו פרסומת למכון כושר. גם השני נראה טוב – אולי לא פרסומת למכון כושר, אולי רק לאוכל בריא. לכל אחד מהם יש ביד מזוודה מרובעת, מאלומיניום, מהמין שמשמש צלמי חוץ. מזוודות לא קטנות במיוחד.

בכניסה למלון הם מזדהים בתעודות של קציני צבא. שניהם סגני אלופים. הם לא נשאלים, ולכן גם לא אומרים, שהם למעשה קצינים במילואים. האיש בכניסה בטוח שאלה קצינים בלבוש אזרחי במהלך איזו פעולה. הוא מציץ קלות באחת המזוודות ולא מעז לשאול לפרטים רבים מזה. המלון כבר ראה יותר מפעולה סמויה אחת בימי חייו.

שני הגברים נכנסים ללובי, הולכים אל פינת המעליות ומזמינים אחת. אנשים נוספים מחכים אתם. כשהמעלית מגיעה הם נכנסים פנימה עם כולם ולוחצים על הכפתור של קומה אחת עשרה. אף אחד מאוכלוסיית המעלית לא מתעניין בהם במיוחד, להוציא בחורה צעירה שבאה מהים ולא יודעת על מי להסתכל קודם...

בקומה האחת עשרה הם יוצאים. אף אחד לא יוצא אתם. הם מסתכלים על הלוח המראה את מספרי החדרים השונים ומפנה את המחפשים לכיוון המתאים. הם עדיין לא החליפו אף מילה ביניהם. מול חדר מספר 1134 הם נעצרים. שמים את המזוודות בצד הדלת ופותחים אותן.

מהמזוודה הראשונה הם מוציאים משהו שנראה כמו החלק התחתון של טרקטור שרשרות או כמו החלק התחתון של נגמ"ש או של טנק, בקנה מידה קטן.

מהמזוודה השנייה הם מוציאים חלק אחר שאי-אפשר להגיד עליו למה הוא דומה, כי הוא לא דומה לשום דבר מוכר. רואים שיש לו שתי מצלמות, אולי יותר, רואים שיש לו מספר אנטנות, רואים שיש עליו עוד דברים לא-

מוגדרים, לא דברים כאלו שאתה פוגש ביום-יום ויכול להגיד לאיזו מטרה הם משמשים.

הם מרימים את החלק השני שהוציאו ומניחים אותו על החלק הראשון. ניכר שהחלקים מתאימים זה לזה, כי רואים שהם מכוונים את מיקום ההנחה, עד שהבחור הגבוה פחות אומר – “זהו”.

ואז רואים איך החלק העליון, זה שיצא מהארגז השני, מתמזג עם החלק שמתחתיו. אפילו שומעים ‘קליק’. הבחור הגבוה פחות עושה, במה שנראה כמו מיומנות רבה, עוד כמה פעולות, ושוב אומר: “זהו”.

עכשיו הוא לוחץ על איזה כפתור בצד, וכמה אורות קטנים מופיעים על הכלי, שנראה עכשיו, לאדם הפשוט, כמו איזה רכב מהחלל. אולי מי שהוא קצת יותר מאדם פשוט יזהה תכף שמדובר באיזה רובוט, אבל רובוט שכמוהו הוא ראה קודם רק בסרטים.

הבחור הגבוה פחות, המחזיק בידו שלט רחוק גדול קצת יותר מהרגיל ובעל צג, מפעיל באמצעותו את הרובוט, וזה עושה כמה תנועות סיבוב, מתקדם לפנים, אחורה, ולבסוף נעמד כשמה שנראה כמו הפנים פונה לדלת הכניסה של חדר 1134.

הבחור הגבוה מצלצל בפעמון הכניסה. שומעים את קול הגונג מתוך החדר, ולאחריו קול באנגלית השואל “מי שם?” “בדיקת המיני-בר”, עונה הבחור הגבוה באנגלית.

הדלת נפתחת וג’ף יאנג עומד בפתח. לרגע הוא לא מבין מה קורה, אבל אין לו זמן להתעשת. הרובוט נותן זינוק קדימה וזורק אותו לתוך החדר. שני הבחורים, הגבוה והגבוה פחות, נכנסים אחריו לתוך החדר וסוגרים את הדלת מאחוריהם.

הם עדיין לא מדברים.

הבחור הגבוה נעמד בצד, ליד הדלת, ומסתכל בפליאה ובהנאה בלתי מוסתרת איזה “בית ספר” הרובוט עושה לג’ף יאנג לפי הפקודות שמעביר

אליו הבחור הגבוה פחות. הוא דוחף אותו מקיר לקיר, מצמיד אותו לשולחן, משחרר אותו ושוב מצמיד, ולא מפסיק להציק לו ולו לרגע אחד. אף אחד לא מדבר חוץ מג'ף יאנג, שלא מפסיק לקלל ולרתוח. רואים שהוא לא יודע איך להתמודד עם התופעה הזאת, וגם רואים שהוא הולך ומאבד את סבלנותו.

כשהוא מנסה להתקרב לדלת, הרובוט משיג אותו ולא נותן לו להתקרב, וכשהוא מנסה שוב וכמעט מצליח, הבחור הגבוה מחייך ורק מרים את היד... יאנג בורח לכיוון חדר האמבטיה ונכנס, אבל בשביל הרובוט זה משחק ילדים. הוא פורץ את הדלת ומכריח אותו לצאת בחזרה לחלל החדר.

לבסוף, כשסבלנותו פוקעת, ג'ף מושך את הכיסוי מעל המיטה ורוצה להשליך אותו על הרובוט כדי לעזור אותו, כי כך כתוב בספרים, אבל לתדהמתו, עוד לפני שהוא מצליח להרים את ידיו עם הכיסוי הרובוט שולף משהו, דמוי אלה, ונוגע בו. לשנייה או שתיים. חמישים אלף וולט מתפרקים עליו במאיות שנייה. הוא מזדעזע. אבל הוא מנסה שוב את כיסוי המיטה. אך הפעם האלה החשמלית נשארת עליו זמן רב קצת יותר, רק קצת, רק עד שהוא משתטח על הרצפה ומיילל כמו ילד קטן.

"ואללה, שככה יהיה לי טוב, בחיים שלי לא ראיתי דבר כזה. זה פשוט מדהים. אם זה נופל לידיים הלא-נכונות, שלא נדע!" אומר הבחור הגבוה בלבו.

והבחור הגבוה פחות עדיין שותק. רואים שהוא נהנה מכל רגע. חדי עין היו אפילו מזהים קריצה לגבוה כשהוא השכיב את ג'ף יאנג על הרצפה... כשהיללות פוסקות הרובוט מתקרב לג'ף יאנג ונותן לו להביך, בדחיפות קלות, שהוא צריך לקום ולהתיישב על אחת הכורסות שבחדר. "תכיר את 'סקאוט'", אומר הבחור הגבוה פחות, באנגלית צחה. "עד עכשיו רק שמעת עליו שמועות. עכשיו אני עושה לך היכרות אינטימית אתו, ורק התחלתי. בסוף היום אולי יהיו לך מחשבות אחרות עליו ועל הכדאיות שבהפסקת העבודה עליו. ואני מבטיח לך שלא יהיו לך שום ספקות אחר

כך.”

יאנג, איך לא, בשוק גמור. הוא מכיר את 'סקאוט' מהניירות, אבל לא דמיין לעצמו אף פעם איך זה נראה במציאות. הוא מבין מהר מאוד שיש לרובוט יכולות בלתי צפויות, והוא גם מבין שהבחור שמפעיל אותו יודע את העבודה הכי טוב שאפשר. אבל אין לו זמן לחשוב יותר מדיי. לאיש הגבוה פחות יש עוד שאלה –

”מה הצעת לאבינעם כפרי בשביל שישתף אתך פעולה?”

”על מה אתה מדבר? איזה שיתוף פעולה?”

הבחור הגבוה פחות משחק בכמה כפתורים, והרובוט מתקרב אל יאנג. מהחלק העליון שלו מתרוממת זרוע טלסקופית שכדור פלדה, שגודלו כגודל כדור טניס, בקצה. ולפני שיאנג בכלל מבין מה קורה, הזרוע נעה קדימה במהירות היישר לנקודה שמתחת לברך שלו.

יאנג נותן צרחה ומתקפל.

”אז מה הצעת לאבינעם כפרי?”, שוב אותה שאלה, ושוב השואל הוא

האיש הגבוה פחות.

”אני אזרח ארצות הברית ואתם לא יכולים לעשות לי את זה”, אומר

יאנג.

”אתה צודק. אנחנו באמת לא יכולים לעשות לך את זה, ואנחנו גם

לא עושים, אנחנו רק עומדים ומסתכלים. אחר כך תוכל להגיד לשגריר שלך שהיה כאן איזה רובוט בחדר שלך והתעלל בך. ותאמין לי, אחרי שהרובוט יגמור כאן, גם אימא שלך לא תאמין לך.”

הוא לא גומר את המשפט, והרובוט מסתובב כמה מעלות סביב צירו.

זרועו בעלת כדור הפלדה מכה שנית, הפעם בדיוק בברך השנייה.

”אלו רק מכות לדוגמה”, אומר הבחור הנמוך יותר. ”במכה הבאה

הברך הקודמת תתרוסק לגמרי. ואל תנסה לזוז, כי אז זה רק יחמיר את מצבך. אתה יכול לנסות.”

ויאנג מנסה. בשארית הכוח שיש לו ברגליים הוא מנסה לדלג מעל

הרובוט. אבל אין לו מושג אילו זמני תגובה יש לאיש הנמוך יותר ולרובוט.

בחצי הדרך לצד השני, כשכל חלציו בדיוק מעל אמצע הרובוט, הזרוע בעלת כדור הפלדה, שעכשיו היא אנכית – ושרק עכשיו יאנג מגלה לתדהמתו שהיא טלסקופית – נפתחת במהירות הבזק, וכדור הפלדה פוגע בעצמה נוראית בין רגליו.

“אופס”, אומר הבחור הגבוה יותר.

“זהו בדיוק”, אומר הבחור הגבוה פחות. “אז מה הצעת לאבינעם כפרי?” הוא ממשיך כאילו רק עכשיו נפגשו.

“אני יכול להציע לכם הרבה כסף. אני בן-אדם עשיר. אני יכול להעביר לכם הרבה כסף מהבנק שלי דרך הטלפון. עוד שעה כבר נפתחים הבנקים בניו-יורק”. יאנג כבר לא מדבר רגיל. אולי זה מהפחד, אולי מַעצמת המכות שקיבל.

הבחור הגבוה פחות מסתובב אל הבחור הגבוה יותר ושואל באנגלית:

“האנגלית שלי לא-בסדר או מה? אני שאלתי מה הוא מציע לנו או מה הוא הציע לאבינעם כפרי?”

ושוב הרובוט מתקרב ליאנג, ושוב הזרוע שסופה בכדור הפלדה מתכווצת, אבל יאנג כבר מבין מה הולך לקרות, והוא לוחש – “הצעתי לו שנקים יחד חברה ונמכור שם את הרובוט הזה. נוכל לעשות ממנו הרבה כסף. אני יכול לעשות את זה אתכם, כי לי יש קשרים שלכם אין”, הוא מנסה.

“נראה לי דווקא שאנחנו נוכל למכור לבד את הרובוט הזה. למשל, למקום שאליו אתה הולך. שם הוא דווקא יהיה יעיל מאוד בשמירה, כמו שראית. ועוד נראה לי שהסרט שהוא לא מפסיק לצלם ולהקליט יהיה מקדם המכירות הכי טוב שאפילו אתה ראית בחיים, מה דעתך?”

הבחור הגבוה פחות פונה לחברו השתקן ואומר, בעברית –

“נראה לי שגמרנו עם הקטע של ‘סקאוט’. זה לא מוציא אותנו מרשימת החשודים, אולי אפילו ההפך, אבל בטח עשינו משהו לנשמה. לא כך?”
חברו השתקן מחייך חיוך רחב ואומר:

“זהו בדיוק!”

ושניהם פורצים בצחוק גדול.

“בוא ניגש לחלק השני של התכנית, יהיה מעניין!” אומר הבחור

הגבוה פחות. הוא פונה אל יאנג ושואל אותו –

“איפה נמצא האיש הישראלי שהיה בחבורה שלך?”

“אני לא יודע”, משיב יאנג.

“הבנתי”, אומר האיש הגבוה פחות, ובלי שום אזהרה מכה את יאנג

בבטנו בזרוע הטלסקופית בעלת כדור הפלדה.

שומעים איך האוויר יוצא מגופו של יאנג. הוא כמעט מתעלף.

“אתה שוכח מהר, אבל אני כאן בשביל להזכיר לך! אז איפה נמצא

הישראלי שהיה אתכם אתמול בערב? ומה שמו?”

יאנג כבר יודע שעוד מכה או שתיים כאלו, והוא יגמור את חייו

בידיו, אם אפשר להגיד כך, של הרובוט הזה, אז עדיף לדבר. “מה אכפת לו

מהישראלי הזה?” הוא חושב, אבל אומר –

“שמו שמעון והוא אמור להתאכסן במלון שמעבר לכביש, אין לי

מושג איפה בדיוק”.

“לא חשוב לנו איפה הוא. עכשיו תוציא את הטלפון הנייד שלך,

תטלפן אליו, ותגיד לו לבוא אליך לחדר. תגיד לו שמשהו צץ ושאתה צריך

את עזרתו. כדאי לך שתהיה משכנע. תחשוב שהחיים שלך תלויים בזה. כבר

ראית כמה שהרובוט הזה רציני. אין לו רגשות בכלל. אם הוא יחליט, תוך כמה

שניות אתה מחוסל.

“וכשהוא יבוא ויצלצל בדלת, רק תגיד לו ‘פתוח’. זה הכול וזה הכול

בלבד. ראית כמה ‘סקאוט’ זריז. אז קדימה. וכבר עכשיו שים את הטלפון על

רמקול”.

יאנג לוקח את הטלפון, מפעיל את הרמקול ומחייג. שומעים את צליל

החיוג בבירור. טלפון מעולה. אחרי שני צלצולים הטלפון בצד השני מורם,

וקול של ישראלי אומר בעברית –

“הלו, מי זה?”

”שמעון, זה ג’ף יאנג. משהו טוב הולך לקרות, אז אני צריך שתבוא אליי עכשיו ותעזור לי לסיים את זה. זה יהיה טוב גם לך”.
שני הבחורים נראים מרוצים, יאנג כנראה מפוחד עד מוות. הוא דיבר יפה מאוד, כי מהצד השני שומעים את שמעון עונה באנגלית די עילגת –
”סוף-סוף. כבר ממש הגיע הזמן. תן לי עשר דקות ואני אצלך, חדר 1134”.

שני הבחורים מרוצים. הבחור הגבוה פחות מזיז את יאנג לפינת החדר, למקום שממנו לא רואים את הדלת, מושיב אותו על הכורסה ומהדק את שתי ידיו למשענות באזיקונים חזקים שהוציא מכיסו. הוא גם מהדק את שתי רגליו זו לזו, מפני שאין לו לאן לחבר אותן. ”זה יספיק”, הוא חושב, ”הוא ממילא לא יכול לקום, ואם הוא ינסה, אללה ירחמו”.

את ’סקאוט’ הוביל הבחור הגבוה פחות למקום על יד הדלת, מקום כזה שבו הוא יהיה מוסתר כשהדלת תיפתח. הבחור הגבוה יותר נעמד לידו, כדי שגם הוא יהיה מוסתר בהתחלה.

”זהו”, אומר הבחור הגבוה פחות.

”זהו בדיוק”, אומר הבחור הגבוה יותר.

ושניהם מחייכים.

והנה הצלצול בדלת.

”פתוח!” יאנג קורא בשארית כוחותיו מהפינה שבה הוא יושב, ”תכף אהיה צופה בסרט האימים שבו אני הייתי השחקן הראשי לפני כמה רגעים”, הוא חושב.

הדלת נפתחת. שמעון נכנס וסוגר אותה אחריו.

”הפ־ת־עה!!” קורא הבחור הנמוך יותר בקול רם, ולוחץ על מה

שלוחץ בשלט הרחוק שהוא מחזיק בידיו.

שמעון לא מספיק לקלוט מה שהוא רואה, ו’סקאוט’ כבר עליו, מכבד אותו במכת חשמל ראויה. הוא מספיק רק להוציא צעקה חנוקה ונופל על הרצפה.

הבחור הנמוך יותר לא נותן לשמעון זמן להתאושש או לחשוב,

ואומר לו –

”תסתכל מימינך על הבוס העלוב שלך. תסתכל טוב. הוא קיבל טיפול לא מי־יודע־מה רציני כי הוא אזרח ארצות הברית, אבל הוא כבר אמר לנו כל מה שהיינו צריכים לשמוע. הוא מחוסל מכל זווית אפשרית. היינו עושים לו טובה אילו גמרנו אותו לגמרי, אבל אמרתי לך, הוא אזרח ארצות הברית. אתה מבין נכון?”

שמעון מניד בראשו מעלה ומטה כמאשר שאכן כך. הוא רואה שיאנג כבר ממש לא יודע מה קורה מסביב.

”אבל אתה אזרח ישראלי, אתה כנראה חלאה לא־קטנה, ואין לנו שום בעיה לחסל אותך ברגע זה. ראית לפני רגע דוגמה. אילו השוק נמשך עוד עשר שניות, לא היה נשאר ממך דבר ואף אחד לא היה יודע מה קרה לך, או מי עשה לך את זה. אפילו את הטלפון הסלולרי שלך כבר לקחתי ברגע שהיית על הרצפה. אז תחשוב טוב אם אתה רוצה לשתף פעולה אתנו ואז לחיות, או לא.”

שמעון, שהתארשש מעט מההלם החשמלי הראשון, אומר –

”מי אתם בכלל? מה אתם רוצים? אני סתם חבר של ג’ף שעוזר לו להתנהל בארץ. נוהג בשבילו, מזמין לו מקומות במסעדות, כל מה שהוא צריך. מה יש לכם אתי?”

הוא לא מקבל שום תשובה מילולית. רק הרובוט מתקרב אליו ומשמיע קול, כמו זה ששומעים בתכניות הריאליטי כשניתנת תשובה לא־נכונה. אלא שכאן הקול מלווה במכה מהירה בבטנו. הוא אפילו לא ראה כשהיא נכנסה. ”איך עוד עזרת לו? כמה קיבלת בשביל לחסל את הבן־אדם בבניין החברה לפני יומיים? אמרו לך גם למה?”

”על מה אתה מדבר? לא רצחתי אף אחד, בסך הכול נתתי לו מכה בראש. וזה לא היה לפני יומיים, זה היה אתמול בלילה, ולא בבניין של החברה, אלא אצלו בבית. אני לא רצחתי אף אחד.”

הפעם תורם של השניים להיות מופתעים... הגבוה יותר מתעשת

ראשון, ושואל –

“איך תוכיח שלא רצחת ואיך תוכיח איפה היית?”
 “המכה שנתתי לו, באלה של בייסבול, לא הייתה חזקה מספיק, וגם,
 אחרי שהוא נפל חיפשתי אצלו בבית דיסק שאמרו לי להביא. ובאמת מצאתי
 והבאתי”.

“מי אמר לך לחפש ולמי נתת אותו?” שואל האדם הגבוה יותר.
 “זה שכאן אמר לי”, עונה שמעון, ומצביע על ג’ף יאנג. “ולו גם נתתי
 את זה אתמול בערב”.

שני האנשים מסתכלים זה על זה בהבנה. האדם הנמוך יותר עושה
 כמה פעולות במכשיר שבידו ואומר:

“אנחנו נחפש עכשיו את הדיסק כאן. הרגע תִּכְנְתִי את הרובוט לשמור
 עליך. אם תעשה תנועה אחת, הכי קטנה, הוא יתעצבן עליך. אם אתה רוצה
 לדעת איך זה כשהוא מתעצבן, רק תעשה איזו תזווה קטנה”.

חמש דקות של חיפושים, והדיסק נמצא. בתוך המזוודה של ג’ף יאנג,
 מוכן למעבר לניו-יורק. “חתימות לפני/אחרי”, כתוב על זה, וגם “קיבלתי
 ב’בוחר כליות” עם התאריך של שלושה ימים לפני ועם החתימה של אביהו
 קרן.

“ממש תיבת פנדורה פתחנו כאן”, אומר האדם הנמוך יותר.
 “אבינעם בטח קיבל העתק של זה, ומי יודע לאן זה הוביל. אני מתערב
 אתך שהנה נולדו חשודים נוספים. בוא נסיים פה את הדברים וניתן למשטרה
 להמשיך”.

“אני מסכים”, אומר האדם הגבוה יותר, “רק בוא נקפיד כאן את
 הדברים, אם אתה מבין למה אני מתכוון”.

“מבין גם מבין”, אומר האדם הנמוך יותר. הוא לוחץ על כמה מכפתורי
 הרובוט, וזה מכבד את שמעון ואת ג’ף במנת שיתוק שתספיק להרבה זמן.
 כששמעון כבר שרוע על הרצפה במצב קיפאון, השניים כובלים לו גם את
 הידיים ואת הרגליים, למקרה שיתעורר טרם הזמן. כמו כן הם מוציאים
 ממגירה צדדית של הרובוט סרט דביק ועוטפים בו את פיותיהם של שמעון
 וג’ף יאנג. כשהם מסיימים, האדם הנמוך יותר שולף מתוך הרובוט כרטיס

זיכרון, שם אותו על שולחן הכתיבה, מניח את הדיסק על ידו וכותב על נייר מכתבים של המלון, "לראות ולשמוע ולא להאמין". הוא מניח את הדיסק על כרטיס הזיכרון, והשניים יוצאים עם הרובוט מהחדר.

"יש בתוך הרובוט כרטיס גיבוי, למקרה שדאגת", אומר האדם הנמוך יותר.

"באמת דאגתי", אומר השני, ומוסיף –

"התרשמתי מאוד ! כל הכבוד על הביצוע המרשים !"

במסדרון, מחוץ לחדר, הם מפרקים את הרובוט, מכניסים את חלקיו לקופסאות האלומיניום שחיכו ליד החדר, הולכים למעלית, יורדים למטה, ומזמינים מונית.

לפני שהם נכנסים לתוכה, האדם הנמוך יותר שולח אס-אס-אס לרב-פקד אילן שמש:

"מלון 'הילטון', חדר מספר 1134, לצדיקים שמלאכתם נעשית בידים אחרים. לא לשכוח להסתכל על השולחן. כדאי למהר !"

בבניין החברה רב־פקד שמש חושב שהגיע הזמן לעשות ביקור אגרסיבי במעבדה של 'בוחן כליות'. יש לו הרבה שאלות לברר. והוא לא רוצה לעשות את זה בגפו. הוא רוצה שכל המעורבים יהיו אתו שם באותו הזמן. הוא מטלפן לאדם צ'ארני ואומר לו:

"נראה לי שאנחנו מתקרבים לרגע האמת. אם אני לא טועה בגדול, אנחנו נגלה אותו במעבדה של 'בוחן כליות'. בוא ניפגש שם בעוד חמש עשרה דקות, רק שאני מבקש שתבדוק דרך השער שכל האנשים שלהם ישנם. אם הם שם, אז לא צריך להגיד לי כלום ופשוט ניפגש שם".

את הטלפון השני הוא עושה לחגית בטלר –
 "בעוד חמש עשרה דקות את וצמרת והדוקטור בכניסה למעבדת 'בוחן כליות'".

"כן, המפקד. ממש חיכיתי לרגע הזה", אומרת חגית.
 "גם אני", אומר שמש, ועוד הוא מדבר, הוא רואה כניסה של אס-אם-

אס.

בלי לחשוב פעמיים, מיד אחרי שגמר לקרוא הוא מעביר אותו כלשונו לפקד יוסי בן-נון, ומצלצל אליו ללא שיהוי:
 "קח אתך עוד כמה אנשים חמושים וסע ל'הילטון', חדר 1134. מה שיותר מהר. ותיזהרו! זה נשלח מאלון ברגר. אני חושב שהוא טיפל בג'ף יאנג. דווח לי משם".

ביציאה מהמעלית בקומה השנייה התקבצו כולם. שמש הגיע אחרון, בדק אם הכול הגיעו, ואמר –

"פה, החדר הראשון מימין, במעבדה הזאת, נמצא המקום האחרון שאנחנו יודעים בוודאות שאבינעם ביקר בו בלילה שהוא נרצח. אני יודע את זה בוודאות. לנו, לאדם צ'ארני ולי, יש יסוד להאמין שפה, בפרויקט הזה

שנקרא 'בוחן כליות', מתבצע תרגיל הונאה ענק. מנהל הפרויקט סטנלי וייט, שהוא אמריקני, וגדעון קליין, ישראלי יורד, כבר נשפטו בארצות הברית על הונאה בגלל מערכת מהמין הזה. יש עליהם אפילו צו מניעה שלא להתעסק עם דברים כאלו יותר, אבל הם חשבו שבישראל לא יעלו עליהם. אבל עלו. אביהו קרן עלה. והוא שילם על זה מחיר כואב. רק בנס הוא יצא ממנו. והוא סיפר את זה לאבינעם.

"אבינעם עצמו, לא כל כך נעים להגיד עכשיו, גם לו יש קופת שרצים נכבדה תלויה מאחוריו. הוא ניסה לעשוק את החברה ואת פרויקט 'סקאוט', אבל זה שייך לסיפור אחר. במקרה הזה, של 'בוחן כליות', הוא עדיין פעל ביושר מסיבותיו, שאותן כבר לא נדע. הוא בא לכאן בעשר בלילה של היום שבו הוא נרצח בשביל לברר דברים ולשאול שאלות. הוא לא הכיר את הרקע של האנשים. לא ידע שהם מסוכנים. הוא רק ידע שהם באו לכאן בהמלצתו של יאנג, אז בטח אין לו מה לדאוג.

"אנחנו נכנסים עכשיו לשם כדי לנסות ולהבין מה היה פה בדיוק באותו לילה. אני חושב שאלו אנשים מסוכנים, ולא אתפלא אם הם מחזיקים נשק במגירה. אז אני מבקש ערנות מקסימלית. ואל תהיו גיבורים. תשאירו את מעשי הגבורה, אם יהיה צורך, לי ולחגית. יש לנו נשק ואנחנו מתאמנים פעם בשבוע על השימוש בו".

גומר לדבר, מסתובב ימינה מהמעלית והולך. החדר הראשון בפרוזדור. פותח באחת את הדלת ונכנס בלי שום התראה מוקדמת. כל יתר החבורה נכנסת אחריו.

סטנלי וייט וגדעון קליין נשארים קפואים על מקומותיהם. "זאת כנראה הייתה הכוונה של אילן, לא לתת להם צ'אנס להתארגן", חושבת חגית. "אף אחד לא זז מהמקום שהוא נמצא בו!" רב-פקד שמש פוקד באנגלית, וממשיך –

"זה לא ביקור נימוסין. זו חקירה של רצח, ואנחנו חושבים שאתם מעורבים בה. יש לי הרבה מה לשאול אתכם, ולכם יהיה הרבה מה לענות. ולידיעתכם, אני לא מתכוון לנהל את החקירה באנגלית. אני אדבר

בעברית ואתה, קליין, תתרגם אם תרצה. תביא בחשבון שכולם כאן שולטים באנגלית. אתם יכולים לשבת במקום שאתם עומדים”.

אחרי שהשניים התגברו על השוק הראשוני, סטנלי וייט אומר, באנגלית –

”אני אזרח ארצות הברית, ואתה לא יכול לחקור אותי בלי שמישהו מהשגרירות שלי יהיה כאן. אז אני יוצא מהחדר לדבר עם השגרירות”.

שמש מקשיב, ובלי לחשוב יותר מדיי הוא עונה –

”אף אחד לא יוצא מהחדר לאף מקום, גם לא אזרחי ארצות הברית. אפשר לטלפן מהחדר הזה. אף אחד גם לא מתרחק מהמקום שהוא נמצא בו. אני לא אשאל אותך שום דבר, מספיק לי בשלב הזה לחקור את השותף שלך, קליין. ואני דווקא אשמח שנציג של השגרירות שלך יבוא לפה. אמנם אתה לא יודע, אבל אני יודע שהיה להם בוקר עמוס מאוד.

”וכשאבינעם כפרי בא אליכם שלשום בערב, איפה הוא ישב?” רב־פקד שמש שואל בעברית את גדעון קליין, ממשיך ברצף את השיחה שלו עם סטנלי וייט.

”מה חשוב איפה הוא ישב, אם זה על הכיסא הזה או על זה?” קליין עונה, ומצביע על שני כיסאות.

”זה באמת לא מה שחשוב. מה שחשוב זה שהוא ישב פה, במעבדה הזאת, שלשום בלילה. את זה רציתי לוודא”, אומר שמש. ”ומה הוא רצה לדעת?”

גדעון קליין מבין כנראה שהוא נפל בפח. הרב־פקד הממזר הזה סידר אותו. הוא היה יכול להכחיש שאבינעם בכלל היה כאן, אבל עכשיו מאוחר מדיי.

”הוא רצה להבין מהם הקריטריונים שעל פיהם המכשיר שלנו מחליט אם למשתמש יש התקף לב או לא”, עונה קליין.

”ומה הסברתם לו?” שואל שמש.

”הראינו לו בתרשימי אק”ג איך רואים התקף לב”.

”מי בדיוק הראה לו? אתה או סטנלי?”

”מה זה חשוב?” שואל קליין.

”אני שואל את השאלות ואתה עונה. אז מי הראה לו?”

”אני הראיתי לו, בשביל שנדבר בעברית.”

”ואני בטוח שהוא הבין. הוא היה בחור אינטליגנטי. מה הוא שאל

אחרי זה?”

”הוא רצה לדעת עד כמה מסובך לבן-אדם לבצע בעצמו את הבדיקה

הזאת.”

”ואז מה אמרת לו או עשית בשביל להניח את דעתו?”

קליין מהסס רגע לפני שהוא עונה ואומר –

”אני התיישבתי כאן על הכיסא הזה, כמו עכשיו, הורדתי את החולצה

ואת הגופייה, והתחברתי למכשיר. אני יכול להראות לך איך עכשיו, אם אתה

רוצה.”

”כן, אני רוצה מאוד”, אומר רב-פקד שמש. ”באמת תראה לי.”

קליין, שכבר יושב על כיסא ליד שולחן הכתיבה שלו, מוריד את

החולצה ואת הגופייה שהוא לובש. הוא לוקח מעל השולחן את המכשיר

שעליו – משהו שנראה כמו טלפון סלולרי, רק גדול קצת יותר – ולוקח גם

כמה כבלים שהיו בפינת השולחן. הוא מחבר קצה אחד שלהם למכשיר, ואחר

כך מחבר את הקצה השני של כל אחד מהם אל החזה החשוף שלו, מסביב

לאזור הלב. אז הוא לוחץ על כפתור ההפעלה של המכשיר.

”הנה. זה מה שהראינו לו, הסברנו לו כמה זה פשוט. עכשיו גם אתה

יודע”, אומר גדעון קליין.

”יפה מאוד”, אומר שמש, ”אז תראה גם לי שהמכשיר שלך מראה לך

שאין לך התקף לב עכשיו, ואני ממש מקווה שבאמת עוד אין לך.”

קליין מסתכל על צג המכשיר ולוחץ על מיני כפתורים. רואים שהוא

מתעצבן ונראה קצת אובד עצות.

”אני לא יודע מה קרה”, הוא אומר, ”המכשיר לא מראה כלום. אולי

משהו לא בסדר, אולי נגמרה לו הסוללה.”

”תבדוק שוב, לאט-לאט”, אומר שמש.

קליין ממשיך לבדוק. מוציא ומכניס כבלים, לוחץ על כפתורים, לוחץ על מקשים במקלדת הצמודה, אבל כנראה לא מצליח, כי הוא שוב אומר – “משהו לא בסדר, אני לא יודע מה. אחר כך אסתכל על זה. אין לי התקף לב, אם זה מה שמדאיג אותך. מה עוד אתה רוצה?” שמש מתכונן לענות, אבל הוא לא מספיק. קול רועם מהחבורה

נשמע –

“אני אגיד לך מה לא בסדר!” אומר ד“ר וייס, “לא חיברת למכשיר, וגם לא לגוף, את האלקטרודות של הגפיים! למה?” רב-פקד שמש שומע ומודה לדוקטור בלבו. בלי שהוא יודע הוא עשה לו את היום.

“ולא רק שלא חיברת את האלקטרודות האלו”, ממשיך הדוקטור, “הן בכלל לא זמינות לך על השולחן כמו שש האלקטרודות שכן חיברת. זה ממש מעניין מאוד. תגיד לי, מר קליין, אולי כל האלקטרודות שצריך נמצאות דווקא כאן, על הכורסה הזאת?” והוא מצביע על הכורסה שבאמצע החדר. עיני הכול מופנות אל הכורסה. “היא באמת נראית כמו כיסא חשמל”, חושבת חגית וצמרמורת עוברת בגופה. והיא לא יודעת למה.

“דוקטור וייס, אתה יכול להסתכל על הכיסא ולראות שאכן ישנם שם כל הכבלים שצריך?” מבקש רב-פקד שמש.

הדוקטור ניגש לכיסא, אוסף אליו את כל הכבלים, סופר אותם ואומר:

“כל הכבלים נמצאים כאן. כל אלו של החזה וגם ארבעת הכבלים של הגפיים, שבלעדיהן אין שום בדיקה של אק“ג.”

“תודה”, אומר שמש. הוא פונה שוב לקליין ואומר – “אז אולי בעצם שכחת לרגע שאבינעם לא יושב ליד השולחן, אלא יושב על הכורסה הזאת, ומכאן הראית לו איך המכשיר עובד?”

קליין חושב רגע, מסתכל שמאלה וימינה, מסתכל על סטנלי וייט, שיושב בצד חיזור כמו הקיר שמאחוריו ולא מבין כלום ממה שקורה, רואה שאין לו עזרה, ואז הוא אומר:

”עכשיו כשאתה מזכיר את זה, אני באמת נזכר. אמרנו לו שהכי נוח יהיה לראות את הדברים כשהוא על הכורסה הזאת, כי כבר יש עליה כל הכבלים מוכנים, ובשביל להראות את הפרינציפ זה הכי טוב. אז הוא התיישב על הכורסה, ואז הראינו לו“.

”זה באמת מרשים. ונוח ויעיל. אתה מוכן להראות לי גם את זה, כמו שניסית להראות לי קודם?“

רב־פקד שמש מושך זמן. הוא לא יודע בדיוק מה קרה. הוא רק יודע שאבינעם ישב על הכורסה הזאת, והוא מקווה שבמהלך ההצגה משהו יקרה. הוא יודע מניסיונו שכשמשהו מתקרב לסיפור האמיתי, משהו או משהו עושה דבר מה חריג.

”אין בעיה. אראה לך. אני לא מבין בשביל מה אני צריך לעשות לך את ההצגות האלה, אתה הרי לא מבין ממילא מה קורה בבדיקה הזאת. אתה בכלל יודע מה זה אק“ג?“

”שמע, אני באמת לא יודע מה זה אק“ג, אבל בגלל זה אני יודע דברים אחרים שאתה לא יודע, וגם, אני לומד מהר. אז קדימה, תדגים לי“.

קליין מתיישב על הכורסה. שוב הוא מתחבר לכל הכבלים, שוב הוא לוחץ על כפתורים, ושוב כלום לא קורה.

”מזל שאין לך התקף לב כעת“, אומר צ‘ארני פתאום, ”אחרת לא היית מספיק להגיע לקבל עזרה“, הוא מחייך.

ושוב רועם אותו קול:

”גם עכשיו הוא לא חיבר את כל ארבעת הכבלים של הגפיים!“ מטעים ד“ר וייס.

”ואני אגיד לכם למה“, אומרת פקד חגית בטלר בהתרגשות, מפתיעה את כולם, ”הכבל הרביעי, במקום שיהיה מחובר מהיד למכשיר, אמנם מחובר ליד שמאל, אבל בקצה השני שלו הוא מחובר ישר לשקע המאתיים ועשרים וולט שבקיר! הם שכחו לנתק את זה משם! זה באמת כיסא חשמלי!“

דממה נופלת בחדר לרגע אחד, עד שהמשמעות של מה שאמרה פקד

בטלר שוקעת במוחם של האנשים.
העיניים של רב־פקד שמש נוצצות. "איזו חברה יש לי".
הפנים של אדם צ'ארני מלבינות. "ממש הוציאו להורג את אבינעם על
הכורסה הזאת".
וצמרת אבן־חן חושבת, "איזה מזל היה לאביהו קרן".
גדעון קליין מנסה לזנק מהכיסא, אבל כל האלקטרודות, וגם עזרה לא
עדינה יותר מדיי מכיוונו של שמש, מושכות אותו בחזרה לכורסה.
"תישאר בכיסא החשמלי הזה עד שנגיד לך לצאת ממנו. ויש לך מזל,
הרבה יותר מזל ממה שהיה לאבינעם, נכון?" שמש אומר באנגלית, כדי שגם
סטנלי וייט יבין, וממשיך –
"מעכשיו, שניכם חשודים ברצח של אבינעם כפרי, ובטח גם בעוד אי
אלו דברים שעורכי הדין של אדם צ'ארני ימצאו!
"ובאשר לי, עכשיו כבר אני אתקשר, בזמתי, לשגרירות האמריקנית.
אציע להם לשלוח מישהו לכאן. אם עדיין יש להם מי. כמו שאמרתי לכם, הם
בטח די עסוקים היום...
"ואתם, אתם יכולים, כל אחד מכם, לטלפן עכשיו לעורך דין שבטח
יש לכם, אבל פעם אחת בלבד ולא יותר".

למחרת, בבוקר היום השלישי מאז גילוי גופתו של אבינעם, באותו חדר הרצאות שבו יומיים קודם בלבד התפתל אדם צ'ארני מול אנשיו בסיפור על הרצח של אחד מחבריהם, שוב מכונסים אנשי החברה. אתם גם שלושת חוקרי המשטרה: רב־פקד אילן שמש, פקד חגית בטלר ופקד יוסי בן־נון, ואליהם הצטרפו איש המחשבים של המשטרה, יניב דותן, וד"ר וייס. רב־פקד שמש הוא שמדבר. אדם צ'ארני הציג אותו לפני כולם. רוב האנשים רואים אותו בכלל בפעם הראשונה.

"יורי גאמוב וקארין הירש נכנסו לבניין החברה בבוקר הרצח שעתיים לפני כולם. מעשה חריג לכל הדעות. הם עלו למשרדם שבקומה השלישית במעלית, ולכן הם פספסו את אבינעם, שנשען בישיבה על הקיר מול המעלית בקומה השנייה. לו עלו ברגל הם היו רואים אותו, וכל תכניותיהם לאותו בוקר היו משתבשות. ולא רק זה, כנראה הם גם לא היו מופיעים אצלנו ברשימת החשודים, כמו שאמנם הם כיכבו שם בהתחלה".

הפסקה. הקהל עוד לא מכיר את סגנון הדיבור של רב־פקד שמש. "החלטתי, בעצה אחת עם אדם צ'ארני, שהיום אספר לכם הכול. בלי לחסוך מאף אחד, אפילו אם כמה מכם יצאו מזה לא מי־יודע־מה. החלטנו שכך עדיף. אני בטוח שמי שצריך ידע להתגבר". סוף האתנחתא.

"אז הם לא ראו את הגופה של אבינעם, ולכן הם נכנסו לחדר שלו, כי לשם כך הם באו בבוקר מוקדם. הם חיטטו במחשב שלו בניסיון להבין מה מקור הרוחות הרעות שמנשבות מעל הפרויקט שלהם. הם לא התנהגו ולא חשבו כמו פושעים. טביעות האצבעות שלהם היו מרוחות מסביב. הם לא מצאו את מקור הרוחות הרעות, אבל הם כן מצאו שהרוחות קיימות. אבינעם לא הסתיר את זה. כל אחד היה יכול להיכנס למחשב שלו, להיכנס לספרייה של 'סקאוט' ולראות מה יש שם. והם נכנסו, כמו שאני נכנסתי, ומצאו, כמו

שאני מצאתי, את העובדה שיש רוחות לא־טובות מעל הפרויקט שלהם. באותו שלב, מפני שידענו שהם מושקעים בפרויקט, עובדים בשכר נמוך ומשועבדים לעתיד מבטיח, הרצון למנוע מאבינעם להפיץ את משנתו נראָה כמו מניע רלוונטי. מה גם שנעשה בהסתר. לא קבעו אתו פגישה או משהו כזה.

“אנחנו לא לחצנו עליהם יותר מדיי, כי אף שהם בטח מוכשרים מאוד

בתור עובדי הייטק, בתור פושעים יש להם עוד הרבה מה ללמוד...”

כל העניינים מופנות לזוג שיושב בשורה האחרונה ונראה נבוך ביותר.

הרב־פקד מחליט לתמוך בהם עוד קצת, ומוסיף –

“אני יכול להעיד שראיתי את הביצועים של פרי עמלם, ואני לא חושב

שהם יצטרכו אי פעם לחפש קריירה של פושעים...”

חיוכים מתפשטים על פני הנוכחים. המתח פג. “כל הכבוד, אילן

שמש”, חושבת חגית.

“אנחנו לא חסכנו במאמצים, ובכל מה שקשור באבינעם כפרי לא

השארנו אף אבן שלא הפכנו”, ממשיך רב־פקד שמש.

“ראינו את כל מה שהוא כתב, ראינו את כל המיילים שלו, כולל

האישיים ביותר. ומרכז הכובד של האשמה נדד, ולא יותר מדיי רחוק, עדיין

בתוך הקבוצה של ‘סקאוט’, אבל הפעם הוא נדבק לראש הקבוצה וליזם שלה,

אלון ברגר. ותאמינו לי, כל הסיבות לרצח שמלמדים בבתי הספר לחוקרי

משטרה – דבוקות אליו. והוא אפילו ידע את זה. גם אני וגם אדם צ’ארני

אמרנו לו את זה. חוץ מלראות אותו ממש רוצח היה לנו נגדו הכול. אפילו

ראינו אותו בווידאו, איך הוא במריבה קשה עם אבינעם ערב הרצח. אבל אתם

יודעים, בבית הספר הזה לחוקרי משטרה אומרים שצריך להקשיב גם לקולות

מהנשמה, בייחוד כשהכול נראה כל כך תפור. אז הקשבנו. וחיכינו”.

האנשים מסתכלים על אלון ברגר ועל נירה גפן, שיושבת לידו. חדי

העין רואים את ידו בידה. והשניים אסירי תודה על כך שהרב־פקד לא טרח

לפרט את כל החלק האנושי שביניהם. “כנראה באמת מלמדים אותם להקשיב

לקולות מהנשמה”, נירה חושבת.

“ואז”, ממשיך שמש, “נכנס לתמונה איש ההייטק שלנו, יניב דותן.

יש לנו מזל שהוא אצלנו ועדיין לא נחטף אליכם. הוא העביר את מרכז הכובד מפרויקט 'סקאוט' אל הפרויקט 'בוחר כליות', וגם אל התנהלות חשודה מאוד של השותף האמריקני של החברה, ג'ף יאנג. זה ניסה לחסל את פרויקט 'סקאוט' שכאן כדי להעביר אותו אליו לארצות הברית. והוא עשה את זה בדרך מתוחכמת ביותר, שניב דותן שחזר. קיבלנו לא מרכז כובד אחד של חשדות כבדים, אלא שניים. ואני לא יודע אם יש לזה שם מיוחד בשפה שלכם.

"התברר שג'ף יאנג ניסה לחסל את החברה במתכונתה הנוכחית. הוא ניסה להעביר אליו פרויקטים נוספים, באמצעות הפצת שקרים שהיו צריכים לגרום לחיסולם של הפרויקטים כאן לפני העברתם אליו. זה, אגב, היה מקור הרוחות הרעות שהזכרתי קודם. הוא גם ניסה לשחד ראשי פרויקטים מכאן לעבור אליו. וייתכן, בעצם לזכותם, בעצם לזכות כל אלו שלמדתי להכיר כאן, שאתם אנשים ישרים ונאמנים, ואי-אפשר לקנות אתכם.

"אני אראה לכם בסוף הדברים שלי סרט וידאו שמראה איך נגמר הסיפור של יאנג. אתם תאהבו אותו".

סוף-סוף רואים חיוך על שפתיו של אלון ברגר, ומעליו קריצה לעברו של יובל גורן, ראש פרויקט 'שחק אותה'.

"המעורבות של יאנג לא נגמרה בזה", ממשיך שמש.

"הוא הביא לכאן באמתלות שווא שני רמאים שכבר הורשעו בעבר בארצות הברית, והם הקימו כאן את פרויקט 'בוחר כליות' וניסו להרים בעזרתו הונאה ענקית. ומי שעלה עליהם הוא שוב אחד מכם. הוא לא כאן כי הוא עדיין מתאושש מתוצאות הגילוי שלו, והוא אביהו קרן. הוא הבין שהם מרמים וסיפר משהו מזה לאבינעם, והוא הלך לפגוש אותם בשביל לקבל הסברים. הוא לא ידע שהם רמאים שכבר נשפטו בעבר. גם אביהו קרן לא ידע. גם אדם צ'ארני לא ידע. אז אבינעם הלך לבדוק, בעצם רק לקבל הסברים. הוא לא חשד בכלום.

"אבל שני האנשים האלו, סטנלי וייט וגדעון קליין, הבינו שעלו עליהם. ויש נגדם צו בית משפט שאוסר עליהם להתעסק בדברים האלה, והם צפויים למאסר אם ייתפסו. אז הם החליטו להשתיק את אבינעם. והם עשו את

זה. אני אחסוך לכם את הפרטים הקשים איך בדיוק. אנחנו עלינו על העקבות שעליהן עלה אביהו קרן, ובעזרת המקצועיות של דוקטור וייס וחדות העין של בן-נון וחגית גילינו הן את מהות ההונאה הן את שיטת הרצח. למנהל שלכם יש תרומה ענקית בדרך אל הגילויים האלו.

”אחרי שהם הוציאו את אבינעם להורג הם לקחו את הגופה, הוציאו אותה מהמעבדה שלהם והניחו אותה מול המעלית. זה ממש מטר-שניים ממקום ההוצאה להורג, אבל כמובן אף אחד לא מקשר.

”בזמן הכינוס שלכם כאן בבוקר יום הרצח, הם קצת נבהלו וחשבו שאולי היה לאבינעם טלפון נייד והוא סיפר למישהו שיש לו פגישה אתם. אז קליין מיהר לצאת, עוד לפני שהשיחה נגמרה, וחיפש עליו טלפון. באותה הזדמנות הוא גם היזי אותו קצת. את זה אני מספר לכם יותר כקוריוז, אבל בעיקר כדי שאיתי נבו יוכל לישון טוב יותר בלילה ולא יחשוב שיש שדים ורוחות... ואגב, קליין היה כל כך בלחץ שאפילו את הטלפון הנייד הוא לא מצא. אנחנו מצאנו, וטוב שכך.”

כשהרוחות נרגעות ואפילו איתי מתחיל לחייך, רב-פקד שמש ניגש למקרה הווידאו ואומר:

”באדיבות אנשים טובים עלומי שם אנחנו רוצים להראות לכם סרטון שאנחנו חושבים שאולי ‘סקאוט’ צילם באחרונה. אנחנו באמת לא יודעים בוודאות מי צילם. אולי אפילו היה יותר מצלם אחד, כי יש שם שני צילומים. האחד בזווית רחבה והאחר עושה מפעם לפעם זום לאזורים מעניינים בתמונה. פקד בן-נון מצא את כרטיס הזיכרון הזה שעליו הווידאו הזה במקום שבו זה צולם.

”כל אחד יכול לחשוב מה שהוא רוצה. אנחנו חשבנו שזה סרטון פעולה מיוחד במינו, מתאים ליוטיוב או להגשה לפרס פוליצר לעיתונות חוקרת.... אז תיהנו”.

אחרי הצהריים של אותו יום, למעשה קרוב יותר לסוף היום, בשעה שבה סוגרים את המשרדים והולכים הביתה, ציפי ואילנה יושבות בחדר של אדם צ'ארני. השלושה מחזיקים כוסית ליקר שמזג אדם.

"לא אגזים אם אומר שאלו היו יומיים קשים ונוראיים. היו רגעים שהייתי בטוח שכל עולמנו חרב. אנחנו נישאר חייבים לחוקרים האלה כל חיינו. החלטתי לתת להם לתחנת המשטרה עמדה אחת של 'ווקר' במתנה. שיעשו כושר. אני גם אצרף לה סרטון שנכין במיוחד להם, שגם הם לא ישכחו אותנו. ולא אתפלא אם הם ירצו את 'סקאוט' מפעם לפעם..."

ובתחנת המשטרה רב-פקד שמש מקבל שיחת טלפון –

"אפשר להיכנס לרגע?" שואלת חגית. "אם, כמובן, אתה לא פותר איזה מקרה רצח דחוף".

"כן, רצוי אפילו, אני ממש צריך עזרה".

חגית נכנסת, ובקול מונוטוני משטרתי שואלת:

"איזה רוטב אתה מעדיף לפטוצ'יני היום בערב, בולונז, פטריות או אלפרדו?"

"מה זה אלפרדו?" הוא שואל בלי אפילו לחייך.

"תבוא בשעה שמונה ותביא בקבוק יין אדום מעולה, ואז תגלה. אני הכי אוהבת אלפרדו. המפקד!" היא אומרת ויוצאת.

"אני מקווה שלא אצטרך את 'סקאוט' אתי", חושב שמש ומחייך לעצמו חיוך גדול. איזו הפתעה זו הייתה יכולה להיות...

